

E. LOCKHART
A HAZUDÓSOK

„Izgalmas, gyönyörű és félelmetesen okos.”
John Green, a *Csillagainkban a hiba* szerzője

CICERÓ

E. LOCKHART
A HAZUDÓSOK

Ciceró

A mű eredeti címe
We Were Liars

Fordította: Rudolf Anna

Fedélterv: Szabó Vince | Malum Stúdió

Text copyright © 2013 by E. Lockhart
Térkép és családja © 2014 by Abigail Doker
© Rudolf Anna, Hungarian translation, 2015
© ciceró könyvstúdió, magyar kiadás, 2015

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges

Elektronikus kiadás v.1.0.

ISBN

Kiadja Ciceró Könyvstúdió

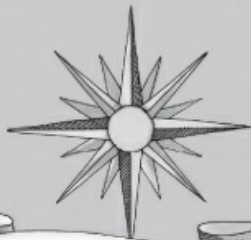
www.gabo.hu

gabo@gabo.hu

www.dibook.hu

Felelős kiadó: Földes Tamás

Felelős szerkesztő: Till Katalin

Beechwood

Massachusetts, USA

← Martha's Vineyard kikötői

Személyzeti kikötő

Csónakház

Személyzeti lakások

Személyzeti
bejárat

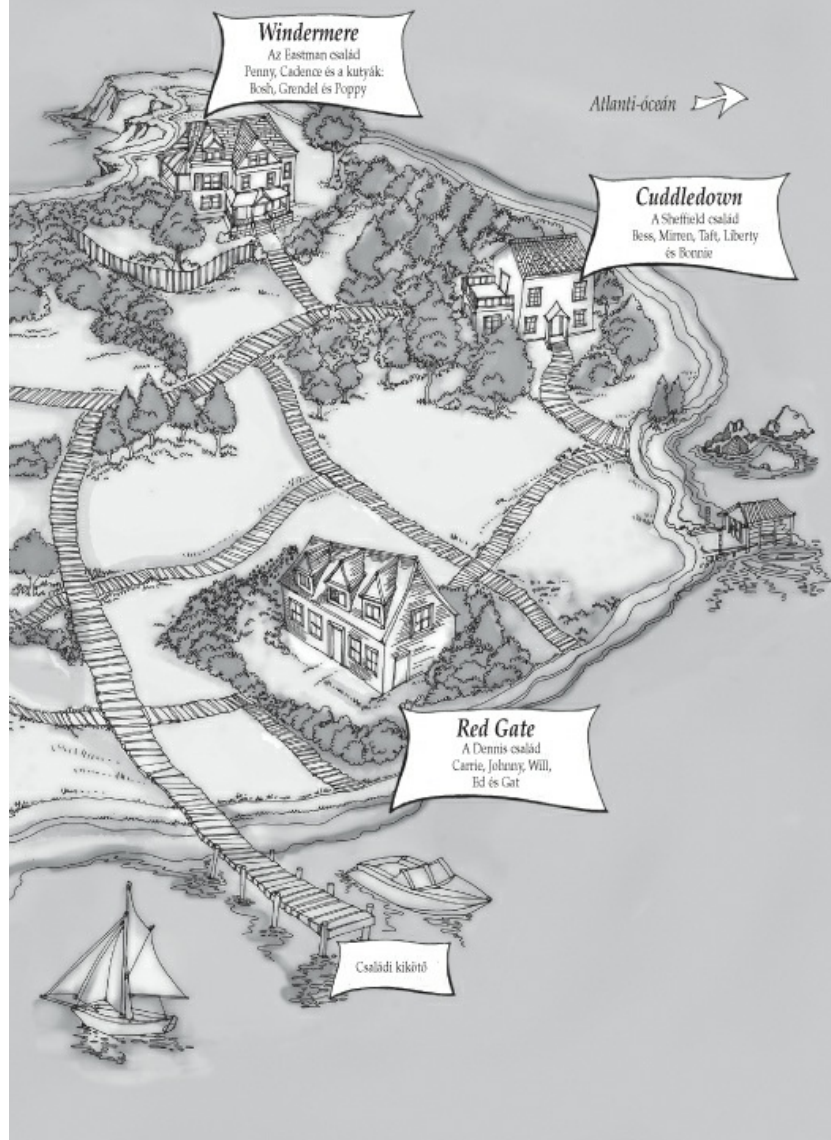

Parti ösvény

Deszkázott utak

Clairmont

A Sinclair család
Tipper, Harris és a kutyák:
Fülöp herceg és Fatima

Windermere

Az Eastman család
Penny, Cadence és a kutyák:
Bosh, Grendel és Poppy

Atlanti-óceán →

Cuddledown

A Sheffield család
Bess, Murren, Taft, Liberty
és Bonnie

Red Gate

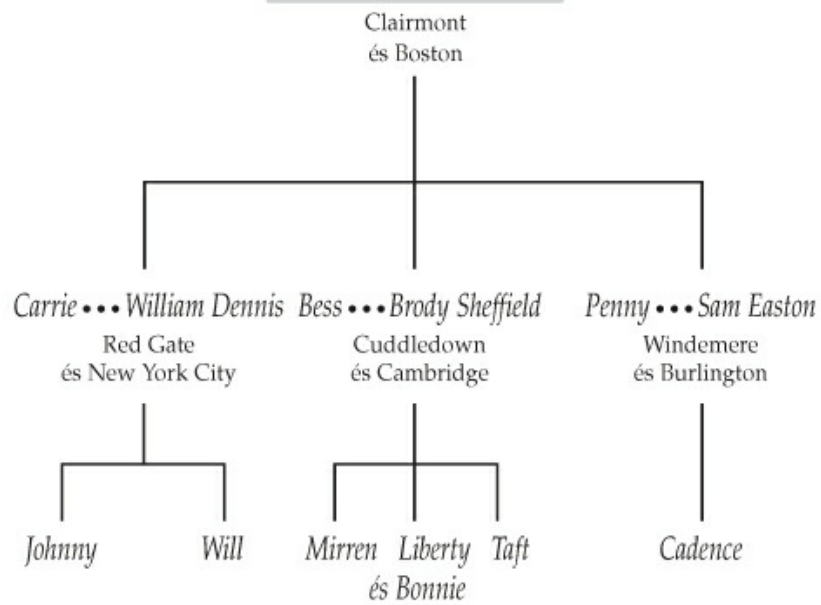
A Dennis család
Carrie, Johnny, Will,
Ed és Gat

Családi kikötő

A Sinclair-család

Harris Sinclair és Tipper Taft

Első rész

ISTEN HOZOTT

1

ISTEN HOZOTT A GYÖNYÖRŰ SINCLAIR CSALÁDBAN.

Egyikünk sem bűnöző.

Egyikünk sem függő.

Egyikünk sem vall kudarcot.

A Sinclairek sportosak, magasak és szépek. Régi pénzű demokraták vagyunk. A mosolyunk széles, az állunk szögletes és a teniszszerelványaink harciasak.

Nem számít, ha válóper kezdi ki a szívünk izmait olyannyira, hogy már dobogni is csak nagy erőfeszítések árán hajlandó. Nem számít, hogyha fogyóban van a vagyonkezelői alapok fedezete; ha kifizetetlen hitelkártya-kivonatok tornyosulnak a konyhapulton. Nem számít, hogyha gyógyszeres dobozok sorakoznak az éjjeliszekrényen.

Nem számít, ha egyikünk kétségbeesetten, kétségbeesetten szerelmes.

Annyira

szerelmes,

hogy hasonlóan kétségbeesett lépéseket

kell tennie.

Mi vagyunk a Sinclair család.

Senki sem igényel törődést.

Senki sem téved,

senki sem hibázik.

Egy magánszigeten élünk, legalábbis nyaranta, nem messze Massachusetts partjától.

Talán ennél többet nem is kell tudnod.

A TELJES NEVEM CADENCE SINCLAIR EASTMAN.

Burlingtonban élek Vermontban, anyuval és három kutyával.

Majdnem tizennyolc éves vagyok.

Van egy agyonhasznált könyvtári kölcsönzőjegyem, és nincs sok másom, noha az igaz, hogy egy drága és hasztalan tárgyakkal telezsúfolt óriási házban lakom.

Régebben szőke voltam, de most fekete a hajam.

Régebben erős voltam, de most gyenge vagyok.

Régebben csinos voltam, de most betegnek látszom.

Az igaz, hogy a balesetem óta migrénes fejfájásokról szenvedek.

Az igaz, hogy nem szenvedhetem a bolondokat.

Szeretem a szavak nyakatekertségét. Látod, nem? Migrénes fejfájásokról *szenvedek*. Nem *szenvedhetem* a bolondokat. A két szó közel ugyanaz, és közel ugyanazt is jelenti a két mondatban, de nem teljesen.

Szenvedni.

Azt mondhatnád, hogy ugyanazt jelenti, mint elviselni, de ez nem teljesen helytálló.

A TÖRTÉNETEM MÉG A BALESET ELŐTT KEZDŐDIK. Annak a nyárnak a júniusában, amikor tizenöt voltam, az apám lelépett egy nővel, akit jobban szeretett, mint bennünket.

Apu közepesen jónevű hadtörténeti professzor. Akkoriban rajongtam érte. Tweedzakót viselt. Ösztövért itta a teát. Szeretett társasjátékozni, és szívesen hagyott nyerni; szeretett hajózni, és megtanított kajakozni; szeretett biciklizni, szerette a könyveket és a múzeumokat.

Egyáltalán nem szerette a kutyákat, úgyhogy az anyám iránti szeretete biztos jele volt, hogy hagyta, hogy a golden retrieverek a kanapén aludjanak és minden reggel három mérföldet sétált velük. És egyáltalán nem szerette a nagyszüleimet se, úgyhogy az anyu és irántam érzett szeretetének biztos jele volt, hogy minden nyarat a Windermere villában töltött a Beechwood-szigeten, rég elmúlt háborúkról írt cikkeket és minden étkezésnél elővette a mosolyát a rokonság kedvéért.

Aztán júniusban, a tizenötös nyáron apu bejelentette, hogy elhagy bennünket, és két nappal később költözik. Azt mondta anyámnak, hogy ő nem Sinclair és nem bír tovább erőlködni, hogy azzá legyen. Nem bír mosolyogni, nem bír hazudni, nem bír többet része lenni a gyönyörű villákban élő gyönyörű családnak.

Nem bír. Nem bír. Nem hajlandó.

Már meg is rendelte a költöztetőket. Kibérelt egy házat. Apám betette az utolsó bőröndjét a Mercedesbe (anyunak nem hagyott mást, csak a Saabot), és beindította a motort.

Aztán elővett egy pisztolyt, és mellen lőtt. Az előkertben álltam, ott estem össze. A seb szélesre nyílt és a szívem kihullott a bordáim közül, lebecskázott a virágágyásba. Vér lüktetett ütemesen a nyílt sebemből,

aztán a szememből,

a fülemből,

a számból.

Olyan íze volt, mint a kudarcnak, csak sós. Az elhagyatottság és szeretetlenség vöröslő szégyene eláztatta a gyepet a ház előtt, az ösvény tégláit, a veranda lépcsőit. A szívem mint egy partra vetett pisztráng vergődött a peóniák között.

Anyu felcsattant. Azt mondta, szedjem össze magam.

Viselkedj normálisan, mondta. Most azonnal, mondta.

Mert normális vagy. Mert tudsz normális lenni.

Ne csinálj jelenetet, mondta. Vegyél egy mély levegőt, és kelj fel.

Szót fogadtam.

Csak ő maradt nekem.

Anyu és én magasra szegtük a szögletes állunkat, amikor apu lehajtott a domboldalon. Aztán bementünk a házba és elpusztítottunk mindent, amit tőle kaptunk ajándékba: ékszereket, ruhákat, könyveket, bármit. A következő napokban megszabadultunk a kanapétól és a foteloktól, amit a szüleim közösen vettek. Kihajítottuk a nászajándékba kapott porcelánt, az ezüstöt, a fényképeket.

Új bútorokat vettünk. Felfogadtunk egy lakberendezőt. Leadtunk egy nagyobb rendelést a Tiffanynál evőeszközökre. Egy napot a művészeti galériákat járva töltöttünk és festményeket vásároltunk, hogy eltakarják az üres helyeket a falon.

Megkértük Papát, hogy biztosítsa be anyu tőkevagyonát.

Aztán megpakoltuk a bőröndjeinket, és elutaztunk Beechwoodra.

PENNY, CARRIE ÉS BESS, ŐK TIPPER ÉS HARRIS SINCLAIR LÁNYAI. A nagyapám, Harris huszonegy évesen jutott sok pénzhez, akkor, amikor a Harvardon végzett, és a vagyont valami olyan üzletbe fektette, ami sose érdekelt annyira, hogy megpróbáljam megérteni. Házakat és földet örökölt. Intelligens döntéseket hozott a részvényt piacon. Feleségül vette Tippert, és ügyelt rá, hogy a konyhában és a kertben maradjon. Gyöngysorban és hajókon állította ki őt a nagyvilág előtt. Tipper, úgy tűnt, élvezte.

Papa egyetlen hibája az, hogy nem lett fia, de annyi baj legyen. A Sinclair lányok napbarnítottak lettek és boldogok. Magasak, derűsek és gazdagok: valódi mesebeli királykisasszonyok. Egyaránt jól ismerték őket Bostonban, Harvard Yardon és Martha's Vineyardon^[1], ismerték a kasmírkardigánjaikat és a nagyszabású partijaikat. Arra születtek, hogy legendává legyenek. Arra születtek, hogy a jövőjükben királyfiak sorakozzanak, meg Borostyán Ligás egyetemek^[2], elefántcsont szobrok és fenséges házak.

Papa és Tipper annyira imádták a lányait, hogy meg se tudták mondani, kit szeretnek a leginkább. Először Carrie-t, aztán Pennyt, aztán Besst, és újra csak Carrie-t. Az esküvők fényűzők voltak, lazaccal és hárfaművészekkel, az unokák tejfölszőkék, mókás szőke kutyákkal. Senki sem lehetett volna büszkébb a gyönyörű amerikai lányaira, mint Tipper és Harris volt akkoriban.

Három új villát építettek a sziklás magánszigetükön, és nevet is adtak mindegyiknek: Windermere Penny, Red Gate Carrie és Cuddledown Bess.

Én vagyok a legidősebb Sinclair unoka. A sziget és a vagyon örököse, valamint az elvárásoké. Legalábbis minden valószínűség szerint.

ÉN, JOHNNY, MIRREN ÉS GAT. GAT, MIRREN, JOHNNY ÉS ÉN.

A család Hazudósoknak nevez bennünket, és erre valószínűleg rá is szolgáltunk. Majdnem pontosan egyidősek vagyunk, és mind a négyünknek ősszel van a születésnapja. A szigeten majdnem minden évben balhéba keveredtünk.

Gat abban az évben kezdett Beechwoodon nyaralni, amikor nyolcévesek voltunk. A nyolcas nyáron, ahogy mi nevezük.

Azelőtt Mirren, Johnny és én nem voltunk Hazudósok. Nem voltunk több mint unokatestvérek, és Johnny szörnyű volt, mert nem szeretett lányokkal játszani.

Johnny ruganyosság, erőfeszítés és csípős gúny. Abban az időben felakasztotta a Barbie babáinkat, vagy legóból épített pisztollyal lövöldözött ránk.

Mirren cukor, kíváncsiság és eső. Akkoriban hosszú délutánokat töltött Tafttal és az ikrekkel, a hosszú strandon pacskoltak, miközben én milliméterpapírra rajzoltam vagy Clairmont verandáján olvastam a függőágyban.

Aztán jött Gat, hogy évről évre velünk nyaraljon.

Carrie nénit elhagyta a férje, amikor Johnny öccsét, Willt várta. Nem tudom, mi történt. A család soha nem beszélt róla. A nyolcas nyáron Will már megszületett és Carrie már összejött Eddel.

Ez az Ed műkereskedő és imádja a gyerekeket. Mindössze ennyit tudtunk róla, amikor Carrie bejelentette, hogy magával hozza a nyárra Beechwoodra Johnnyval és a kisbabával.

Azon a nyáron ők érkeztek utolsóként, és majdnem mind kinn álltunk a mólón, ott vártuk, hogy kikössenek. Papa fölemelt, hogy integetni tudjak a hajóorrban narancssárga mentőmellényben feszítő, kiáltozó Johnnynak.

Tipper nagyit mellettünk állt. Egy pillanatra levette a szemét a hajóról, a zsebébe nyúlt, és elővett egy fehér mentacukorkát. Kicsomagolta, és a számba dugta.

Amikor visszanézett a hajó felé, Nagyi arca megváltozott. Hunyorognom kellett, hogy lássam, amit ő lát.

Carrie lépett partra, Will-lel a karján. Pici baba volt még, rikító sárga mentőmellényt viselt, és nem is volt több ő maga, mint a mellény fölött égnek meredő csomónyi, tejfölszőke haj. Ujjongtunk a láttán. A mellény miatt, amit babakorunkban mindannyian viseltünk. A haj miatt. Hogy milyen csodálatos is, hogy ez a kisfiú, akit még nem ismerünk, már most is teljesen, egyértelműen Sinclair.

Johnny leugrott a hajóról és a mólóra dobta a mellényét. Először is odament Mirrenhez, és bokán rúgta. Aztán engem is megrúgott. Aztán az ikreket. Utána a nagyszüleink elé lépett, és kihúzta magát.

– Szervusztok, Nagyi és Papa. Nagyon várom, hogy boldog nyarat tölthessünk el együtt!

Tipper megölelte.

– Anyád tanította be neked, hogy ezt mondd, ugye?

– Igen – bólintott Johnny. – És azt is kell mondanom, hogy jó titeket újra látni.

– Jó fiú.

– Most már mehetek?

Tipper megpuszilta Johnny arcát.

– Menj csak.

Ed jött Johnny után, csak ő megállt, hogy segítsen a személyzetnek kipakolni a motorcsónakból. Magas volt és karcsú. A bőre sötétbarna; mint később megtudtuk, indiai származású. Fekete keretes szemüveget viselt és lezserül elegáns városi ruhákat: lenvászon öltönyt és hajszálcsíkos inget. A nadrágszára meggyűrődött az utazástól.

Papa visszatett a földre.

Tipper nagy ajka vékony vonallá préselődött. Aztán felvillantotta az összes fogát megmutató mosolyát, és előrelépett.

– Ön minden bizonyal Ed. Milyen kellemes meglepetés!

Ed megrázta a kezét.

– Nem említette Carrie, hogy jövök?

– Dehogynem említette.

Ed végignézett a teljesen fehér, vakító fehér családjukon. Aztán Carrie-hez fordult.

– Hová lett Gat?

Hívogatni kezdtek, és ő kimászott a hajó belsejéből, elkezdte levenni a mentőmellényét, leszegte a fejét, hogy lássa, hogy kell kikapcsolni a pántokat.

– Anya, apa – szólalt meg Carrie –, elhoztuk Ed unokaöccsét, hogy legyen Johnnynak társasága. Ő Gat Patil.

Papa kinyújtotta a kezét, és megveregette Gat fejét.

– Jó napot, fiatalember.

– Jó napot.

– Az édesapja meghalt az idén – magyarázta Carrie. – És Johnnyval olyan jó barátok lettek! Ed nővérének nagy segítség, hogyha néhány hétre el tudjuk hozni magunkkal. És Gat? Lesz itt minden, szabadtéri sütés-főzés, úszkálás az óceánban, minden, amiről beszéltünk, oké?

De Gat nem válaszolt. Engem nézett.

Az orra vonala drámai, a szája édes. A bőre sötétbarna, a haja fekete és hullámos. A testét szinte szétfeszíti az energia. Gat olyannak tűnt, mint egy pattanásra kész, megfeszített rugó. Mintha valami fontosat keresne. Szemlélődés és lelkesedés. Becsvágy és erős feketekávé. Akármeddig el bírtam volna nézni.

A pillantásunk összeakadt.

Sarkon fordultam és elrohantam.

Gat utánam. Hallottam, hogy dobog a lába mögöttem a deszkapallós ösvényeken, amik behálózzák a szigetet.

És csak futottam tovább. Ő meg futott utánam.

Johnny üldözte Gatet. És Mirren Johnnyt.

A felnőttek a kikötőnél maradtak beszélgetni, udvariasan kerülgették Edet és gügyögtek Will babának. A kicsik csinálták, amit a kicsik általában szoktak, bármi legyen is az.

Mi, négyen a Cuddledown melletti kicsi öbölnél álltunk meg. Csak egy kis homokos sáv az egész két nagy szikla között. Akkoriban nem nagyon strandolt ott senki. A hosszabb strandon finomabb a homok és kevesebb a hínár.

Mirren lerúgta a cipőjét, és mi, többiek követtük a példáját. Köveket dobáltunk a vízbe. Nem csináltunk semmit, csak léteztünk.

A homokba írtam a nevünket.

Cadence, Mirren, Johnny és Gat.

Gat, Johnny, Mirren és Cadence.

Így kezdőtünk.

JOHNNY KÖNYÖRGÖTT, HOGY HADD MARADJON GAT EGY KICSIT TOVÁBB.

Megkapta, amit akart.

Következő évben azért könyörgött, hogy hadd jöjjön egész nyárra.

És Gat jött.

Johnny a legidősebb fiúunoka. A nagyszüleim szinte soha nem mondtak nemet neki.

A TIZENNÉGYES NYÁRON GAT ÉS ÉN kimentünk A KIS MOTORCSÓNAKKAL. Éppen csak reggeli után voltunk. Bess befogta Mirrent, hogy teniszezen az ikrekkel és Tafttal. Johnny abban az évben kezdett atletizálni, és róta a köröket a parti ösvényen a sziget körül. Gat Clairmont konyhájában talált rám, és megkérdezte, lenne-e kedvem hajózni kicsit.

– Nem igazán. – Vissza akartam feküdni az ágyba egy jó könyvvel.

– Légy szíves! – Gat szinte soha nem mondja, hogy légy szíves.

– Menj ki egyedül.

– Nem vihetem el egymagam – mondta. – Nem lenne helyes.

– Már hogyan vihetnéd!

– Nem, nélkületek nem.

Nevetséges volt az egész érvelése.

– Hová akarsz menni? – kérdeztem.

– Csak el akarok túnni a szigetről. Néha egyszerúen nem bírom elviselni itt.

El se bírtam képzelni akkor, hogy mit nem bír elviselni, de azt mondtam, hogy oké. Kimentünk a tengerre, csak egy széldzsekit húztunk fel a fürdőruhánkra. Egy kis idő múltán Gat leállította a motort. Ott üldögéltünk, pisztáciát eszegettünk és beszívtuk a sós levegőt. A napfény megcsillant a vízen.

– Fürödjünk! – mondtam.

Gat beugrott és én utána, de a víz annyival hidegebb volt, mint a part mentén, hogy elakadt a lélegzetünk. Rémulten vihogtunk és kiabáltunk, hogy beugrani a vízbe a valaha volt legostobább ötlet a világon. Mégis mit hittünk? A parttól távolabb cápák is vannak, ezt mindenki tudja.

Te jó ég, a cápákról egy szót se! Lökdösődtünk és félretaszigáltuk egymást, hogy hamarabb tudjunk kimászni a hajó fenekére erősített létrán.

Egy perc elteltével Gat hátradőlt, és előreengedett.

– Nem azért, mert te vagy a lány, hanem azért, mert jó ember vagyok – magyarázta.

– Kösz – mondtam, és kiöltöttem rá a nyelvemet.

– De meg kell ígéred, hogy ha jön egy cápa és leharapja a lábamat, szívhez szóló beszédet írsz róla, hogy milyen remek fickó voltam.

– Már meg is van – feleltem. – Gatwick Matthew Patil elsőosztályú fogás volt.

Felfoghatatlanul vicces volt, hogy ennyire fáztunk. Nem volt nálunk törülköző. Találtunk az ülés alatt egy régi polártakarót, az alatt kucorodtunk össze, a fedetlen vállunk összeért. Hideg lábfejek egymás hegyén-hátán.

– Csak azért csinálom, hogy ne kapjunk hipotermiát – mondta egyszer csak Gat. – Ne hidd, hogy csinosnak talállak, vagy valami.

– Nem hiszem.

– Lerángatod rólam a takarót!

– Bocsi.

Szünet.

Gat megszólalt.

– Csinosnak talállak, Cady. Nem azt akartam mondani, ami kihallatszott. Tulajdonképpen mikor

lettél te ilyen csinos? Eltereli a figyelmemet.

– Ugyanúgy nézek ki, mint mindig.

– Megváltoztál a tanév alatt. Állandóan kiesek a szerepemből.

– Van szereped?

Nagyon komolyan bólintott.

– Ez a leghülyébb dolog, amit életemben hallottam. Mi a szereped?

– Semmi sem hatol át a páncélomon. Érinthetetlen vagyok. Nem vetted észre?

Ezen nevetnem kellett.

– Nem.

– Francba! Azt hittem, működik.

Témát váltottunk. Arról beszéltünk, hogy átvisszük a kicsiket Edgartownba délután, elvisszük őket moziba, meg a cápákról, és arról, hogy vajon tényleg esznek-e embert, és a *Plants versus Zombies* játékról.

Aztán visszamentünk a szigetre.

Nem sokkal ezután Gat elkezdett könyveket kölcsönadni nekem és kora esténként megkeresett a kicsi öbölben. Megtalált akkor is, hogyha Windermere gyepszőnyegén feküdtem a kutyákkal.

Rászoktunk, hogy együtt sétáljunk az ösvényen a sziget körül. Gat ment elől, én mögötte. Könyvekről beszélgettünk és új szavakat találtunk ki. Volt, hogy többször is megkerültük a szigetet, mielőtt megéheztünk vagy unatkozni kezdtünk volna.

Mélyrózsaszín japán rózsák nőttek az ösvény mentén. Az illatuk diszkrét volt és édes.

Egy nap ránéztem Gatre, amikor Clairmont tornácán feküdt a függőágyban egy könyvvel, és úgy tűnt, olyan volt, mintha az enyém lenne. Mintha az én legsajátabb tulajdonom volna: az én emberem.

Csendesen bemásztam mellé a függőágyba. Kivettem a kezéből a tollat – tollal a kezében szokott olvasni –, és a bal kézfejeére ráírtam, hogy *Gat*, a jobbra pedig azt, hogy *Cadence*.

Visszavette tőlem a tollat. Ráírta a bal kézfejemre, hogy *Gat*, a jobbra pedig azt, hogy *Cadence*.

Nem beszélek végzetről. Nem hiszek sorsban vagy lelki társakban vagy akár csak a természetfölöttiben. Csak annyit akarok mondani, hogy megértettük egymást. Teljesen.

De csak tizennégy évesek voltuk. Még nem csókolóztam senkivel, noha a következő tanévben sor került néhány fiúra. Valahogy eszünkbe se jutott szerelemnek nevezni.

A TIZENÖTÖS NYÁRON EGY HÉTTEL A TÖBBIK UTÁN ÉRKEZTEM. Apu elhagyott bennünket, és anyunak meg nekem rengeteg volt a dolgunk a sok bevásárlással, meg a lakberendezővel, meg mindennel.

Johnny és Mirren a kikötőben fogadtak bennünket, az arcuk kipirult és tele voltak tervekkel a nyárra. Családi teniszbajnokságot terveztek és összegyűjtöttek egy szekérderék fagyaltreceptet. Vitorlázni készültek és tábortüzeket rakni.

A kicsik szaladgáltak és zajongtak, mint mindig. A nagynénik fagyosan mosolyogtak. Amikor túlvoltunk a megérkezés nyüzsgésén, mindannyian visszavonultak Clairmontba vacsora előtt meginni egy-két koktélt.

Én egyenesen Red Gate felé vettem az irányt, Gatet kerestem. Red Gate sokkal kisebb, mint Clairmont, de ott is négy hálószoba van az emeleten. Az Johnny, Gat, Will és Carrie néni háza – és Edé is, hogyha véletlen a szigeten van, ami nincs valami gyakran.

A konyhaajtóhoz siettem, és benéztem a szúnyoghálón. Gat nem látott meg. A konyhapultnál állt, kinyúlt szürke póló és farmer volt rajta. A válla szélesebbnek tűnt, mint amilyenre emlékeztem.

Az ablakból, a mosogató fölött egy szalagon fejjel lefelé száradni felkötött virág lógott, azt akasztotta le éppen. Egy fej japán rózsza, rózsaszín és törékeny, az a fajta, amelyik a parti ösvény mentén nő.

Gat, a én Gatem! A legkedvesebb sétálóhelyünkön szedett nekem egy rózsát. Kiakasztotta száradni, és csak arra várt, hogy megérkezzek a szigetre, hogy odaadhassa nekem.

Addigra megcsókoltam egy teljesen jelentéktelen fiút. Vagy hármat.

Addigra elveszítettem az apámat.

Addigra úgy éreztem, hogy a sziget az egyetlen menedékem a könnyek és színlelés világa elől, és megláttam Gatet, és megláttam azt a rózsát a kezében, és abban a pillanatban, ahogy az ablakon beáramló napfény megvilágította őt,

meg az almákat a konyhapulton,
az óceán és deszkák szagával a levegőben,
szerelemnek neveztem.

Szerelem is volt, és olyan erővel tepert le, hogy a szúnyoghálónak kellett támaszkodnom, az egyetlen dolognak, ami elválasztott bennünket, hogy talpon tudjak maradni. Meg akartam érinteni, mintha nyuszi volna, kiscica, valami olyan puha és különleges, hogy az ember nem bírja nem megérinteni. A világegyetem csodálatos volt pusztán azért, mert neki is volt benne hely. Szerelmes voltam a szakadásba a farmerján és a koszba a mezítlábas lábfejen, és a varasodó sebbe a könyökén és a fél szemöldökét áthatító forradásba. Gat, az én Gatem!

Miközben ott álltam és bámultam, borítékba tette a rózsát. Tollat keresett, fiókokat húzogatót, végül talált egyet a zsebében, és írni kezdett.

Rá se jöttem, hogy címzést ír, amíg elő nem húzott egy guriga postabélyeget az egyik fiókból.

Gat felbélyegezte a borítékot. Ráírta a feladó címét.

Nem nekem szánta.

Otthagytam a Red Gate konyhaajtóját, még mielőtt megláthatott volna, és lerohantam a partra. A sötétedő eget bámultam, egymagamban.

Egy bánatos kis rózsabokorról lerángattam az összes virágot, és behajítottam őket, egyiket a másik után a dühögő tengerbe.

JOHNNY SZÁMOLT BE A NEW YORK-I BARÁTNŐRŐL AZNAP ESTE. Raquel volt a neve, és Johnny már látta élőben is. Johnny is New Yorkban élt, épp mint Gat, csak ő Manhattan szívében lakik Carrie-vel és Eddel, Gat meg fenn, északon az anyukájával. Johnny azt mondta, Raquel modern táncos és mindig feketében jár.

Mirren öccse, Taft azt is elárulta, hogy Raquel egy tálca házi készítésű sütit küldött Gatnek. Liberty és Bonnie szerint Gat telefonja tele van a lány fényképeivel.

Gat egy szót se szólt róla, de nem tudott a szemembe nézni.

Azon az első éjszakán sírtam, az ujjaimat harapdáltam és megittam a bort, amit Clairmont tálalójából csempészttem ki. Viharosan pördültem fel az égig, dühöngve szaggattam le a csillagokat az eresztékükről, örvénylettem és hánytam.

Beleöklöztem a zuhanyzó falába és fagyos, fagyos vízzel mostam le magamról a szégyent és a dühöt. Aztán ágyba bújtam, és úgy vacogtam, mint egy kivert kutya – annak is éreztem magam. Reszketett a bőr a csontjaimon.

Másnap reggel, és attól kezdve mindennap normálisan viselkedtem. Felszegtem a szögletes államat.

Vitorláztunk és tábortüzeket raktunk.

Vödörszámra készítettünk fagylaltot, és feküdtünk a napon.

Egy este négyesben piknikeztünk a kicsi öbölben. Párolt kagyló, krumpli, édes kukorica. A személyzet készítette össze nekünk. Azt se tudtam, hogy hívják őket.

Johnny és Mirren nagy fémtepsikben hozták le az ennivalót. A tűz körül ettünk, és olvadt vaj csöpögött a homokba. Gat kekszet, csokit és pillecukrot pirított mindannyiunknak. A kezét figyeltem a lángok fényében, ahogy édességeket csúsztat fel egy hosszú nyársra. Oda, ahol egykor a nevünk állt, akkoriban azoknak a könyveknek írta fel a címét, amiket el akart olvasni.

Azon az estén a balján az állt: *A lét és. A jobbon: a semmi.*

Az én kezemen is volt felirat. Egy idézet, amit szerettem. A balon: *Élj.* A jobbon: *a mának.*

– Szeretnétek tudni, min gondolkozom? – vetette fel Gat.

– Igen – mondtam.

– Nem – mondta Johnny.

– Azon töröm a fejem, hogyan lehet a nagyapátok ennek a szigetnek a tulajdonosa. Nem jogilag, hanem igazán.

– Légy szíves, ne kezdj el a Honalapító Atyák kizsákmányoló gonoszságán lovagolni – nyögött fel Johnny.

– Nem fogok. Csak azt kérdezem, hogy hogyan lehet a föld bárkinek is a tulajdona. – Gat széttárta a kezét a homok, az óceán, az ég felé.

Mirren megrántotta a vállát.

– Az emberek állandóan adják-veszik a földeket.

– Nem beszélhetnénk inkább szexről vagy gyilkosságokról? – kérdezte Johnny.

Gat elengedte a füle mellett.

– Talán a földnek egyáltalán nem is lenne szabad, hogy tulajdonosa legyen. Talán korlátozásokat

kéne bevezetni, hogy mit birtokolhatunk. – Előrehajolt. – Amikor a télen Indiába mentem önkénteskedni, vécéket építettünk. Azért, mert az ottaniaknak abban a kis faluban egyszerűen *nem volt korábban*.

– A fülünkön jön ki, hogy Indiában voltál – panaszkolta Johnny. – Eddig még csak negyvenhétszer mondtad.

És ez valami olyasmi, amit imádok Gatben: annyira lelkes, annyira megingathatatlanul érdekli a világ, hogy nehezére esik elképzelni a pusztá lehetőségét is, hogy másokat esetleg untathat, amit mond. Még akkor is, hogyha kertelés nélkül megmondják neki. De az is igaz, hogy nem akarja, hogy könnyen megússzuk. Akkor is gondolkodásra akar kényszeríteni bennünket, amikor a legkevésbé sincs kedvünk gondolkozni.

Egy bottal böködte a parazsat.

– Csak azt mondom, hogy beszélünk kéne róla. Nincs a világon mindenkinek saját magánszigete. Vannak, akik ilyen szigeteken dolgoznak. Mások meg gyárakban dolgoznak. És vannak, akiknek munkájuk sincs. Vannak, akiknek nincs mit enniük.

– Ezt most hagyd abba – szólt rá Mirren.

– Ezt örökre hagyd abba – tódította Johnny.

– Nagyon nyakatekertén látjuk a világot innen, Beechwoodról – mondta Gat. – Nem hiszem, hogy van róla fogalmatok, mennyire.

– Fogd be! – mondtam. – Kapsz még csokit, ha befogod.

És Gat befogta, de az arca eltorzult. Hirtelen felpattant, felkapott egy követ a homokból és teljes erejéből elhajította. Ledobta a pólóját és lerúgta a cipőjét. Aztán bemasírozott a tengerbe, farmerban.

Dühösen.

A válla izmosságát néztem a holdfényben, és a víz fröcskölését, ahogy belegázolt a hullámokba. Hirtelen alámerült, és azt gondoltam: ha most nem megyek utána, megkaparintja az a Raquel nevű lány. Ha most nem megyek utána, el fog menni. El a Hazudósoktól, el a szigetről, el a családomtól, el tőlem.

Kibújtam a kardigánomból és a nyári ruhámban nekiindultam Gat nyomában a tengernek. Becsapódtam a vízbe, és kiúsztam odáig, ahol a hátán fekvé lebegett. A vizes haja lelapult fejére, kivillantva azt a vékony sebhelyet az egyik szemöldökén.

A karja után nyúltam.

– Gat!

Összerezszent, aztán megállt a derékig érő vízben.

– Ne haragudj! – suttogtam.

– Én nem mondanék neked olyat, hogy fogd be, Cady – mondta. – Soha nem mondanám neked.

– Tudom.

Nem szólt.

– Kérlek szépen, hogy ne fogd be! – mondtam.

Éreztem, ahogy a tekintete végigszánkázik a vizes ruhás testemen.

– Túl sokat beszélek – magyarázta. – És túl sokat politizálok.

– Szeretem, amikor beszélsz – mondtam, mert így is volt. Ha vettem a fáradságot, hogy odafigyeljek rá, szerettem.

– Egyszerűen csak, mindentől olyan... – Elhallgatott. – El vannak cseszve a dolgok a világban, ennyi az egész.

– Igen.

– Talán legjobb lenne – Gat megfogta a kezem, és maga felé fordította, hogy el tudja olvasni a feliratot a kézfejemen –, ha *a mának élnék*, és nem kelteném mindig a hangulatot.

Nedves volt a kezem az övében.

Reszkettem. A karja is meztelen volt és nedves. Régebben folyton-folyvást egymás kezét fogtuk, de azon a nyáron hozzám se ért.

– Jó, hogy úgy nézed a világot, ahogy – mondtam neki.

Gat elengedte a kezemet és visszafeküdt a vízre.

– Johnny azt szeretné, ha befognám végre. Halálra untatlak téged meg Mirrent.

Az arcélére koncentráltam. Nem csak egyszerűen Gat volt: szemlélődés és lelkesedés. Becsvágy és erős feketekávé. Ez ott volt mind benne, a barna szemhéjában, a sima bőrében, a lebiggyesztett alsó ajkában. Az a pattanásra kész, megfeszített energia.

– Elárulok neked egy titkot – súgtam.

– Mit?

Utánanyúltam, és újra megérintettem a karját. Nem rántotta el magát.

– Amikor azt mondjuk, hogy *Fogd be, Gat*, akkor azt egyáltalán nem úgy értjük.

– Nem?

– Úgy értjük, hogy szeretünk téged. Hogy eszünkbe juttatod, hogy önző kis szemétládák vagyunk. Hogy ilyen szempontból nem vagy közülünk való.

Félig lehunyta a szemét. Mosolygott.

– Te így érted, Cady?

– Így – feleltem. Hagytam, hogy az ujjaim végigkússzanak a vízfelszínen lebegő karján.

– Nem hiszem el, hogy bementetek ebbe a vízbe! – Johnny bokáig állt az óceánban, a farmerja szarát feltúrta. – Ez tuti a sarki tenger! Lefagynak a lábujjaim!

– Ha már egyszer benn vagy, nagyon kellemes – kurjantott vissza Gat.

– Tuti?

– Ne légy nyuszi! – kiáltott Gat. – Légy férfi és bújj be szépen a vízbe!

Johnny nevetett és nekifutott. Mirren a sarkában.

És az egész – mesés volt.

A fölöttünk nyújtózkodó éjszaka. Az óceán zúgása. A sirályok rikoltozása.

AZNAP ÉJJEL NEM TUDTAM ELALUDNI.

Valamivel éjfél után hallottam, hogy a nevemet kiáltozza.

Kinéztem az ablakomon. Gat ott feküdt hanyatt a Windermere-be vezető deszkázott ösvényen. A golden retrieverek ott heverték mellette mind az öten: Bosh, Grendel, Poppy, Fülöp herceg és Fatima. A farkukkal finoman doboltak.

A holdfényben mindannyian kéknek látszottak.

– Gyere le! – kiáltott.

Lementem.

Anyunál nem égett a villany. Az egész sziget sötétbe borult. A kutyákat leszámítva egyedül voltunk.

– Húzd összebb magad – mondtam. Nem olyan széles az az ösvény. Amikor lefeküdtem mellé, összeért a felkarunk; az enyém meztelen, az övé olajzöld sportdzsekibe bújtatva.

Az eget néztük. Olyan sok volt a csillag, hogy ünneplésnek tűnt, mintha a galaxis titkos bulit rendezne, amikor az embereket végre lefektették aludni.

Boldog voltam. Gat nem próbált meg úgy tenni, mintha konyítana a csillagképekhez, és nem mondott hülyeségeket a hullócsillagokról meg a kívánságokról sem. De nem tudtam, mihez kezdjek a hallgatásával.

– Megfoghatom a kezedet? – kérdezte.

A tenyerébe csúsztattam a kezem.

– Rettentő nagynak tűnik most az univerzum – magyarázta –, szükségem van valamire, amibe megkapaszkodhatok.

– Én itt vagyok.

A hüvelykujja a tenyerem közepét simogatta. Minden idegvégződése oda összpontosult, életre lobbant a bőre minden egyes érintésétől az enyémen.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jó ember vagyok – mondta kis idő múltán.

– Én sem vagyok benne biztos, hogy én az vagyok – feleltem. – De próbálok improvizálni.

– Na igen. – Gat egy pillanatra csöndben maradt. – Hiszel Istenben?

– Félig-meddig. – Megpróbáltam komolyan elgondolkozni a dolgon. Tudtam, hogy Gat nem érné be egy félvállról odabökött válasszal. – Amikor rosszul mennek a dolgok, imádkozni szoktam és elképzelem, hogy valaki vigyáz rám és meghallgat. Mondjuk az első napokban, miután apukám lelépett, akkor sokat gondoltam Istenre. Hogy megvédelmezzon. De az idő többi részében csak trappolok át a mindennapi életemen. Az egészben nincs semmi spirituális.

– Én már nem hiszek – mondta Gat. – Az az út Indiába, meg a szegénység... Nem tudok olyan istent elképzelni, aki ezt megengedné. Aztán mikor hazajöttem, elkezdtem észrevenni ugyanezt New York utcáin is. Éhező és beteg emberek a világ egyik leggazdagabb országában! Ezt egyszerűen... nem tudom elképzelni, hogy bárki is vigyázna ezekre az emberekre, ami pedig azt jelenti, hogy rám sem vigyáz senki.

– Ettől még nem leszel rossz ember.

– Anyukám hisz. Buddhistának nevelték, de most a metodista templomba jár. Nem igazán elégedett

mostanában velem. – Gatet szinte soha nem hallottam az anyjáról beszélni.

– Nem veheted készpénznek azt, amit mond neked – tiltakoztam.

– Nem. De a kérdés attól még áll: hogy lehetek jó ember, ha már nem tudom, hogyan kell hinni.

Az eget bámultuk. A kutyák beosontak a kutyaajtón Windermere-be.

– Fázol – jegyezte meg Gat. – Hadd adjam oda a kabátomat.

Nem fáztam, de attól még felültem. Ő is feltápáskodott. Kigombolta az olajzöld sportdzsekijét, és lerázta magáról. A kezembe nyomta.

Még meleg volt a testétől. Túl széles a vállamnál. Most Gat karja volt fedetlen.

Meg akartam csókolni, ott és akkor, amíg az ő dzsekije van rajtam. De nem tettem.

Hátha Raquelt szereti. Azok a képek a telefonjában. Az a kiszáritott japán rózsa a borítékban.

MÁSNAP REGGELINÉL ANYU MEGKÉRT, hogy nézzem át apu cuccait Windermere padlásán, válogassam ki, ami kell nekem. Mindent mást ki akar dobni.

Windermere oromtetős ház rengeteg kiszögelléssel. Az öt hálósoba közül kettőnek ferde a plafonja, és az egyetlen olyan épület a szigeten, aminek van rendes padlása. Van még egy széles verandánk, a konyha pedig modern; frissen felújítva, márvány konyhapultokkal, amik mintha nem egészen illenének a díszletek közé. A szobák szellősek és tele vannak kutyákkal.

Gat és én együtt másztunk fel a padlásra, vittünk magunkkal egy-egy üveg jeges teát és leültünk a földre. A padlásnak nyersfaillata volt. Egy ragyogó fénynégyszög vetült a padlóra az ablakon át.

Voltunk már fenn a padláson.

Miközben még soha nem voltunk fenn a padláson.

A könyvek apu nyári olvasmányai voltak. Sportolók emlékiratai, klasszikus krimik és mindenféle szennyest kitergető írások kivénhedt rocskáróktól, akikről még soha nem hallottam. Gat nem figyelt oda igazán. Színek szerint válogatta szét a könyveket. Egy piros kupac, egy kék, barna, fehér, sárga.

– Nem akarsz valami olvasnivalót? – kérdeztem.

– Nem tudom.

– Mit szólsz ehhez? *Amikor először kapuba találtam, és további hódításaim?*

Gat elnevette magát. Megrázta a fejét. Megigazította a kék könyvkupacot.

– *Nagypapa, az igazi rockharcos? A táncparkett hősei?*

Megint nevetett. Aztán elkomolyodott.

– Cadence?

– Mi van?

– Fogd be.

Nagyon hosszan néztem Gatet. Az arcának minden görbületét jól ismertem. Miközben még soha korábban nem láttam őt.

Mosolygott. Ragyogón. Szégyenlősen. Feltérdelt, és a manőver közben felborította a könyvek színes kupacait. Kinyújtotta a kezét, és megsimította a hajamat.

– Szeretlek, Cady. Komolyan.

Odahajoltam hozzá, és megcsókoltam.

Megérintette az arcomat. Végigfuttatta a kezét a nyakamon, a kulcscsontomon. Az ablakon besűrődő fény leragyogott ránk. A csókunk szikrázó volt és lágy,

és tapogatózó és magabiztos,

rémületes és pont jó.

Éreztem, hogy árad a szerelem felőlem Gathez és Gat felől hozzám.

Felforrt a testünk és vacogtunk,

fiatalok voltunk és ösöregek,

és elevenek.

És akkor gondoltam. Ez igaz. Már szeretjük egymást.

Már szeretjük.

EGYSZER CSAK PAPA NYITOTT RÁNK. Gat felpattant. Esetlenül lépte át a szín szerint szétválogatott, felborult könyvkupacokat.

- Megzavartam valamit – állapította meg Papa.
- Dehogy, uram!
- Dehogynem. Határozottan megzavartam valamit.
- Sajnálom, hogy ilyen por van – szólaltam meg. Esetlenül.
- Penny úgy gondolta, hogy talán akad itt nekem valami olvasnivaló.

Papa a helyiség közepére húzott egy fonott széket, és leült rá; a könyvek fölé hajolt.

Gat állva maradt. Le kellett horgasztania a fejét a padlás ferde teteje alatt.

– Légy óvatos, fiatalember! – mondta Papa hirtelen, élesen.

– Tessék?

– Vigyázz a fejedre! Még megütöd magad.

– Igaza van – ismerte be Gat. – Még megütöm magam.

– Szóval legyél óvatos – ismételte meg Papa.

Gat sarkon fordult, és egyetlen további szó nélkül leügetett a lépcsőn.

Papa és én egy pillanatig némán ültünk.

– Szeret olvasni – mondtam egy idő után. – Arra gondoltam, talán talál valami érdekeset apukám

könyvei között.

– Nagyon kedves vagy a szívemnek, Cady – veregette meg Papa a vállamat. – A legelső unokám!

– Én is szeretlek, Papa.

– Emlékszel, mikor elvittelek baseballmeccsre? Négyéves voltál.

– Persze.

– Soha korábban nem ettél Cracker Jack karamellás pattogatott kukoricát – mondta Papa.

– Így van. Két dobozzal vettél nekem.

– Az ölembe ültettelek, hogy lássál is valamit. Emlékszel erre, Cady?

Emlékeztem.

– Meséld el nekem, hogy volt!

Pontosan tudtam, milyen választ vár Papa. Elég gyakran állt elő ehhez hasonló felszólításokkal.

Nagyon szerette újra- meg újramesélni a Sinclair család történetének kulcsmozzanatait és eltúlozni a jelentőségüket.

Mindig megkérdezte, mit jelent ez vagy az a számunkra, és elvárta, hogy aprólékos részletességgel válaszoljunk. Képekkel. Esetleg valami tanulsággal.

Az esetek többségében boldogan meséltem neki ezeket az anekdotákat, és ugyanilyen boldogan hallgattam a többiekét. A legendás Sinclairek, milyen pompásan mulatunk, milyen gyönyörűek vagyunk. De aznap nem volt hozzá kedvem.

– Az volt az első baseballmeccsed – súgott Papa. – Kifelé menet vettem neked egy kis piros műanyag ütőt. Egész délután a bostoni ház kertjében gyakoroltad az ütéseket.

Tudta vajon Papa, hogy mit zavart meg? És ha tudta volna, érdekelte volna vajon?

Mikor láthatom majd újra Gatet?

Szakít vajon Raquellel?

Mi történhet ezek után kettőnkkel?

– Házi Cracker Jacket akartál csinálni – folytatta Papa zavartalanul, noha pontosan tudta, hogy én is ismerem a történetet. – És Penny segített is neked megcsinálni. De aztán elsírtad magad, mert nem volt piros-fehér kartondobozunk, amibe betehettük volna. Erre is emlékszel?

– Igen, Papa – adtam be végül a derekam. – És még aznap visszamentél a pályára, hogy vegyél két újabb doboz Cracker Jacket. Mindet megetted hazafelé a kocsiban az utolsó szemig, hogy odaadhasd nekem a dobozokat. Emlékszem.

Elégedetten feltápáskodott a székről, és együtt jöttünk le a padlásról. Papa kicsit reszketeg volt a lépcsőn, a vállamra kellett tennie a kezét.

A PARTI ÖSVÉNYEN TALÁLTAM RÁ GATRE, ODAROHANTAM HOZZÁ. Háttal állt a szigetnek, a vizet nézte. Erősen fúj a szél, a hajam a szemembe röpült. Amikor megcsókoltam, a szája sós volt.

TIPPER NAGYI NYOLC HÓNAPPAL A TIZENÖTÖS nyár előtt szívelégtelenségben halt meg. Lenyűgözően gyönyörű asszony volt, még idős korában is. Haja fehér, arca rózsás, magas és szikár. Ő szerettette meg anyuval ennyire a kutyákat. Mindig legalább kettő, de sokszor négy golden retriever szaladgált körülötte akkor is, amikor a lányai kicsik voltak, egészen addig, amíg meg nem halt.

Könnyen ítélkezett és hajlamos volt kivételezni, de jólelkű volt. Ha valamelyikünk korán ébredt fel Beechwoodon, még akkor, mikor egészen kicsik voltunk, felmehettünk Clairmontba és felkelthettük Nagyit. Mindig volt muffintészta a hűtőben, amit azonnal formába öntött és azon melegében annyi muffint ehettünk a konyhájában, amennyi csak belénk fért, amíg a sziget többi része föl nem ébredt. Elvitt bennünket bogyókat szedni, és segített pitét vagy tortát sütni belőlük, amit aztán este meg is ehettünk.

A szívének egyik legkedvesebb jótékony tevékenysége a Martha's Vineyard-i gazdakör éves bálja volt. Minden évben elmentünk mindannyian. A szabad ég alatt tartották, gyönyörű, fehér sátrakban. A kicsik fel-alá rohangáltak csinos ruhában, de cipő nélkül. Johnny, Mirren, Gat és én elcsentünk egy-egy pohár bort és kissé megkerültünk tőle, idétlenkedtünk. Nagyi Johnnyval táncolt, aztán az apukámmal, aztán Papával, és közben fél kézzel magasra emelte a szoknyája szegélyét. Volt is egy ilyen fényképem Nagyiról az egyik hasonló jótékonyági bálról. Estélyi ruha volt rajta és egy kismalacot tartott a kezében.

A beechwoodi tizenötös nyárra Nagyi meghalt. Clairmont üresnek tűnt.

A villa kétemeletes viktoriánus, szürke kőépület. A tetején kis tornyocska ágaskodik, és a veranda minden irányból körbefutja a házat. Odabenn telis-teli van eredeti képregényekkel a *New Yorker*ből, családi fotókkal, hímzett díszpárnákkal, apró szobrokkal, elefántcsont papírnehezékekkel és plakettekre rögzített kipreparált halakkal. Mindenütt, mindenütt a rengeteg gyönyörű műtárgy, amit csak Tipper és Papa össze tudtak gyűjteni. Kinn, a pázsiton hatalmas kerti asztal áll, ami elég nagy ahhoz, hogy tizenhatan is enni tudnak körülötte, és nem sokkal odébb gumiabroncsból készült hinta lóg egy óriási juharfáról.

Nagyí mindig a konyhában sürgölődött és kirándulásokat tervezett. A varrósobájában bélelt takarókat készített, és a varrógépe zümmögését az egész földszinten hallani lehetett. Farmernadrágot és kertészkesztyűt húzott, úgy dirigálta a kerti személyzetet.

Most néma lett a ház. Nem heverték nyitva felejtett szakácskönyvek a konyhapulton, nem szólt többet komolyzene a konyhai lemezjátszón. De még mindig Nagyí kedvenc szappana állt a szappantartókban. Az ő növényei burjánzottak a kertben. Az ő fakanalai, az ő damasztzalvétái.

Egy napon aztán, amikor senki sem járt arrafelé, beosontam a varrósobájába a földszint végében. Megtapogattam Nagyí gondosan összegyűjtött vég textiljeit, a fényesen ragyogó gombokat, a színes cernákat.

A fejem és a vállam olvadt el először, nem sokkal utána a csípőm és a térdem. Nem kellett sok hozzá, hogy tócsává váljak, hogy elárasszam a puha pamutokat. Eláztattam az utolsó takarót, amit soha nem fejez már be, rozsdásodni kezdett tőlem a varrógép valamennyi fémalkatrésze. Színtiszta cseppfolyós vesztességgé váltam egy órára vagy kettőre. A nagymamám, a nagymamám! Örökre elveszett, noha még érezhető volt a Chanel parfümjé a vásznanon.

Anyu talált rám.

Azt mondta, viselkedjek normálisan. Mert normális vagyok. Mert tudok normális lenni.

Azt mondta, vegyek egy mély levegőt és keljek fel.

Szót fogadtam. Már megint.

Anyu aggódott Papáért, akinek reszketeg lett a járása Nagy halála után, asztalok szélébe, székek támlájába kellett kapaszkodnia, hogy ne veszítse el az egyensúlyát. Mégiscsak ő a családfő. Anyu nem akarta, hogy megrendüljön. Azt akarta, hogy Papa érezze, hogy a gyerekei és az unokái még mindig vele vannak, és éppen olyan erősek és derűsek, mint mindig. Ez fontos neki, magyarázta: ez a nagylelkű cselekedet, ez a lehető legjobb, amit tehetünk. Ne zaklassuk fel. Nem szabad az embereket a veszteségeikre emlékeztetni.

– Érted, Cady? A csönd védőburkot képez a fájdalom köré.

Értettem, és sikerült is kiradíroznom Tipper nagyit a beszélgetésekből éppen úgy, ahogy az apámat is kiradíroztam. A legkevésbé sem boldogan, de annál alaposabban. A nagynénikkel elköltött étkezésekből, a Papával tett hajókirándulásokból, és még olyankor is, ha csak kettesben voltunk anyuval – mindent összevetve úgy viselkedtem, mintha ez a két rendkívüli fontosságú ember soha a világon se lett volna. A többi Sinclair is ugyanígy járt el. Amikor mind együtt voltunk, a mosolyunkat egyformán szélesre húztuk. Ugyanígy volt akkor is, amikor Bess elhagyta Brody bácsit, ugyanígy, amikor William bácsi hagyta el Carrie-t, ugyanígy, amikor Nagy kutyája, Peppermill rákos lett és elpusztult.

Gat viszont soha nem érzett rá. Ami azt illeti, egészen gyakran emlegette apukámat például. Apu elviselhető sakkpartnernek és az unalmas hadtörténeti előadásai lelkes hallgatóságának találta Gatet, úgyhogy elég sok időt töltöttek együtt.

– Emlékszel, amikor apukád megfogta azt a nagy tarisznyarákot a vödrével? – kérdezte egyik nap.

Vagy anyunak:

– Tavaly Sam említette, hogy van valahol a csónakházban egy műlegyes horgászkeszlet; nem tetszik tudni, hol lehet?

Vacsoránál mintha elvágták volna a beszélgetést, ha Gat szóba hozta Nagyit. Egyszer azt mondta:

– Úgy hiányzik nekem ilyenkor, ahogy ott állt az asztal végén, és adta körbe a desszertes tányérokat! Az annyira tipikusan *tipperes* volt, nem?

Johnny kénytelen volt fennhangon beszélni Wimbledonról, amíg a tanácstalan döbbenet le nem hervadt az arcunkról.

Ahányszor csak Gat valami ilyesmit mondott, olyan könnyedén, és a szavaiban olyan sok igazsággal, és úgy, hogy fogalma sem volt róla, hogy nem kéne – mindig felnyíltak az ereim. Felhasadt a csuklóm. Vér ömlött a tenyerembe. Elszédültem. Elbotorkáltam az asztaltól, és szégyenteljes világfájdalomban omlottam össze, bízván bízva abban, hogy a családból senki sem veszi észre. Különösen anyu nem.

De Gat szinte mindig meglátta. Amikor vér csöpögött a meztelen lábfejemre, vagy ömlött a könyvre, amit olvastam, mindig olyan aranyos volt velem. Puha fehér gézbe burkolta a csuklómat, és megkérdezte, mi történt. Apuról kérdezett és Nagyiról – mintha pusztán attól, hogy beszélünk valamiről, könnyebb lenne. Mintha a sérüléseket ápolni kellene.

Idegen maradt a családbunkban, még ennyi év után is.

AMIKOR NEM VÉREZTEM, ÉS AMIKOR MIRREN és Johnny bűvárpipával úszkáltak vagy a kicsikkel

civakodtak, vagy amikor mindenki kiterült a kanapékra és Clairmont házimozióján nézett valami filmet, Gat és én elbújtunk. Kiültünk éjfél tájt az abroncshintára, a karunk és lábunk összetekeredett, az ajkaink forrók az éjszakai hűvösségben a bőrünkön. Reggelente lelopakodtunk Clairmont pincéjébe, ahol az egyik oldalon borosüvegek, a másik oldalon az enciklopédiák álltak a polcokon. És csókolóztunk, és csodáltuk egymás pusztaságát, éreztük, hogy milyen szerencsések vagyunk a titkunkkal. Időnként levélkéket írt nekem, és kis ajándékokkal a párnám alá rejtette őket.

Olvastam valahol, hogy egy regény legfőbb feladata, hogy apró meglepetések sorozatát szolgáltatassa. Én ugyanezt kapom, ha eltöltök veled egy órát.

Egyébként meg itt egy masnival átkötött zöld fogkefe.

Nem fejezi ki kellőképp az érzelmeimet.

Még a csokoládénál is jobb volt veled lenni tegnap este.

Milyen kis buta voltam, azt hittem, a csokoládénál semmi sem jobb.

Jelentőségteljes, szimbolikus gesztusként neked ajándékozom ezt a tábla Vosges csokit, amit akkor vettem, mikor átmentünk Edgartownba. Meg is eheted, vagy egyszerűen tüntetőleg leülhetsz mellé, és felsőbbrendűnek érezheted magad.

Én nem írtam, csak vidám zsírkrétarajzokat küldtem neki kettőnkéről. Pálcikaemberkéék integettek a római Colosseum előtt, az Eiffel-toronyból, egy hegy tetejéről, egy sárkány hátáról. Gat felragasztotta őket az ágya fölé a falra.

Amikor csak tehettem, megérintett. Az asztal alatt vacsoránál, a konyhában abban a pillanatban, ha véletlenül kiürült. Titokban, lopva, fantasztikusan vicces módon Papa háta mögött, amikor ő vezette a motorcsónakot. Nem volt határvonal kettőnk között. Legalábbis akkor nem, ha senki sem látta. Végigfuttattam az ujjaimat Gat állcsontján, végig a hátán. A kezéért nyúltam, a csuklójának szorítottam a hüvelykujjamat és érezttem, hogy áramlik az ereiben a vér.

A TIZENÖTÖS NYÁR JÚLIUSÁNAK VÉGÉN egyik este úszni mentem a kis öbölbe. Egyedül.

Hol volt akkor Gat, Johnny és Mirren?

Nem tudom pontosan megmondani.

Elég sok Scrabble-t játszottunk Red Gate nappalijában. Valószínűleg ott voltak. Vagy az is lehet, hogy fenn voltak Clairmontban, a nagynénik acsarkodását hallgatták és lepénykenyéren ették a partiszilva-lekvárt.

Akármi legyen is az igazság, az biztos, hogy ujjatlan felsőben, melltartóban és bugyiban mentem be a vízbe. Minden jel arra utal, hogy a partra menet se volt rajtam más. A többi ruhám soha nem került elő. Törülköző sem.

Hogy miért?

Megint csak nem tudnám pontosan megmondani.

Valószínűleg messzire kiúsztam. Hatalmas sziklák meredeznek feketén a part körül, mindegyik csupa szirt; az esti sötétben mindig ellenségesnek tűnnek. Valószínűleg a vízben volt az arcom, és lefejeltem az egyik ilyen sziklát.

Mint mondtam, nem tudnám pontosan megmondani.

Csak ennyire emlékszem: lesüllyedtem az óceán mélyére, egészen a sziklás, sziklás tengerfenéig, és láttam Beechwood szigetének az alapjait, és a karom meg a lábam érzéketlen volt, de az ujjaim fáztak. Szálas hínár hajtásai suhantak el melletttem.

Anyu talált meg a homokban összekucorodva, félig a víz alatt. Csillapíthatatlanul reszkettem. A felnőttek pokrócba tekertek. Megpróbálták Cuddledownban felmelegíteni. Teát itattak velem és ruhát adtak rám, de amikor még mindig nem tudtam beszélni és nem hagytam abba a reszketést, átvittek Martha's Vineyardra, a kórházba. Napokig ott maradtam, és az orvosok nem győztek vizsgálni. Hipothermia, légzőszervi problémák és jó eséllyel valamiféle fejsérülés, noha az agyi képalkotó eljárások semmit sem mutattak.

Anyu melletttem maradt, kivett egy szállodai szobát. Emlékszem Carrie néni, Bess néni és Papa szürke, vigasztalan arcára. Emlékszem, hogy úgy éreztem, a tudóm tele van valamivel még sokkal azután is, hogy az orvosok tisztának nyilvánították. Emlékszem, hogy úgy éreztem, soha többé nem fogok felengedni, noha azt mondták, hogy a testhőmérsékletem teljesen normális. Fájt a kezem. Fájt a lábam.

Anyu hazavitt Vermontba lábadozni. Elsötétített szobában feküdtem az ágyon és kétségbeesetten sajnáltam magam. Mert beteg voltam, és méginkább azért, mert Gat nem keresett.

Nem is írt.

Talán nem szerettük egymást?

Talán nem?

Írtam Johnnynak két-három ostoba, szerelmi bánatban úszó e-mailt, amiben arra kértem, hogy derítse ki, mi van Gattal.

Johnnyban volt annyi jóérzés, hogy tudomást se vett róluk. Végére is Sinclairek vagyunk, és a Sinclairek nem viselkednek úgy, ahogyan akkor én.

Nem írtam több e-mailt, és a korábbiakat is kitöröltem az elküldöttek közül. Gyengeségről és

butaságról árulkodtak csak.

A lényeg csak annyi, hogy Gat eltűnt, amikor bajom esett.

A lényeg csak annyi, hogy csak egynyári kaland volt.

A lényeg csak annyi, hogy akár egész idő alatt szerethette Raquelt.

Amúgy is túl messzire laktunk egymástól.

És kettőnk családja amúgy is túl jól ismerte egymást.

Azóta sem kaptam magyarázatot.

Csak azt tudom, hogy Gat elhagyott.

ISTEN HOZOTT A KOPONYÁMBAN.

Egy kamion hajt végig a fejem és a nyakam csontjain. A csigolyák széttörnek, az agy kipukkad és szivárog. Ezernyi reflektor világít a szemembe. Megbillen a világ.

Hányok. Elájulok.

Állandóan ez van. Ez nem több, mint egy egyszerű hétköznapi az életemből.

A fájdalmak hat héttel a balesetet követően kezdődtek. Senki sem tudta biztosan megmondani, hogy a kettőnek van-e köze egymáshoz, de a hányást, a fogyást és úgy általában a szörnyűségeket nem lehetett tagadni. Anyu MR- és CT-vizsgálatokra rángatott. Tűszúrások, gépek. Még több tűszúrás, még több gép. Megvizsgálták agydaganatokat és agyhártyagyulladásokat kutatva, meg amit csak akarsz. Hogy enyhítsék a fájdalmat, előbb felírták ezt a gyógyszert, aztán egy másikat, mert az első nem volt jó, és a második szintén nem volt jó. Egyik receptet adták a másik után anélkül, hogy tudták volna, mi velem a baj egyáltalán. Megpróbálták segíteni a fájdalomon.

Cadence, mondták az orvosok, ne vegyél be túl sokat.

Cadence, mondták az orvosok, figyelj a kialakuló függőség jeleire.

És mindeközben, Cadence, ne felejtse el bevenni a gyógyszereidet.

Annyi vizsgálatra mentem, hogy már nem is emlékszem az összesre. Idővel aztán előálltak a szakorvosok egy diagnózissal. Cadence Sinclair Eastman, poszttraumás fejfájás, avagy PTFF. Traumás agyi sérülés után fellépő migrénes jellegű fejfájás.

Rendben leszek, mondták.

Nem fogok belehalni.

Csak rettenetesen fog fájni.

MIUTÁN EGY ÉVET COLORADÓBAN TÖLTÖTT, APU ÚJRA LÁTNI AKART. Voltaképpen ahhoz ragaszkodott, hogy magával vigyen Olaszországba, Franciaországba, Németországba, Spanyolországba és Skóciába – tízhetes körutazást tervezett, június közepével kezdődően, így egyáltalán nem is tudtam volna elmenni Beechwoodba a tizenhatos nyáron.

– Egyszerűen nagyszerű az utazás időzítése – állapította meg anyu kedélyesen, amíg a bőröndömet csomagolta.

– Miért? – A szobám padlóján feküdtem, és hagytam, hadd csinálja. Fájt a fejem.

– Papa átépíti Clairmontot. – A zoknijaimat csomózta össze kis gombócokká. – Már százezerszer elmondtam.

Nem emlékeztem.

– Hogyhogy?

– Ez jutott eszébe. Idén nyáron Windermere-be költözik.

– És te fogsz ugrálni körülötte?

Anyu bólintott.

– Nem lakhat se Bess-szel, se Carrie-vel. És tudod jól, hogy gondját kell viselni. Na, mindegy. Nagyszerű, tanulságos utad lesz Európában.

– Sokkal inkább mennék Beechwoodra.

– Nem mennél – mondta határozottan.

EURÓPÁBAN KICSI VÖDRÖKBE HÁNYTAM és krétaízű angol fogpasztával súroltam a fogamat újra meg újra. Arcra borulva feküdtem nem egy múzeum mosdójában, egyedül a hideg követ éreztem az arcom alatt, amíg az agyam cseppfolyóssá vált és bugyogva kiszivárgott a fülemben. A migrénjeimtől idegen hotelszobák lepedőit itatta át a vérem, lecsöpögött a padlóra, beszivárgott a szőnyegekbe, rácsöppent a félig megevett croissant-okra és olasz florentine kekszekre.

Hallottam, hogy apu szólongat, de sose válaszoltam neki, amíg a gyógyszerem nem hatott.

Hiányoztak a Hazudósok azon a nyáron.

A tanév közben soha nem tartottuk a kapcsolatot. Legalábbis nem igazán, noha amikor kisebbek voltunk, tettünk rá próbálkozásokat. SMS-eztünk, bejelöltük egymást a nyári fényképeken, főleg szeptemberben, de aztán úgy egy hónap után elkerülhetetlenül eltávolodtunk. Valami oknál fogva Beechwood varázsa soha nem mutatkozott meg a mindennapi életünkben. Nem voltunk kíváncsiak egymás iskolai barátaira, a klubokra és a sportcsapatokra. Úgyis tudtuk, hogy cserébe az egymás iránti ragaszkodásunk újjáéled abban a pillanatban, amikor meglátjuk egymást a beechwoodi mólón a következő év júniusában, amikor sós permet száll a levegőben és a sápadt nap megcsillan a víz tükrén.

De a balesetem utáni évben napokat, olykor heteket mulasztottam az iskolából. Megbuktam mindenből, és az igazgató értesített, hogy meg kell ismételnem a harmadikat. Felhagytam a focival és a tenisszel. Nem tudtam gyerekekre vigyázni se. Nem tudtam vezetni. Az egykori barátaim távoli ismerősökké fakultak.

Egyszer-kétszer írtam Mirrennek SMS-t. Volt, hogy fel is hívtam, és hagytam üzenetet a rögzítőjén,

amit utána mindig megbántam, olyan nyomorult és magányos volt valamennyi.

Johnnyt is próbáltam hívni, de neki betelt a hangpostája.

Úgy döntöttem, nem próbálkozom tovább. Nem akaródzott olyasmit mondani, amitől gyengének éreztem magam.

Amikor apu elvitt Európába, tudtam, hogy a Hazudósok a szigeten vannak. Papa nem kábeleztette be Beechwoodot, és ezért nincs térerő, úgyhogy átálltam az e-mailekre. Más hangvételt ültöttem meg, mint a szájalomraméltó telefonos üzenetknél: ezek egy olyan lány bájos, kedves levelei voltak, akinek nem fájt folyton a feje.

Többnyire.

Mirren!

Barcelonából integetek neked, ahol apám csigás erőlevest evett.

A szállodánkban minden aranyból van. Még a sószórók is. Elbűvölően visszataszító.

Írj, és meséld el nekem, mit rosszkodnak a kicsik, és hogy hová jelentkezel egyetemre, és hogy megtaláltad-e már az igaz szerelmet!

Cadence

Johnny!

Bonjour Párizsból, ahol apám megevett egy békát.

Láttam Szamothrakéi Nikét. Micsoda test! Kár, hogy nincs karja.

Hiányoztok. Hogy van Gat?

Cadence

Mirren!

Üdv egy skót kastélyból, ahol apám haggist evett. Azaz apám megette egy birka zabpehellyel megkevert szívét, máját és tüdejét, a nevezett állat bendőjében megfőzve.

Szóval most már tudod, hogy ő olyan ember, aki szíveket eszik.

Cadence

Johnny!

Berlinben vagyok, ahol apám véres hurkát evett.

Búvárkodjatok helyettem is, jó? Egyetek áfonyás pitét! Rakjatok tábortüzet! És aztán meséld el az égészet! Halálosan unatkozom és nagyon kreatív megtorlásokkal fogok előállni, ha nem fogadsz szót.

Cadence

Nem voltam teljesen meglepve, amikor nem válaszoltak. Azon túl, hogy ha az ember fel akar menni a netre, akkor be kell mennie Martha's Vineyardra, Beechwood amúgy is külön világ. Ha az ember egyszer ott van, a világegyetem többi része nem tűnik többnek holmi rossz álomnál.

Könnyen lehet, hogy Európa még csak nem is létezik.

ISTEN HOZOTT ÚJFENT A GYÖNYÖRŰ SINCLAIR CSALÁDBAN.

Hiszünk a szabadtéri sportolásban. Hisszük, hogy az idő mindent begyógyít.

Hiszünk, noha ezt nem mondjuk ki egyenesen, a receptköteles gyógyszerekben és a vacsora előtti koktélozásban.

Nem beszélünk a problémáinkról éttermekben. Nem hiszünk a lelki gyötrelmek kitergetésében. Az arcunk soha meg nem rándul, és nem kizárt, hogy az emberek kíváncsiak ránk, mert nem fedjük fel előttük a szívünket.

Az sem kizárt, hogy örömmel leljük az emberek kíváncsiságában.

Itt, Burlingtonban most csak én vagyok, anyu meg a kutyák. Nem nehezedik ránk Papa súlya Bostonból, sem az egész család befolyása Beechwoodból, de azért még tudom, hogy látnak bennünket az emberek. Anyu és én egy másik fajhoz tartozunk, a körtornácós kúriában a domb tetején. A nyúlánk és elegáns anyja és gyengélkedő leánya. Az arccsontunk éles, a vállunk széles. Mosolygáskor megmutatjuk a fogunkat a világnak, amikor a dolgunkat intézzük a városban.

A gyengélkedő leány nem beszél sokat. Még akik ismerik az iskolából, azok is tartják a távolságot. Amúgy sem ismerték olyan jól már azelőtt se, hogy beteg lett volna. Már akkor is csendes volt.

Most az esetek felében be se megy az iskolába. Amikor meg felbukkan, a sápadt bőre és párás tekintete elbűvölően tragikus külsőt kölcsönöznek neki; olyan, mint egy irodalmi hősnő, akit lassanként felemészt a tüdőbaj. Néha összeroskad a folyosón és zokog. Megrémíti a diákokat. Mostanra már az igazán drága, jótét lelkek is belefáradtak, hogy elkísérjék a nővérszobába.

De mégis körebelengi a titokzatosság aurája, és ezért nem cikizik és nem rekesztik ki a középiskolai valóságra jellegzetes módon. Az anyja mégiscsak Sinclair.

Persze én mit sem érzek a titokzatosságból, amikor konzerv csirkelevest kanalizok késő éjszaka, vagy a nővérszobában kiterülve nézem a fejem fölött a fluoreszkáló fényeket. A legkevésbé sem elbűvölő, ahogy anyuval veszekszünk, mióta apu elment.

Arra ébredek, hogy anyu a szobám ajtajában áll, le se veszi rólam a szemét.

– Szállj le rólam!

– Szeretlek. Gondodat viselem – mondja, a kezét a szívére szorítja.

– Hagyd abba!

Ha az orrára tudnám csapni az ajtómat, megtenném. De nem tudok felkelni.

Gyakorta szétszórt jegyzetlapokat találok, amiken mintha az lenne feljegyezve, mit ettem egy-egy nap. *½ lekváros pirítós; alma és pattogatott kukorica; mazsolás saláta; csoki; tészta. Folyadék? Protein? Túl sok üdítő.*

Nem elbűvölő az sem, hogy nem tudok vezetni. Nem titokzatos otthon maradni szombat este, és egy rakás bűdös golden retriever között olvasni. De ennek ellenére sem tudom nem észrevenni, hogy rejtélyesnek *látszom*, mint a Sinclair család része, mint egy rendkívüli emberekből álló kiváltságos klán tagja, mint egy

csodálatos, varázslatos történet szereplője egyszerűen azért, mert ezek közé az emberek közé tartozom.

Anyám sem tudja nem észrevenni.

Ilyennek neveltek bennünek.
Sinclaireknek. A Sinclairek.

AMIKOR NYOLCÉVES VOLTAM, APU EGY NAGY RAKÁS mesekönyvet adott nekem karácsonyra. Színes borítójuk volt: *Tündérmesék nagy sárga könyve, Tündérmesék nagy kék könyve, vörös könyve, zöld könyve, szürke, barna és narancs könyve.* A világ legkülönbözőbb részeiről származó mesék sorakoztak bennük, ezernyi és ezenyi variáció egy-egy ismert témára.

Ha az ember olvassa őket, az egyik történet visszhangjait fedezi fel egy másikban, egy harmadikban a másikat. Olyan sok kezdődik ugyanúgy: Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három...

Három valami:
három kismalac,
három medve,
három fivér,
három katona,
három kecskegida.

Három királykisasszony.

Amióta hazajöttem Európából, írtam én is néhányat. Variációt.

Bőven van időnk, úgylátszóan hadd meséljek el egyet. Egy variációt, mint mondtam, egy olyan történet témájára, amelyet már hallottál korábban.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT, volt egyszer egy király, és volt neki három mesés leánya.

Ahogy megöregedett, töprengeni kezdett, melyikükre hagyja a királyságát, mert egyikük sem volt férjnél és nem volt örökösük. A király végül úgy határozott, megkéri a lányait, hogy bizonyítsák be az iránta érzett szeretetüket.

Megkérdezte a legidősebb királykisasszonytól: Hogy szereted édesapádat, leányom?

Ő azt felelte, épp annyira, mint a birodalom összes kincsét.

Megkérdezte a középső királykisasszonytól: Hogy szereted édesapádat, leányom?

Ő azt felelte, a vas erejével.

Megkérdezte a legkisebb királykisasszonytól: Hogy szereted édesapádat, leányom?

A legkisebb királykisasszony hosszasan gondolkodott, mielőtt választ adott volna. Végül azt felelte, úgy szereti apját, mint a leves a sót.

– Akkor te nem szeretsz engem! – mondta a király. Kihajította a lányát a palotából, és felemeltette mögötte a felvonóhidat, hogy ne térhessen vissza.

Elindul a legkisebb királylány az erdőben, és nincs semmije, se köpönyege, se egy falat kenyere. Nehéz tél jár rá, és ő egész télen vándorol, fák tövében talál menedékre. Végül egy fogadóhoz érkezik, és elszegődik kuktának a szakács mellé. Ahogy telnek-múlnak a napok és a hetek, a királykisasszony kitanulja a főzőmesterséget. Idővel felülmúlja még magát a szakácsot is, és a főztjének az egész királyságból csodájára járnak.

Telnek-múlnak az évek, és megházasodik a legidősebb királylány. A lakodalmi lakoma elkészítésére a fogadó szakácsát hívják meg.

Végezetül egy hatalmas bográcsban húslevest szolgálnak fel. Ez a király legkedvesebb eledele,

de ezúttal só nélkül készítették.

A király megkóstolja.

Újra megkóstolja.

– Ki merészel ilyen förtelmes főztöt felszolgálni az eljövendő királynő lakodalmán? – kiált fel.

A királynő-szakács apja elé penderül, de annyira megváltozott az évek során, hogy a király nem ismeri fel.

– Nem adhattam neked sót, felséges királyom – magyarázza –, mert hiszen nem azért tagadtad ki legkisebb leányodat, mert azt mondta, hogy a só értékes?

Ennek hallatán a király azonnal rájön nem csupán arra, hogy a szakács a leánya, hanem arra is, hogy ő az, aki a legjobban szereti.

És akkor?

Az idősebbik és a középső lány egész idő alatt a királlyal éltek. Egyik héten egyiknek, másik héten a másiknak állt jobban a szénája. Éket vert közük az apjuk folyamatos méricskélése. Most, hogy a legkisebb hazatért, a király elveszi az odaígért királyságot a legidősebbtől, aki most ment férjhez. Mégsem lesz belőle királynő. A két nővér tajtékzik.

Eleinte a legkisebb királykisasszony sütkérezik az apai szeretetben. De nem kell hozzá sok idő, hogy felismerje: a királynak elvette az eszét a hatalom, és megbolondult. Belőle lesz majd királynő, de addig menthetetlenül egy bolond, megvénült zsarnok rabszolgája marad. És nem fogja elhagyni az atyai kastélyt, bármennyire is elege lesz.

Azért marad vajon, mert úgy szereti apját, mint a leves a sót?

Vagy azért marad, mert már nekiígérte a királyságát?

Ő maga sem tudná megmondani.

AZ EURÓPAI KÖRUTAZÁS UTÁNI ŐSZÖN NAGYSZABÁSÚ kampányba kezdtem. Minden nap elajándékoztam valamit, ami az enyém.

Elküldtem Mirrennek az extra hosszú hajú Barbie babát, amelyik miatt kisebb korunkban annyit öltük egymást. Johnynak egy csíkos sálát küldtem, amit egy időben nagyon sokat hordtam. Johnny szereti a csíkos dolgokat.

A családban az öregek – anyu, a nagynénik, Papa – életcélja a szép tárgyak felhalmozása. Az nyer, akinek a legtöbb cucca van, amikor meghal.

De *mit* nyer? Ezt szeretném tudni.

Régebben olyan ember voltam, aki szereti a csinos holmikat. Ahogy anyu is, ahogy a Sinclairek valamennyien. De már nem vagyok ugyanaz az ember.

Anyu telezsúfolta a burlingtoni házunkat ezüstneművel és ólomüveggel, képes albumokkal és kasmírtakarókkal. Vastag szőnyegek borítanak minden padlót, és anyu patronáltjainak, környékbeli festőknek a képei díszelnek a falakon. Bolondul az antik porcelánért és büszkén állítja ki az ebédlőben. A teljesen használható Saabot lecserélte egy BMW-re.

A jólét és jóízlés ezen jelképei közül egyiknek sincs valóságos értéke.

– A szépség is valóságos érték – érvel anyu. – Hozzájárul a hely szelleméhez, az ember személyes történetéhez. Gyönyörúséget szerez, Cadence. Hallottál már valaha a gyönyörúségről?

De én azt hiszem, hogy hazudik, nekem is és magának is, arról, hogy miért is birtokolja ezeket a tárgyakat. Egy új szerzemény olyan löketet ad neki, amitől, ha csak egy pillanatra is, hatalmasnak érzi magát. Szerintem státuszértéke van egy csinos holmikkal telezsúfolt háznak, vagy annak, hogy méregdrága kagylóhéjakat ábrázoló festményeket vásárol a művészi hajlamú barátaitól, vagy kanalakat a Tiffany'sból. Az antik bútorok és a perzsaszőnyegek azt üzenik az embereknek: lehet, hogy anyám egy Bryn Mawrról^[3] kibukott egykori bölcsész, ma kutyatenyésztő, de attól még van a kezében hatalom – mert pénz is van a kezében.

ADOMÁNY: A PÁRNA AZ ÁGYAMRÓL. Egész nap hurcolom magammal, amíg a dolgom után járok.

Egy lány támaszkodik a könyvtár falának. Papírpohár van a bokája mellett, ahová az emberek bedobálhatják az aprójukat. Nem sokkal idősebb nálam.

– Kéred ezt a párnát? – kérdezem. – Kimostam a huzatot.

Elveszi és ráül.

Kényelmetlen a fekvés az ágymban aznap éjjel, de jobb ez így.

ADOMÁNY: A *LEAR KIRÁLY* EGY PUHAFEDELES PÉLDÁNYA, ami másodikban volt kötelező. Az ágy alatt bukkantam rá.

A közkönyvtárnak ajándékoztam.

Nekem nem kell többet elolvasni.

ADOMÁNY: TIPPER NAGYI FÉNYKÉPE A GAZDAKÖR éves báljáról, estélyi ruha van rajta és egy kismalacot tart a karjában.

Megállok a Vöröskereszt boltjánál hazafelé jövet.

– Szervusz, Cadence – kiált oda Patti a pult mögül. – Hoztál valamit?

– Ő volt a nagymamám.

– Gyönyörű asszony volt – állapítja meg Patti egy pillantással. – Biztos nem akarsz kivenni a képet? Bőven elég, ha a keretet hagyod itt.

– Biztos.

Nagyi halott. Az, hogy van róla egy fényképem, nem változtat semmin.

– MÁR MEGINT A VÖRÖSKERESZTNÉL VOLTÁL? – kérdi anyu, mikor hazaérek. Őszibarackot szeletel egy speciális gyümölcsvágó késsel.

– Igen.

– Mitől szabadultál meg?

– Csak Nagyi egy régi fényképétől.

– A kismalacostól? – Megrándul az ajka. – Jaj, Cady!

– Az enyém volt, elajándékozhattam.

Anyu felsóhajt.

– Ha el mered ajándékozni valamelyik kutyát, azt soha az életben nem bocsátom meg neked.

Leguggolok a kutyákhoz. Bosh, Grendel és Poppy csendes, lakásba illő csaholással köszöntenek. Ők a család kutyái, családtagok, méltóságteljesek és jólneveltek. Telivér golden retrieverek. Poppynak többször is voltak kölykei anyu vállalkozásában, de a kiskutyák és a többi tenyészeb anyu üzlettársánál élnek egy birtokon, nem messze Burlingtontól.

– Azt soha nem tenném – mondom.

A puha kutyafülükbe súgom, hogy mennyire szeretem őket.

HA AZ EMBER RÁKERES AZ INTERNETEN a *traumás fejsérülés*re, a legtöbb weboldalon azt látja, hogy a szelektív amnézia gyakori következmény. Ha az agy sérülést szenved, nem ritka, hogy a beteg elfelejt dolgokat. Nem tud logikus magyarázatot találni arra, hogyan is történt a baleset.

Nem akarom, hogy megtudják, hogy velem is így van. Hogy még mindig így van, dacára az összes vizsgálatnak, kezelésnek és gyógyszernek.

Nem akarom, hogy rámragasszák a fogyatékoság címkéjét. Nem akarok több gyógyszert szedni. Nem akarok többet orvosokat meg aggodalmas tanárokat látni. Isten a tanúm, egy életre elég orvost láttam már.

Ennyire emlékszem a balesetem nyaráról:

Hogy beleszerettem Gatbe Red Gate konyhaajtájában.

A Raquelnek küldött rózsára és a bormámorban úszó, dühöngő éjszakámra.

Hogy normálisan viselkedtem. Fagylaltot főztem. Teniszezttem.

Hogy pillecukrot süttöttünk a tábortűznél, és hogy Gat elveszítette a fejét, amikor azt mondtam, hogy fogja be.

Az éjszakai úszásra.

Hogy megcsókoltam Gatet a padláson.

Hogy meghallgattam a Cracker Jack történetet és letámogattam Papát a lépcsőn.

A nagy abroncshintára, a pincére, a parti ösvényre. Hogy Gat és én egymás karjaiba borultunk.

Gatre, aki látta, hogy vérzem. Kérdéseket tett fel és bekötötte a sebeimet.

Nem emlékszem sok másra.

Látom Mirren kezét, a lepattogzott aranyzínű körömlakkját, a kezében egy csupor benzin a motorcsónakhoz.

Johnnyt a clairmonti lépcsőn, a csónakház felé ledüböngő lábát.

Nagypapát, amint egy fa törzsébe kapaszkodik, és az arcát beragyogja a tábortűz fénye.

És bennünket, négyünket, a négy Hazudóst, ahogy úgy nevetünk, hogy beleszédülünk és hányingerünk lesz. Mi lehetett ennyire vicces?

Mi volt ez az egész és hol voltunk?

Nem tudom.

Egy időben megkérdeztem anyut, ha nem emlékeztem valamire a tizenötös nyárból. A feledékenységem megrémített. Felvettem, hogy abbahagyhatnám a gyógyszereket, vagy átállhatnék egy másikra, vagy elmehetnék egy másik orvoshoz. Követeltem, hogy megtudhassam, amit elfelejtettem. Aztán egy késő őszi napon – azon az őszen, amit kórházakban, kivizsgálásokon töltöttem, hogy kiderüljön, milyen végzetes kimenetelű betegségben szenvedek – anyu elsírta magát.

– Újra meg újra megkérdezed! És soha nem emlékszel rá, amit elmondtam!

– Sajnálom.

Töltött magának egy pohár bort, miközben beszélt.

– Már aznap is kérdeztél, amikor magadhoz tértél a kórházban. „Mi történt? Mi történt?” És én elmondtam neked az igazat, Cadence! Mindig elmondtam, és te mindig elismételted nekem. És aztán másnap megkérdezed újra.

– Sajnálom – ismételttem.

– És még mindig majd’ mindennap megkérdezed!

Ez igaz, nincs semmiféle emlékem a balesetről. Nem emlékszem, mi történt előtte vagy utána. Nem emlékszem az orvosi vizsgálatokra. Tudom, hogy meg kellett, hogy történjenek, hiszen nyilván megtörténtek – és itt állok egy diagnózissal és gyógyszerekkel –, de a kezeléseim részletei szinte mind ismeretlenek.

Anyura néztem. A felháborítóan aggodalmas arcára, a könnyező szemére, a spiccesen lebiggyedő szájára.

– Fel kell hagynod a kérdezősködéssel – mondta. – Az orvosok szerint is jobb lesz, ha magadtól jut eszedbe minden.

Még egyszer, utoljára elmondattam vele mindent, és leírtam a válaszait, hogy amikor csak akarom, visszanézhessem őket. Egyedül ezért tudok mesélni az éjszakai úszóbalesetről, a hipotermiáról, a légzési nehézségekről és a be nem bizonyított traumás agysérülésről.

Soha többet nem kérdeztem tőle semmit. Egy csomó mindent nem értek még mindig, de legalább mostanában többnyire józan.

APU AZT TERVEZI, HOGY AZ EGÉSZ TIZENHETES nyárra elvisz Ausztráliába és Új-Zélandra.

Nem akarok menni.

Vissza akarok térni Beechwoodra. Mirrenel találkozni és feküdni a napon, a jövőnket tervezgetni. Johnnyval veszekedni és bűvárkodni és fagyaltot készíteni. Nagy tüzeket rakni a parton a kicsi öbölben. Bepréselődni egymás hegyén-hátán a nagy függőágyba Clairmont verandáján, és újra együtt lenni, Hazudósoknak lenni, ha ez lehetséges még egyáltalán.

Emlékezni akarok a balesetemre.

Meg akarom tudni, miért vezett nyoma Gatnek. Nem tudom, miért nem volt velem, mikor úsztam. Nem tudom, miért mentem egyedül a vízpartra. Miért fürödtem fehérenműben, és miért nem hagytam ruhákat a homokban. És hogy miért futamodott meg Gat, amikor bajom esett.

Szeretném megtudni, hogy szeretett-e. Szeretném megtudni, hogy Raquelt szerette-e.

Terv szerint apu és én öt nap múlva indulunk Ausztráliába.

Soha nem lett volna szabad beleegyeznem.

Addig sírok, amíg egészen nyomorult nem leszek. Megmondom anyunak, hogy egyáltalán nem kell világot látnom. A családomat kell látnom. Hiányzik Papa.

Nem.

Beteg leszek, ha Ausztráliába utazom. A fejfájásom szét fogja robbantani a fejemet, nem volna szabad repülőre ülnöm. Nem volna szabad fura dolgokat ennem. Nem volna szabad, hogy ki legyek téve az időeltolódásnak. És mi lesz, ha elvesz a gyógyszerem?

Ne vitatkozz. Az utazás ki van fizetve.

Hajnalban elviszem sétálni a kutyákat. Megrakom a mosogatógépet, és később kiürítem. Szép ruhába öltözöm, és pirosítót dörgölök az arcomra. Mindent megeszek, amit a tányéromon találok. Hagyom, hogy anyu átkaroljon és a hajamat simogassa. Megmondom neki, hogy vele akarom tölteni a nyarat, nem apuval.

Kérlek.

Papa másnap beállít Burlingtonba, a vendégszobában végül is elalhat. Május közepe óta kinn volt már a szigeten, úgyhogy hajóval, kocsival és repülővel kellett jönnie. Utoljára akkor járt nálunk, amikor Tipper nagyfi még élt.

Anyu ment ki elé a reptérre, amíg én otthon maradtam és megterítettem vacsorára. Anyu rostonsült csirkét és zöldségeket rendelt egy ínyencüzletben a városban.

Papa sokat fogyott, mióta legutóbb láttam. Az ősz haja csomókban áll el a füle fölött, bolyhos; úgy néz ki, mint egy madárfióka. A bőre lötyög a testén, pókhasat eresztett és meggörnyedt. Egyáltalán nem így emlékszem rá. Mindig is legyőzhetetlennek tűnt, széles váll, sok fog.

Papa olyasfajta ember, aki mottók szerint él. „A ’nem’ nekem nem válasz”, mondogatta nekünk is mindig. És „Soha ne ülj le a terem végében. A győztesek előre ülnek.”

Mi, a Hazudósok mindig csak pofákat vágunk ezekre a kijelentéseire – „Légy határozott, senki sem bírja a tutyimutyi alakokat!”; „Ne panaszkodj – ne magyarázkodj!” –, de ennek ellenére is az életet és a felnőtt témákat illetően a bölcsesség kiapadhatatlan tárházaként tekintettünk rá.

Papa madraskockás rövidnadrágot és belépős félcipőt visel. A lába cingár bácsiláb. Megpaskolja

a vállamat, és viszkít kíván, szódával.

Eszünk, és Papa a bostoni barátairól mesél. Meg a beechwoodi háza új konyhájáról. Semmi jelentős nem kerül szóba. Aztán amíg anyu leszedi az asztalt, én kikísérem Papát a kertbe. Még mindig süt az esti nap.

Papa leszakít egy peóniát és a kezembe nyomja.

– Az első unokámnak.

– Ne szedj virágokat, jó?

– Penny nem bánja.

– Dehogynem.

– Cadence volt az első – mondja Papa az ég felé, nem néz a szemembe. – Emlékszem, amikor elhozták hozzánk Bostonba. Rózsaszín rugdalózó volt rajta és a haja egyenesen az égnek állt. Johnny még meg sem született, csak három héttel később.

– Itt vagyok ám, Papa.

– Cadence volt az első, és nem számított, hogy lány lett. Bármit megadtam volna neki, pont úgy, mint egy fiúunokának. A karomba vettem és táncoltam vele. Ő lett a családunk jövője.

Bólintok.

– Azonnal láttuk, hogy Sinclair. A haján is, persze, de nem az volt az egyetlen. Az álla, az aprócska kis keze. Tudtuk, hogy magas lesz. Mindannyian magasak voltunk, amíg Bess hozzá nem ment ahhoz az alacsony fickóhoz, és utána Carrie megismételte a hibáját.

– Úgy érted, Brody és William bácsihoz.

– Még jó, hogy megszabadultunk tőlük, hát nem? A soha viszont nem látásra! – Papa elmosolyodik. – A mieink mindig is magasak voltak. Tudtad, hogy anyám ágán a családunk a *Mayflower*rel érkezett? Akkor telepedtek meg Amerikában.

Tudom, hogy a legkevésbé sem számít, hogy az őseink a *Mayflower*en jöttek-e vagy sem. Nem számít, hogy magasak vagyunk. Vagy szőkék. Ezért is festettem be a hajam. Nem akarok a legidősebb lenni. A sziget, a vagyon és az elvárások örököse lenni.

De persze ki tudja, az is lehet, hogy akarok.

Papa kicsit túl sokat ivott egy hosszú, utazással töltött nap végén.

– Menjünk inkább be? – kérdezem. – Nem akarnál leülni?

Leszakít egy újabb peóniát, és a kezembe nyomja.

– A megbocsátásért, kedvesem.

Megveregetem görnyedt hátát.

– Csak ne szedj többet, jó?

Papa lehajol, és megérint pár szál fehér tulipánt.

– Komolyan, ne csináld!

Leszakít egy harmadik peóniát is, erősen, kihívóan. A kezembe adja.

– Te vagy az én Cadence-em. Az első unokám.

– Igen.

– Mi történt a hajaddal?

– Befestettem.

– Elsőre fel sem ismertelek.

– Semmi baj.

Papa a peóniákra mutat, amiket a kezemben tartok.

– Három virág, mind neked. Jár neked mind a három.

Szájalomra méltónak tűnik. És hatalmasnak.

Szeretem őt, de abban nem vagyok biztos, hogy kedvelem is. Megfogom a kezét, és visszavezetem a házba.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT, volt egyszer egy király, és volt neki három gyönyörűszép leánya. Mindegyiküket jobban szerette az életénél is. Egy napon, mikor a királykisasszonyok már elég idősek voltak ahhoz, hogy férjhez adják őket, egy rettenetes, háromfejű sárkány vette ostrom alá a királyságot, falvakat perzselt fel tüzes lehelletével. Tönkretette a gabonát, felégette a templomokat. Megölte a csecsemőket, a véneket, és mindenkit közöttük.

A király odaígérte a lányai kezét bárkinek, aki legyőzi a sárkányt. Hősök és vitézek érkeztek páncélzatban, tüzes paripák hátán, kardokkal és nyilakkal felszerelve.

Egytől egyig elvesztek és a sárkány gyomrában végezték.

Végül a király arra jutott, hogy talán egy szűz szépsége megolvasztaná a sárkány szívét, és sikerrel járna ott, ahol a vitézek kudarcot vallottak. Elküldte hát a legidősebb leányát, hogy könyörögjön kegyelemért a sárkánynál, de a sárkány egyetlen szavára sem volt kíváncsi. Egészben nyelte le a királykisasszonyt.

Így aztán a király elküldte a középső leányát is a sárkányhoz, hogy kegyelemért könyörögjön nála, de a sárkány ugyanígy tett vele is. Egészben lenyelte, mielőtt egyetlen szót is mondhatott volna.

Akkor pedig elküldte a király a legkisebb leányát is, hogy kegyelemért könyörögjön a sárkánynál, és ő oly bájos volt és oly okos, hogy a király biztos volt benne, sikerrel kell járnia ott, ahol nővérei a végzetüket lelték.

De nem. A sárkány egyszerűen megette őt is.

A királyt kínozza a megbánás. Ettől a naptól kezdve egyedül volt a világban.

Na, most hadd tegyem fel a kérdést: ki ölte meg ezeket a lányokat?

A sárkány? Vagy az apjuk?

MIUTÁN PAPA MÁSNAP ELUTAZIK, anyu felhívja aput, és lemondja az ausztráliai utat. Kiabálnak. Egyezkednek.

Egy idő után megegyezésre jutnak: négy hétre elutazom Beechwoodra, aztán meglátogatom aput Coloradóban. Még soha nem jártam nála. Ehhez ragaszkodik apu. Azt mondja, nem fog lemondani a lehetőségről, hogy velem töltsen a nyarat, és ha elveszik tőle, akkor ügyvédet fog fogadni.

Anyu sorra telefonál a nagynéniknek. Hosszú, bizalmas beszélgetéseket folytat velük a hátsó verandán. Nem hallok belőlük szinte semmit, csak egypár szófordulatot: Cadence olyan sérülékeny állapotban van, sok pihenésre van szüksége. Csak négy hétre, nem egész nyárra. Semminek nem szabad megzavarnia őt, a gyógyulási folyamat nagyon lassú, fokozatos.

És persze: Szürkebarát, Sancerre, talán egy kis Rizling, de semmiképp sem Chardonnay.

A SZOBÁM CSAKNEM TELJESEN KIÜRÜLT. Lapedő és takaró van az ágyamon. Egy laptop az asztalomon és pár toll. Egy szék.

Van néhány farmerom és rövidnadrágom. Vannak pólóim, flanelingeim, néhány meleg pulóverem; egy fürdőruha, egy pár edzőcipő, egy pár Crocs papucs, egy pár csizma. Két ruha és egy pár magassarkú. Meleg télikabát, egy sportdzseki és egy sporttáska.

A polcok kopárok. Se képek, se poszterek. Se régi játékok.

ADOMÁNY: EGY ÚTI FOGKEFE-KÉSZLET, amit anyutól kaptam tegnap.

Már van fogkefém. Nem is értem, miért venne nekem egy másikat. Az a nő egyszerűen a vásárlás kedvéért vásárol új tárgyakat. Visszataszító.

Elsétálok a könyvtárig és megtalálom a lányt, aki elfogadta

a párnámat. Még mindig a falnak támaszkodva ül. Beteszem a fogkefét a poharába.

ADOMÁNY: GAT OLAJZÖLD SPORTDZSEKIJE. Az, amit azon az éjszakán vettem fel, amikor egymás kezét fogtuk, a csillagokat néztük és Istenről beszélgettünk. Nem adtam vissza neki.

Ettől kellett volna először megválnom, tudom jól. De nem tudtam rávenni magam. Csak ennyi maradt nekem belőle.

De ez gyengeség volt és bolondság. Gat nem szeret.

És én sem szeretem őt, és talán soha nem is szerettem.

Holnapután találkozom vele, és nem szeretem, és nem akarom megtartani a dzsekijét.

A BEECHWOODRA INDULÁS ELŐESTÉJÉN MEGCSÖRDÜL A TELEFON. Anyu zuhanyozik. Felveszem.

Lihegés. Aztán nevetés.

– Ki beszél?

– Cady?

Egy gyerek, jövök rá.

– Igen.

– Taft vagyok. – Mirren öccse. Pocsék modora van.

– Hogyhogy még mindig fenn vagy?

– Igaz, hogy narkós vagy? – kérdi Taft.

– Nem.

– Biztos vagy benne?

– Azért hívtál fel, hogy megkérdezd, narkós vagyok-e? – A balesetem óta nem beszéltem Tafttal.

– Beechwoodon vagyunk – mondja. – Ma reggel érkeztünk.

Örülök, hogy témát váltott. Megpróbálok vidámságot sűríteni a hangomba.

– Mi holnap megyünk. Jó az idő? Voltatok már úszni?

– Nem.

– Hintáztál már?

– Nem – feleli Taft. – Teljesen biztos vagy benne, hogy nem vagy narkós?

– Hogy jutott ez egyáltalán az eszedbe?

– Bonnie azt mondta, hogy legyek óvatos veled.

– Ne hallgass Bonnie-ra – vágom rá. – Hallgass Mirrenre.

– Na, hát erről beszélek. De Bonnie az egyetlen, aki elhiszi nekem, hogy mi van Cuddledownnal – magyarázza. – És fel akartalak hívni. De akkor nem akarok veled beszélni, ha narkós vagy, mert a narkósoknak fogalmuk sincs semmiről.

– Nem vagyok narkós, te mitugrasz, oké? – mondom. Noha valószínűleg nem mondok igazat.

– Cuddledownban kísértetek járnak – vallja meg Taft. – Átjöhetek hozzátok Windermere-be aludni?

Kedvelem Taftot. Egy kicsit lökött, tetőtől talpig szeplős, és Mirren sokkal jobban szereti őt, mint az ikreket.

– Nincsenek Cuddledownban kísértetek. Csak a szél fúj át a házon – felelem. – Windermere-ben is füttyül a szél. Zörögnek az ablakok.

– De, igenis vannak! – erősködik Taft. – Anyu nem hisz nekem és Liberty sem.

Amikor kiskölyök volt, Taft biztosra vette, hogy szörnyek laknak a szekrényben. Később azt tudta teljes bizonyossággal, hogy egy tengeri szörny lakik a móló alatt.

– Kérd meg Mirrent, hogy segítsen – tanácsolom neki. – Biztos szívesen mesél vagy énekel neked.

– Azt mondd?

– Biztos megteszi. És amikor odaérek, elviszlek búvárkodni, és nagyszerű nyarunk lesz, oké, Taft?

– Oké – feleli.

– Ne félj a düledező, öreg Cuddledowntól – mondom neki. – Mutasd meg neki, ki a főnök, és

holnap találkozunk.

Úgy teszi le a kagylót, hogy el se köszön.

Harmadik rész

TIZENHETES NYÁR

WOODS HOLE-BAN, A KIKÖTŐVÁROSBAN ANYU ÉS ÉN kiengedjük a kutyákat a kocsiból és lerángatjuk a csomagokat Carrie nénihez, aki a kikötőben vár ránk.

Carrie hosszan megöleli anyut, mielőtt segít bepakolni a holmijainkat és a kutyákat a nagy motorosba.

– Gyönyörűbb vagy, mint valaha – mondja. – És hála az égnek, hogy itt vagytok!

– Ugyan már – inti le anyu.

– Tudom, hogy betegeskedsz – fordul felém Carrie. Ő a legmagasabb hármójuk közül, és ő a legidősebb Sinclair-lány. A pulóvere hosszú, kasmír. A szája szélén mélyek lettek a ráncok. Valami ősrégi, jádeköből készült ékszert visel, ami annak idején nagyié lehetett.

– Nincs semmi komolyabb bajom annál, amit ne tudna egy pár Percocet¹⁴¹ és pár legurított vodka meggyógyítani – válaszolom.

Carrie elneveti magát, de anyu odahajol hozzá, és gyorsan kiigazít:

– Nem szed Percocetet. Egy függőséget nem okozó gyógyszert kap, orvosi rendelvényre.

Ez amúgy nem igaz. A függőséget nem okozó gyógyszerek nem érnek semmit.

– Nagyon sovány ez a lány – jegyzi meg Carrie.

– A vodka miatt van – mondom. – Mindig eltelek tőle.

– Nem bír enni, amikor fájdalmai vannak – mondja anyu. – A fájdalomtól hányingere van.

– Bess süttött olyan áfonyás pitét, amit úgy szeretsz – fordul felém Carrie. Újra megöleli anyut.

– Milyen ölelkezősek lettetek hirtelen – jegyzem meg. – Soha nem voltatok ilyen ölelkezősek.

Erre Carrie néni engem is megölel. Drága, citrusillatú parfümöt érzek rajta. Jó régen nem találkoztam már vele.

Az út az öböl túloldalára hideg és csillogós. A hajó végébe ülök, anyu meg Carrie néni mellé a kormánykerékhez. A tengerbe lógotom a kezem. A víz felcsap a kabátujjamra, átáztatja a vásznat.

Hamarosan újra látom Gatet.

Gatet, az én Gatemet, aki nem az enyém.

A házakat. A kicsiket, a nénikéimet, a Hazudósokat.

Hallom majd a sirályok sikolyait, érzem a piskóták és piték és a házi készítésű fagylalt ízét. Hallom a teniszlabdák pattanását, a retrieverek ugatását, a légzésem visszhangját a bűvárpipa alatt. Tábortüzet rakunk majd, és mindennek füst- és hamuszaga lesz.

Otthon érzem majd magam ennyi idő múltán?

Nem kell hozzá sok idő, hogy meglássam Beechwood ismerős körvonalait kimagaslani a tengerből. Az első épület, amit meglátok, Windermere, csúcsos kis tetejének minden kiszögellésével. A szoba a jobb oldalán anyué, jól látni a halványkék függönyeit. Az én ablakom a szigetre néz.

Carrie megkerüli a sziget sarkát, és a fordulóban megpillantom Cuddledownt; lenn, a sziget legalacsonyabb pontján ül, mint egy kis zömök, duci ládikó. Törmelékes, homokos kis öböl – a Kis Öböl –, ott nyílik rögtön a hosszú falépcső végénél.

A kilátás megint megváltozik, mikor a keleti oldalra fordulunk. Nem látok sokat Red Gate-ből a fák között, de azért a pirosra festett fal szegélyéből megpillantok egy szegletet. Aztán jön a nagy strand, ami éppen ugyanúgy egy széles falépcsőn át érhető el.

Clairmont a sziget tetején áll, három irányban látni rá a tengerre. Nyújtogatom a nyakamat, hogy mielőbb megpillanthassam a barátságos kis tornyát, de nincs ott. A fáknak, amik korábban a nagy, lejtős udvart árnyékolták be, szintén nyoma veszett. A viktoriánus, hat hálószobás, körtornácós, hatalmas konyhás villa helyén, a ház helyén, ahol Papa ezer és ezer éve minden nyarat eltöltött, most egy teljesen modern, elegáns, karcsú épület gunnyaszt a sziklás dombtetőn. Az egyik oldalán japánkert, a másikon csak a csupasz kő. A ház csupa üveg és fém. Hideg.

Carrie lekapcsolja a motort, és így jobban tudunk beszélgetni.

– Ez itt Új Clairmont – jelenti be.

– Tavaly még csak a csontváza volt meg... Sose hittem volna, hogy nem lesz gyep – jegyzi meg anyu.

– Csak várj, míg meglátod belül! A falak csupaszok, és mikor tegnap megérkeztünk, semmi nem volt a hűtőben, csak pár alma meg egy csücsök Havarti.

– Mióta szereti egyáltalán apus a Havartit? – kérdi anyu. – A Havarti még csak nem is finom sajt!

– Fogalma sincs róla szegénynek, hogyan kell bevásárolni. Ginny és Lucille, ő az új szakácsnő, nem csinál meg semmit, csak amire egyenesen megkérik őket. Egész idő alatt sajtos piritóst evett. De tegnap írtam egy jó nagy listát, és bementünk Edgartownba a piacra. Most pár napig rendben leszünk.

Anyu reszketni kezd.

– Még jó, hogy itt vagyunk.

Az új épületet bámulom, amíg ők ketten beszélnek. Azt persze tudtam, hogy Papa felújításba kezdett. Anyuval beszéltek az új konyháról, amikor pár nappal ezelőtt meglátogatott bennünket. Mondta a fűtőt és a második fagyasztót, meg a melegentartó fiókot meg a fűszerpolcokat is.

De arról sejtelmem sem volt, hogy lebontotta a házat. Vagy hogy odaveszett a gyep. És a fák is, főleg a nagy juhar, amelyiken a hinta lógott. Az a fa legalább százéves kellett hogy legyen.

Egy hullám támad fel a semmiből, sötétkéken vetődik fel a tengerből, mint egy bálna. Átcsap fölöttem. Megrándulnak az izmok a nyakamban, elszorul a torkom. Összecsuklom a súly alatt. Vér tolul a fejembe. Megfulladok.

Az egész végtelenül szomorúnak, elviselhetetlenül szomorúnak tűnik egy pillanatra, amikor a tüneményes juharfára és a róla lógó gumiabroncsra gondolok. Soha nem mondtuk a fának, hogy mennyire szeretjük. Soha nem adtunk nevet neki, soha nem tettünk semmit érte. Még olyan sokáig élhetett volna.

Rettenetesen, rettenetesen fázom.

– Cadence? – Anyu fölém hajol.

Kinyúlok a keze után és belekapaszkodom.

– Szedd össze magad! Viselkedj normálisan – súgja. – Most azonnal.

– Micsoda?

– Mert normális vagy. Mert tudsz normális lenni.

Rendben. Rendben. Csak egy fa volt.

Csak egy fa meg egy hinta, amit iszonyúan szerettem.

– Ne csinálj jelenetet – suttozza anyu. – Vegyél egy mély levegőt, és ülj fel.

Szót fogadok és megteszem, amit kér, amint csak tudom, éppúgy, mint ahogy mindig is tettem.

Carrie néni eltereli a figyelmünket, és boldogan csacsog.

– Az új kert is nagyon szép, ha megszokja az ember – magyarázza. – Van egy kis lugas is, ahol le lehet ülni koktélozni. Taft és Will mindenféle csodálatos kavicsokat gyűjtenek.

A part felé fordítja a csónakot, és hirtelen meglátom a Hazudósokat, akik várnak rám. Nem kinn a mólón, hanem a parti ösvény szélén álló régi, sokat próbált kerítés mellett.

Mirren fellépett az alsó keresztlécre, vidáman integet, a haja csapkod a szélben.

Mirren. Cukor, kíváncsiság és eső.

Johnny fel-le pattog, ugrándozik, és időről időre cigánykereket hány.

Johnny. Ruganyosság, erőfeszítés és csípős gúny.

Gat, az én Gatem, aki egyszer régen az én Gatem volt; ő is kijött eléem. Ő kicsit távolabb áll a kerítés réseitől, fenn a sziklás domboldalon, ami Clairmont felé vezet. Úgy tesz, mintha szemaforjelzéseket adna, aprólékos mintázatokban lengeti a karját, mintha meg kellene értenem, miféle titkos kódot használ. Gat. Szemlélődés és lelkesedés. Becsvágy és erős feketekávé.

Isten hozott újra itthon, ezt mondják. Isten hozott újra itthon.

A HAZUDÓSOK NEM JÖNNEK LE A MÓLÓRA, amikor kikötünk, ahogy Bess néni és Papa sem. Helyettük csak a kicsik vannak ott: Will és Taft, Liberty és Bonnie.

A fiúk, mindketten tízévesek, rugdosódnak és birkóznak egymással. Taft odarohan hozzám és elkapja a karomat. Felemelem és megpörgetem magam körül. Meglepően könnyű, mintha a szeplős kis teste egy madár testrészeiből állna csak.

– Jobban érzed magad? – kérdezem.

– Van jégkrém a fagyasztóban! – ordítja válasz helyett. – Háromféle különböző ízű!

– Komolyan kérdelem, Taft! Nagyon szét voltál esve tegnap a telefonban.

– Dehogyan voltam!

– Dehogynem.

– Mirren mesélt nekem. Lefeküdtem aludni. Nem nagy ügy.

Összeborzolom a mézszínű haját.

– A Cuddledown nem több egy egyszerű háznál. Sok épület van, ami éjszaka félelmetesnek tűnik, de reggelre újra barátságosak lesznek.

– Amúgy se alszunk odalenn – mondja Taft. – Beköltöztünk Papához Új Clairmontba.

– Tényleg?

– Jólnevelten és rendesen kell viselkednünk, nem úgy, mint a haramiáknak. Már áthoztuk minden cuccunkat. És Will három medúzát is fogott lenn a strandon, és van egy döglött tarisznyaránk is. Megnézed őket?

– Még szép!

– A rák a zsebében van, de a medúzákat egy vödör vízbe tettük – közli Taft, mielőtt elszáguldana.

ANYU ÉS ÉN ÁTSÉTÁLUNK A SZIGETEN WINDERMERE-BE, nincs messze a deszkázott ösvényen. Az ikrek segítenek a bőröndökkel.

Papa és Bess néni a konyhában várnak ránk. Vadvirágok állnak vázában a konyhapulton, és Bess a makulátlan mosogatót súrolja dörzsiszivaccsal, amíg Papa a *Martha's Vineyard Timest* olvassa.

Bess csöndesebb a testvéreinél, finomabb vonású és szőkébb, de azért szemmel láthatóan ugyanaz a típus. Fehér farmert és tengerészkék fölsőt visel, meg gyémántokat. Lehúzza a gumikesztyűjét és anyut megpuszítja, engem pedig megölel, túl hosszan és túl erősen, mintha valami mély, titkos üzenetet akarna belém ölelni. Hipó- és borszag árad belőle.

Papa is felkel, de addig nem jön közelebb, amíg Bess be nem fejezte az ölelkezést.

– Szervusz, Mirren – mondja barátságosan. – Jó újra látni.

– Mostanában elég gyakran csinál ilyesmit – súgja oda Carrie anyunak és nekem. – Mirrennek szólít mindenkit, aki nem Mirren.

– Tudom, hogy nem Mirren! – szól közbe Papa.

A felnőttek egymás közt kezdenek beszélgetni, és hirtelen magamra maradok az ikrekkel. Esetlenül festenek a Crocs gumipapucsukban és a nyári ruháikban. Majdnem tizennégy évesek már. A lábuk éppolyan izmos, mint Mirrené, és a kék szemük is akár az övé is lehetne, de az arcuk beesett.

– Fekete a hajad – állapítja meg Bonnie. – Úgy nézel ki, mint egy halott vámpír.

– Na de Bonnie! – Liberty vállon boksolja.

– Úgy értem, hogy ez teljesen redundáns, mert a vámpírok *amúgy is* mind halottak – magyarázza Bonnie. – De azért pont olyan karikás a szemük és fehér a bőrük, mint neked.

– Legyél már kedvesebb Cadyhez! – súgja Liberty. – Anyu megígértette velünk!

– Kedves vagyok – tiltakozik Bonnie. – Egy csomó vámpír kifejezetten vonzó. Ez tudományosan igazolt tény.

– Mondtam már, hogy nem szeretném, hogyha szörnyűséges halott dolgokról beszélnél idén nyáron! Frászt kapok tőled! – tiltakozik Liberty. – Pont elég rémes volt múlt éjjel. – Felém fordul. – Bonnie teljesen ráakadt mindenre, ami meghalt. Állandóan ilyen könyveket olvas, aztán persze nem tud aludni. Elég pocsék dolog egy szobában lakni vele. – Liberty anélkül szavalja ezt végig, hogy akár csak egyszer is rámnézne.

– Csak Cady hajáról beszéltem! – védekezik Bonnie.

– Attól még nem kellett volna azt mondanod, hogy úgy néz ki, mint aki meghalt!

– Teljesen rendben van – szólok közbe. – Igazából a legkevésbé sem érdekel, hogy mit gondoltok, úgyhogy teljesen oké.

VÉGÜL MINDENKI ELINDUL VISSZA ÚJ CLAIRMONTBA, és magunkra hagynak anyut meg engem Windermere-ben, hogy ki tudjunk csomagolni. Otthagynom a táskámat, és elindulok megkeresni a Hazudósokat.

Hirtelen mindenhol ott vannak, leterítenek, mintha kiskutyák volnának. Mirren elkapja a kezem, és forogni kezdünk, Johnny megragadja Mirrent, Gat pedig Johnnyt, és mind összekapaszkodunk és ugrándoizunk. Amikor sikerült elszakadnunk egymástól, lesétálunk Cuddledownba.

Mirren arról beszél, mennyire örül, hogy Bess és a kicsik beköltöztek Papához a nyárra. Papát már nem lehet egyedül hagyni, kell mellé valaki, aki ott lakik. Amúgy meg Bess takarítási kényszerével egyébként is lehetetlen együtt élni. Arról nem is beszélve, hogy így mi, a Hazudósok megkapjuk magunknak Cuddledownt. Gat azt mondja, hogy fölteszi a teavizet, a tea az új fejlődése. Johnny nemes egyszerűséggel felvágós sznob seggfejnek titulálja. Azért mindannyian bemegyünk Gattel a konyhába, ő pedig felteszi forni a vizet.

Olyanok, mint a forgószél, mindenki egyszerre beszél, egymás szavába vág és boldogan vitatkozik egymással, pont mint egyszer régen. De Gat eddig még nem nézett úgy igazán rám.

Én pedig nem tudok nem nézni rá.

Olyan gyönyörű. Annyira Gat. Ismerem az alsó ajka ívét, a válla erejét, ahogy félig begyúri a pólóját a farmerjába, azt, ahogy a cipőjének ki van taposva a sarka, és ahogy mindig újra meg újra megérinti a sebhelyet a szemöldökén anélkül, hogy egyáltalán észrevenné, hogy csinálja.

Olyan rettenetesen mérges vagyok rá. És olyan rettenetesen örülök, hogy láthatom.

Valószínűleg ő már továbblépett, ahogy bármelyik egészséges lelkületű ember tette volna. Gat minden bizonnyal nem az elviselhetetlen fejfájás és önsajnálát páncéljában töltötte az elmúlt két évet. Balerinacipőt viselő New York-i lányokkal járt, kínai éttermekbe vitte őket és mindenféle feltörekvő zenekarok fellépéseire. Ha már nem Raquellel jár, akkor is valószínűleg van egy-két-három barátnője odahaza.

– Új a hajad – állapítja meg Johnny.

– Igen.

– De jól áll! – teszi hozzá Mirren kedvesen.

– És jó magas is lett – teszi hozzá Gat, miközben mindenféle teásdobozokat rendezget, az egyikben jázmin van, a másikban English Breakfast és így tovább. – Nem mindig voltál ilyen magas, nem igaz, Cady?

– Úgy hívják, hogy növés – felelem. – Nem tehetek róla.

Két nyárral ezelőtt Gat vagy hat-nyolc centivel magasabb volt nálam. Most nagyjából egyformák vagyunk.

– Abszolút helyeslem a növést – mondja Gat még mindig a teásdobozoknak –, csak ne legyél magasabb nálam.

Flörtölni próbál velem?

Igen, határozottan.

– Johnny például hagyja, hogy magasabb legyek – folytatja Gat zavartalanul. – Nem csinál ügyet belőle.

– Mintha bizony lenne más lehetőségem! – nyög fel Johnny.

– Attól ő még mindig a mi Cadynk – szúrja közbe gyorsan a húséges Mirren. – Valószínűleg mi is egész másként nézünk ki az ő szemében.

De semmit sem változtak. Pont ugyanolyanok. Gat régi, viseltes zöld pólót visel két nyárral ezelőttről. A mosolya, ami a szája szegletében bujkál, az, ahogy koncentrálna előre hajol, az orra drámai vonala mind ugyanaz.

Johnny a széles vállával, farmerban és egy olyan régi rózsaszín kockás ingben, aminek a szegélye már felfeslett, a körme lerágva, a haja rövidre nyírva: épp olyan, mint volt.

Mirren, mint egy preraphaelita festmény: a szögletes vonalú Sinclair-áll, a hosszú, sűrű haja a feje tetejére tornyozva, bikinifelsőt visel és rövidnadrágot: pontosan úgy, ahogy emlékeztem rá.

Olyan biztonságos dolog ugyanolyannak látni őket. Kimondhatatlanul szeretem őket.

Zavarja majd őket, hogy a legcsekélyebb ötletem sincs még a legalapvetőbb dolgokról sem, azt illetően, hogyan történt a balesetem? Hogy olyan sokat elfelejtettem abból, amit a tizenötös nyáron csináltunk? Kíváncsi vagyok, beszéltek-e rólam a nagynénik.

Nem szeretném, ha úgy néznének rám, mintha beteg lennék. Mintha nem működne az agyam.

– Mesélj az egyetemi terveidről! – veti fel Johnny. – Hol tanulsz tovább?

– Egyelőre sehol. – Ezt az igazságot nem tudom hogyan szépíteni. Kicsit meg is vagyok lepve, hogy nem tudnak róla.

– Micsoda?

– Hogyhogy?

– Még nem végeztem el a gimit. Túl sokat hiányoztam a balesetem után.

– Ó, basszus! – méltatlankodik Johnny. – Ez meg milyen már! Nem tudtál volna nyári iskolába menni, hogy tudj majd pótvizsgázni, vagy valami?

– Akkor nem tudtam volna idejönni. Meg amúgy is, jobbak az esélyeim, ha úgy jelentkezem, hogy már teljesítettem a tantervet...

– Hol tanulsz tovább? – kérdi Gat. – Mi érdekel?

– Beszéljünk inkább valami másról.

– De szeretnék tudni! – erősködik Mirren. – Mindannyian.

– Komolyan – tiltakozom. – Bármi másról. Hogy van a szerelmi életed, Johnny?

– Megint csak ú basszus.

Felemelem a szemöldökömet.

– Ha olyan jóképű vagy, mint én, soha nem mennek simán a dolgok – vágja rá.

– Nekem viszont van pasim – szól közbe Mirren. – Drake Loggerheadnek hívják, és a Pomonára jár, mint én. Már számos alkalommal bonyolódottunk szexuális együttlétbe, de mindannyiszor védekeztünk. Minden héten vesz nekem sárga rózsát, és gyönyörűen kidolgozott izmai vannak.

Johnny kiköpi a teáját. Gat és én nevetünk.

– Drake Loggerhead? – ismétli Johnny.

– Igen – bólint Mirren. – Mi olyan vicces?

– Semmi – rázza Johnny a fejét.

– Már öt hónapja járunk – folytatja Mirren. – A nyáron az Outward Boundnál önkénteskedik, úgyhogy a sok munkától még izmosabb lesz, amikor legközelebb látom!

– Te most szórakozol velünk – állapítja meg Gat.

– Talán egy kicsit – ismeri el Mirren. – De azért nagyon szeretem.

A keze után nyúlok és megszorítom. Boldoggá tesz, hogy van valakije Mirrennek, akit szerethet.

– Azokról a szexuális együttlétekről majd később kikérdezlek – figyelmeztetem.

– Amint a fiúk hallótávolságon kívül lesznek – ígéri –, mindent elmesélek.

Felkapjuk a teáscsészéinket, és lesétálunk a kis strandra. Lerúgjuk a cipőnket és belefúrjuk a lábujjainkat a homokba. Aprócska, éles szegélyű kagylóhéjak rejtőznek benne.

– Nem megyek fel Új Clairmontba vacsorázni – jelenti be Mirren egyszer csak határozottan. – És reggelizni se. Idén nem.

– Miért nem? – kérdezem.

– Nem bírom elviselni – feleli. – A nagynéniket. A kicsiket. Papát. Becsavarodott szegény, biztos te is tudod.

Bólintok.

– Túl sok az együttlét. Én jobb szeretném veletek érezni jól magam ideleinn – folytatja Mirren. – Nem akarok abban a hideg új házban lógni. Ők remekül elvannak nélkülem is.

– Dettó – mondja Johnny.

– Dettó – mondja Gat.

Rájövök, hogy ezt jó alaposan megbeszélték már az érkezésem előtt.

MIRREN ÉS JOHNNY BÚVÁRPIPÁT HÚZNAK ÉS LÁBUSZONYT, és bemennek a vízbe. Kapálóznak, lökdösik magukat, homárt keresnek. Jó eséllyel nincs itt más, mint medúza meg pici rákocskák, de az ilyen sovány felhozatal ellenére is világéletünkben itt bújarkodtunk a kicsi öbölben.

Gat leül mellém egy batikolt takaróra. Szótlanul nézzük a többieket.

Nem tudom, hogy beszéljek veled.

Szerelmes vagyok beléd.

De olyan egy seggfej volt.

Nem kellene szeretnem. Hülye is vagyok, hogy még mindig szeretem. El kell feledkezniem róla.

Talán még mindig csinosnak tart. Még a hajammal meg a szemem alatti árkokkal együtt is. Talán.

A hátán megmozdulnak az izmok a pólója alatt. A nyaka görbülete, a füle finom íve. Az apró, barnás anyajegy a nyaka oldalán. A körmei tövén a kis fehérítő félholdak. Gat minden cseppjét magamba szívom, miután ilyen sokáig voltunk távol egymástól.

– Ne bámuld a troll-lábaimat! – szólal meg hirtelen.

– Mi van?

– Baromi rondák. Egy troll beszökött éjszaka a szobámba, ellopta a normális lábfejemet, és itt hagyott a saját elvetemült troll-lábával. – Gat egy törülköző alá rejti a lábát, hogy ne láthassam. – Most legalább megtudtad az igazat.

Megkönnyebbülök, hogy nem fogunk semmi fontosról beszélni.

– Húzzál cipőt!

– Nem húzok cipőt a tengerpartra. – Apró mozdulatokkal lelökdösi magáról a törülközőt. Nincs semmi gond a lábával. – Úgy kell tennem, mintha minden rendben volna, amíg meg nem találom azt a trollt. Akkor aztán halálra gyilkolom, és visszaszerzem a normális lábamat. Van valami fegyvered?

– Nincs.

– Ugyan már!

– Hm. Oké, van egy piszkavas Windermere-ben.

– Akkor jó. Amint megtaláljuk a trollt, halálra gyilkoljuk a piszkavasaddal.

– Ha ragaszkodsz hozzá...

Hátradőlök a takarón, és a karommal eltakarom a szemem. Egy pillanatig csöndben maradunk.

– A trollok éjszakai lények – szólalok meg.

– Cady? – Gat suttog.

Elfordítom a fejem, hogy a szemébe nézhessek.

– Igen?

– Azt hittem, soha többé nem foglak látni.

– Tessék? – Olyan közel van hozzám, hogy akár csókolózhatnánk is.

– Azt hittem, soha többé nem foglak látni. A sok minden után, ami történt, és hogy nem voltál itt tavaly nyáron.

Miért nem írtál? Ezt akarom kérdezni. Miért nem hívtál fel egész idő alatt?

Gat az arcomhoz ér.

– Úgy örülök, hogy itt vagy – mondja. – Úgy örülök, hogy kaptam egy esélyt.

Nem tudnám megmondani, mi van közöttünk. Tényleg nem. Olyan egy seggfej.

– Add a kezed! – mondja.

Nem tudom, hogy akarom-e.

Dehogynem, persze hogy akarom.

A bőre forró és csupa homok. Egymáséba fűzzük az ujjainkat és lehunyjuk a szemünket az éles napfényben.

Csak fekszünk ott. Fogjuk egymás kezét. A hüvelykujja a tenyeremet simogatja, pont mint két nyárral ezelőtt a csillagok alatt.

És elolvadok.

A WINDERMERE-I SZOBÁMBAN KÖRBEN LAMBÉRIA VAN és krémszínűre van festve. Zöld foltvarrott takaró van az ágyon. A padlón olyasfajta rongyszőnyeg, amelyet a vidéki fogadóknak látni.

Itt voltál két nyárral ezelőtt, győzködöm magamat. Ebben a szobában, minden áldott éjszaka. Ebben a szobában, minden áldott reggel.

Feltételezhetően olvastál, játszottál az iPadeden, ruhákat válogattál. Mire emlékszel?

Semmire.

Ízléses botanikai ábrák függenek körben a falakon, és néhány saját képem: egy vízfestmény a juharfáról, ami árnyéket vetett Clairmont kertjére, és két krétarajz: az egyik Tipper nagyiról és a kutyáiról, Fülöp hercegről és Fatimáról, a másik apámról. Kivonszoló a vesszőből font szennyeskosarat a szekrényből, leakasztom a képeket a falról és berámolom őket a kosárba.

A könyvespolcon puhafedeles könyvek sorakoznak, kamaszregények meg fantasy, amiért nagyon odavoltam pár évvel ezelőtt. Mesekönyvek, amelyeket százszor is elolvastam. Lepakolom őket, és felstószolom kinn, a közlekedőben.

– Elajándékozod a könyveidet? De hát imádod a könyveket! – sopánkodik anyu. Éppen a szobájából jön kifelé, átöltözött vacsorához. Ki van rúzsozva.

– Odaadhatnánk őket valamelyik könyvtárnak Vineyardon – mondom. – Vagy az Üdvhadseregnek.

Anyu lehajol, és nézegetni kezdi a gerinceket.

– A *Varázslatos életet*¹⁵¹ együtt olvastuk, emlékszel?

Bólintok.

– Meg ezt is. *Christopher Chant kilenc élete*.¹⁶¹ Abban az évben, amikor nyolcéves voltál. El akartál olvasni mindent, de még nem olvastál túl ügyesen, úgyhogy hosszú órákon át olvastam fel neked meg Gatnek.

– És Johnny meg Mirren?

– Ők nem bírtak megülni a fenekükön – feleli anyu. – Ezeket sem akarod megtartani?

Kinyújtja a kezét, hogy megsimítsa az arcomat. Elhúzódok.

– Azt szeretném, ha a tárgyak jobb otthont találnának – felelem neki.

– Csak abban bízom, hogy másként érzel majd, ha visszajövünk a szigetre. Ennyi az egész.

– Megszabadultál apu minden holmijától. Új kanapét vettél, új edényeket, új ékszereket.

– Cady!

– Semmi nincs a házunkban, ami arra utalna, hogy valaha is velünk élt volna, semmi, csak én. Neked miért szabad kirádrozni apámat és nekem miért nem szabad...

– Kirádrozni saját magadat? – szakít félbe anyu.

– Mások hasznát vehetik ezeknek – csattanok fel, és a könyvkupacok felé intek. – Olyanok, akiknek valóban szükségük van dolgokra. Te nem szoktál arra gondolni, hogy lehetne jót tenni a világgal?

Poppy, Bosh és Grendel ebben a pillanatban hömpölyög fel a lépcsőn és eltorlaszolják a közlekedőt, ahol állunk; a kezünket szimatolják és loncsos farkukkal csapkodják a térdünket.

Anyu és én csendben maradunk.

Végül annyit mond:

– Felőlem annyit ábrándozol lenni, az öbölben, vagy csinálod, amit csináltál ma délután, bármi

legyen is az, amennyit csak akarsz. Felőlem széthordhatod a könyveidet, ha ennyire határozottan érzel az ügyben. De azt igenis elvárom, hogy egy óra múlva ott legyél Clairmontban vacsorázni, és Papa kedvéért mosoly is lesz az arcodon. Vitának nincs helye. Kifogásoknak nincs helye. Világos?

Bólintok.

MARADT MÉG EGY TÖMBNYI A MILLIMÉTERPAPÍRBÓL, még akkorról, amikor sok nyárral ezelőtt Gat meg én teljesen rákaptunk. Egymás után rajzoltuk rá a képeket, színes ceruzával színeztük ki a kis négyzeteket, képpontokból álltak össze a portrék.

Keresek egy tollat, és felírok mindent, amire csak a tizenötös nyárról emlékszem.

A tűznél sült pillecukor, az éjszakai úszás. A padlás, a félbeszakítás.

Mirren keze, a lepattogzott aranszínű körömlakkja, a kezében egy csupor benzin a motorcsónakhoz.

Anyu, amint grimaszba rándult arccal kérdi: „A fekete gyémántok?”

Johnny ledübörgő lába a clairmonti lépcsőn a csónakház felé.

Papa, amint egy fa törzsébe kapaszkodik, és az arcát beragyogja a tábortűz fénye.

És mi, négyen, a négy Hazudós, ahogy úgy nevetünk, hogy beleszédülünk és hányingerünk lesz.

Külön oldalt szentelek a balesetnek, mindennek, amit anyu elmondott és amit ki tudok találni. Minden bizonytalansággal egyedül mentem úszni a kis öbölbe. Beütöttem a fejem egy sziklába. Valahogy visszavergődtem a partra. Bess néni és anyu teát itattak velem. Hipotermiát, légzési zavarokat és a képalkotó eljárásokkal nem látható agyi sérülést állapítottak meg nálam.

Felrajzszögezem a lapokat az ágyam fölé a falra. A kérdéseimet post-iteken teszem rájuk.

Miért mentem egyedül a vízbe késő éjszaka?

Hová lettek a ruháim?

Tényleg úszás közben szenvedtem fejsérülést, vagy valami más történt? Lehetséges volna, hogy valaki fejbevert? Bűncselekmény áldozata lettem?

Mi történt köztem és Gat között? Összevesztünk? Bántottam?

Kiszertetett belőlem és visszament Raquelhez?

Megfogadom, hogy minden, amit csak megtudok az eljövendő négy hétben, felkerül az ágyam fölé Windermere-ben. A jegyzeteim alatt fogok aludni, és minden reggel áttanulmányozom őket.

Hátha kibontakozik egy kép a képpontokból.

MÁR EGY IDEJE ÁLL A HÁTAM MÖGÖTT EGY BOSZORKÁNY, és arra vár, mikor enged ki a figyelmem. A kezében egy elefántcsontból faragott liba szobrát tartja. Nagyon finom megmunkálású, faragott szobor. Megfordulok, de csak egy pillanatig tudom megcsodálni, mielőtt a boszorkány meglendíti és váratlan erővel csap le vele. Becsapódik, és lyukat üt a homlokomon. Érzem, ahogy meglazul a csontom. A boszorkány még egyet lódít a szobron, és most a jobb fülem fölé csap le, összezúzza a koponyámat. Újra és újra lecsap, mígnem csontszilánkok és az egykor gyönyörű liba lepattogzott darabkái be nem borítják az ágyat.

Megkeresem a tablettáimat, és eloltom a lámpát.

– Cadence? – szólongat anyu a folyosóról. – Vacsora Új Clairmontban!

Nem tudok menni.

Nem tudok. Nem megyek.

Anyu kávét ígér, hogy segítsen ébren maradni, amíg a gyógyszerek hatása alatt vagyok. Arról beszél, milyen rég nem látta már a nénikéimet, hogy ott vannak a kicsik, és végül is ők is az

unokatestvéreim. Szólít a családi kötelesség.

Csak a hasadékot fogom fel a koponyám csontjában, és az agyamon végighullámzó fájdalmat. Minden más csupán a háttérbe fakul.

Anyu végül elmegy nélkülem.

AZ ÉJSZAKA MÉLYÉN MEGREMEG A HÁZ – pontosan az történik, amitől Taft rémüldözött odaát Cuddledownban. Az összes ház ilyen a szigeten. Régen épültek, és kikezdte őket a tengerről fújó szél.

Megpróbálok visszaaludni.

Nem.

Lemegyek a földszintre, ki a verandára. Most úgy tűnik, rendben van a fejem.

Carrie néni gyalogol az ösvényen, egyre távolodik tőlem. Hálóing van rajta és bélelt bőrcsizma.

Látom, hogy sovány, kilátszanak a bordái, az állkapcsa eláll.

Most lefordul a deszkázott járdára, amelyik Red Gate felé vezet.

Leülök, nézek utána. Beszívom az éjszakai levegőt és hallgatom a hullámokat. Néhány perc múlva újra a Cuddledown felőli ösvényen látom meg Carrie nénit.

– Cady – szólít meg. Megáll, és összekulcsolja a karját a mellén. – Jobban érzed magad?

– Sajnálom, hogy lemaradtam a vacsoráról – válaszolom. – Fájt a fejem.

– Lesznek még vacsorák, minden este, egész nyáron.

– Nem bírsz elaludni?

– Tudod, hogy van ez... – Carrie megvakarja a tarkóját. – Nem tudok Ed nélkül aludni. Hát nem örület?

– Nem.

– Így aztán bóklászom. Testmozgásnak sem rossz. Láttad Johnnyt?

– Nem, az éjszaka közepén nem.

– Néha ő is felkel, ha én is. Nem szoktad látni?

– Megnézhetnéd, hogy ég-e nála a villany.

– Willnek olyan szörnyű rémálmai vannak néha – folytatja Carrie. – Sikoltozva ébred fel, aztán én nem tudok visszaaludni.

Megremegek, pedig van rajtam pulóver.

– Nem kérsz egy zseblámpát? – vetem fel. – Van egy rögtön az ajtó mellett.

– Nem, köszönöm. Szeretem a sötétet.

És elüget újra, fel a domboldalon.

ANYU ÚJ CLAIRMONT KONYHÁJÁBAN VAN PAPÁVAL. Látom őket az üveg tolóajtón át.

– Korán keltél – mondja anyu, mikor belépek. – Jobban vagy?

Papa kockás köntöst visel. Anyu rövidke pántos nyári ruhát, az anyagon nyomott rózsaszín homárok. Kávét főz.

– Kérsz rétest? A szakácsnő sültöttsöt is. Benn van minden a sütőben, hogy ki ne hűljön.

Átlépked a konyhán, és beengedi a kutyákat a házba. Bosh, Grendel és Poppy csóválják a farkukat és csorgatják a nyálukat. Anyu lehajol, és nedves ronggyal letörli a tappancsukat, aztán oda se figyelve feltörli a padlót, ahol sáros lábnyomokat hagytak. A kutyák csak ott ülnek bambán, kedvesen.

– Hol van Fatima? – kérdem. – És Fülöp herceg?

– Kimúltak – feleli anyu.

– Micsoda?

– Légy vele kedvesebb! – szól rá Papa. Aztán hozzám fordul. – Elpusztultak már egy ideje.

– Mind a ketten?

Papa bólint.

– Sajnálom. – Leülök mellé az asztalhoz. – Nagyon szenvedtek?

– Nem sokáig.

Anyu hoz egy tányérral a málnás rétesből és egy másik tányéron szalonnát. Elveszek egy sütit, megcukrozom és nekilátok.

– Olyan helyes kis szőke kislány volt. Ízig-vérig Sinclair – panaszkodik Papa anyunak.

– Már beszéltünk a hajamról, amikor meglátogattál – emlékeztetem. – Nem is vártam, hogy tetsszen. A nagypapák sose szeretik a festett haját.

– Te vagy az anyja. Mondd meg Mirrennek, hogy csinálja vissza a haját olyanra, mint volt! – mondja Papa anyámnak. – Mi történt a szőke kislányaimmal, akik itt szaladgáltak fel-alá a szigeten?

Anyu sóhajt.

– Felnőttünk, Papa – mondja. – Felnőttünk.

ADOMÁNY: GYEREKKORI RAJZOK, BOTANIKAI ÁBRÁK.

Fogom a szennykosaramat Windermere-ből és elindulok Cuddledownba. Mirren a tornácon vár, ugrándozik.

– Olyan isteni újra a szigeten lenni! – lelkesedik. – El se hiszem, hogy újra itt vagyok!

– De hát itt voltál tavaly nyáron is.

– De az nem volt ugyanaz. Nem volt meg az a nyári idill, amilyen lenni szokott. Építkeztek Új Clairmonton. Mindenki olyan nyomorúságosan érezte magát, és csak vártuk, hogy gyere, de nem jöttél.

– Mondtam, hogy Európába mentem.

– Jaj, tudom!

– Egy csomót írtam neked – teszem hozzá. Szemrehányóan hangzik.

– Utálom az e-mailt! – fakad ki Mirren. – Mindet elolvastam, de megtiltom, hogy haragudj rám, amiért nem válaszoltam. Olyan, mintha leckét kéne írnom, ott pötyögtetni a hülye számítógépen vagy telefonon!

– Megkaptad a babát, amit küldtem?

Mirren átkarolja a vállamat.

– Annyira hiányoztál! El se hinnéd, ha tudnád, hogy mennyire.

– Elküldtem neked azt a Barbie-t. Azt a hosszúhajút, amelyiken mindig öltük egymást.

– Karamella hercegnőt?

– Aha.

– Meg voltam veszve Karamella hercegnőért!

– Egyszer hozzám vágta.

– Meg is érdemelted! – Mirren boldogan ugrándozik körülöttem. – Windermere-ben van?

– Micsoda? Ja, nem, postán küldtem – felelem, mikor rájövök, mit kérdez. – Még a télen.

Mirren rám néz, összeráncolja a szemöldökét.

– Nem kaptam meg, Cadence.

– Pedig valaki átvette a csomagot. Mit csinált vele a mamád, felbontás nélkül bevágta egy szekrénybe?

Vicceltem, de Mirren bólint.

– Meglehet. Mindenféle kényszerei vannak. Például állandóan a kezét súrolja, újra meg újra. Taftot meg az ikreket is rákényszeríti. Úgy takarít, mintha a mennyországban külön helyet tartogatnának azoknak, akiknek makulátlan a konyhapadlója. És amúgy baromi sokat iszik.

– Anyu is.

Mirren bólint.

– Nézni se bírom.

– Lemaradtam valamiről tegnap vacsoránál?

– Nem voltam ott. – Mirren elindul a deszkázott gyalogjárón, amelyik Cuddledownból a partra vezet. Megyek utána. – Mondtam már, hogy nem megyek ezen a nyáron. Miért nem jöttél át ide?

– Rosszul lettem.

– Igen, hallottunk már a migrénedről – mondja Mirren. – A nagynénik sokat beszélnek.

Megrándul az arcom.

– Ne sajnálkozzatok rajtam, jó? Soha. Egyáltalán. Kiráz tőle a hideg.

– Nem vetted be a gyógyszereidet tegnap este?

– De, ki is ütöttek.

Leérünk a partra az öbölbe. Mindketten mezítláb vágunk át a nedves homokon. Mirren megérinti egy rég elpusztult rák páncélját.

El akarom mondani neki, hogy szétetek az emlékeim, hogy traumás agysérülésem van. Rá akarok kérdezni mindenre, ami a tizenötös nyáron történt, elmeséltetni velem a történeteket, amiket anyu nem hajlandó elmondani, vagy amikről nem is tud. De itt van Mirren, és szinte ragyog. Nem akarom, hogy még jobban szánjon annál, mint amennyire már most is szán.

Egyébként meg mérges vagyok az e-mailek miatt, amikre nem válaszolt, és egy kicsit még a hülye Barbie elvesztése miatt is, noha abban biztos vagyok, hogy nem az ő hibája.

– És Johnny meg Gat Red Gate-ben vannak, vagy ők is Cuddledownban aludtak? – kérdem.

– Cuddledownban. Istenem, micsoda disznó az a két fiú! Mintha koboldokkal élnék.

– Akkor költözz vissza őket Red Gate-be.

– Ki van zárva! – neveti el magát Mirren. – És te... neked sincs több Windermere, oké? Költözz be hozzánk.

Megrázom a fejem.

– Anyu nem engedi. Megkérdeztem ma reggel.

– Ne csináld már! Muszáj megengednie!

– Le se bírom vakarni magamról, mióta beteg lettem.

– Na de hát az már két éve volt!

– Pontosan. És nézi, hogyan alszom. Meg kioktatott arról, hogyan töltssem Papával meg a kicsikkel az időmet. Kötődni kell a családomhoz. És mosolyogni a kedvükért.

– Micsoda marhaság. – Mirren egy maroknyi lila kavicsot mutat, amiket most szedett össze. – Tessék.

– Nem kérem. – Nem akarok semmi olyasmit, amire nincs szükségem.

– Kérlek, vedd el! – erősködik Mirren. – Emlékszem, hogy szeretted mindig a lila köveket, amikor kicsik voltunk. – Kinyújtja a tenyerét felém. – Szeretném jóvátenni neked Karamella hercegnőt. – Könnyek ülnek a szemében. – És az e-maileket – teszi hozzá. – Szeretnék adni neked valamit, Cady.

– Rendben – bólintok. Összekulcsolom a két kezem és hagyom, hogy Mirren beleszórja a kavicsokat. A kapucnis pulcsim első zsebébe süllyesztem őket.

– Szeretlek! – kiáltja. Aztán megfordul, és a tengernek is kiált egyet: – Szeretem az uncsitesómat, Cadence Sinclair Eastmant!

– Kicsit túlzásba viszed, nem? – Johnny az, mezítláb dökög le a lépcsőn, régi kinyúlt csíkos flanelpizsamában. Nagy, íves napszemüveg van rajta, és az orrán vastagon ül a fehér naptej, mint valami életmentőnek a stradon.

Mirren arca elkomorodik, de csak egy pillanatra.

– Kifejezésre juttatom az érzelmeimet, Johnny. Ezt jelenti élő, eleven, lélegző emberi lénynek lenni, oké?

– Oké, te élő, eleven lélegző emberi lény – feleli Johnny, és megböki Mirren vállát. – De azért nem kell ilyen hangosnak lenned kora hajnalban. Itt van nekünk az egész nyár.

Mirren lebiggyeszi az alsó ajkát.

– Cady csak négy hétig van itt.

– Ilyen korán nem bírok undokoskodni veletek – adja fel Johnny. – Még meg se ittam a felvágós sznob teámat. – Lehajol, és belenéz a szennyeskosárba a lábamnál. – Ez meg mi?

– Botanikai ábrák. És pár régi rajzom.

– Hogyhogy? – Johnny lehuppan egy sziklára, és odakucorodom mellé.

– Elajándékozom a dolgaimat – magyarázom. – Szeptember óta. Emlékszel, hogy küldtem neked azt a csíkos sálat?

– Ja, igen.

Elmesélem, hogy odaadom a tárgyaimat azoknak az embereknek, akik használni tudják őket, megtalálom a számukra megfelelő otthont. Elmesélem, hogy milyen fontos a jótékonykodás, és hogy meg kell kérdőjeleznem anyu anyagi javakat felhalmozó életvitelét.

Szeretném, ha Johnny és Mirren megértene. Nem vagyok olyasvalaki, akin szánakozni kell, akinek borulékony az elmeállapota és ismeretlen eredetű, furcsa fájdalmak gyöttrik. Átvesszem az uralmat az életem fölött. Az elveim alapján élek. Cselekszem és áldozatokat hozok.

– És nem akarsz, nem is tudom... birtokolni cuccokat? – kérdi Johnny.

– Mint például?

– Hát, én például állandóan új cuccokat akarok – magyarázza szélesre tárva a karját. – Egy kocsi. Számítógépes játékokat. Drága gyapjúkabátokat. Szeretem a karórákat, olyan régimódian elegánsak. Igazi festményeket akarok a falamra, amit híres emberek festettek, és amit soha az életben nem engedhetnék meg magamnak, ha egymillió évig élnék se. Flancos tortákat, amiket a cukrászdák kirakatában látni. Pulcsikat, sálakat. Mindenféle bolyhos holmit, főleg csíkosakat, úgy általában.

– Vagy akarhatod a gyönyörű gyerekkori rajzaidat – tódítja Mirren, aki letérdelt a kosaram mellé.

– Szentimentális dolgokat. – Előveszi a krétarajzot Nagyiról meg a kutyákról. – Nézzétek, ez Fatima, ez meg Fülöp herceg!

– Meg tudod különböztetni őket?

– Persze. Fatimának volt ez a pufók orra meg széles feje.

– Istenem, Mirren, olyan nyálas vagy – állapítja meg Johnny.

GAT A NEVEMET KIÁLTJA, AHOGY ÉPP ÚJ CLAIRMONT FELÉ tartok az ösvényen. Megfordulok, és látom, hogy rohan utánam, kék pizsamanadrág van rajta, és felül semmi.

Gat. Az én Gatem.

Vajon lesz még belőle az én Gatem?

Megáll előttem, levegő után kapkod. A haja égnek áll, most kelt ki az ágyból. A hasán táncolnak az izmok, és sokkal meztelenebbnek tűnik, mint ha úszónadrágban volna.

– Johnny azt mondta, lent voltál a kis öbölben – zihálja. – Ott kerestelek előbb.

– Most keltél fel?

Megdörgöli a tarkóját. Végignéz magán, és hogy mi van rajta.

– Hát kábé. El akartalak csípni.

– Hogyhogy?

– Menjünk egy kört a parti sétányon!

Elindulunk, és végigsétálunk, mint gyerekkorunkban, Gat elöl, én mögötte. Átvágunk egy lankás dombon, aztán a személyzeti épület mögött egészen odáig, ahol a csónakház mellől már ellátni Vineyard kikötőjéig.

Gat olyan hirtelen fordul meg, hogy majdnem nekiütközöm, és még mielőtt elhátrálnék, a karja már átölel. Magához húz és a nyakamba temeti az arcát. A törzsét átfogom a csupasz karommal, a csuklóm belső oldala a gerincén lüktet. Meleg a bőre.

– Nem ölelhettelek meg tegnap – suttogja Gat. – Mindenki megölelt, csak én nem.

Egyszerre ismerős és teljesen ismeretlen érzés hozzáérni.

Jártunk már itt.

De soha korábban nem voltunk még itt.

Egy pillanat erejéig,

vagy talán percekig,

nem kizárt, hogy órákig,

egyszerűen csak boldog vagyok, hogy a testét érzem a kezem között.

A hullámok csapkodása és Gat lélegzete a fülemben. Örülök, hogy azt akarja, hogy a közelében legyek.

– Emlékszel, mikor lejtöttünk ide együtt? – kérdi a nyakamtól. – Amikor kimentünk arra a nagy, lapos sziklára?

Elhúzódom tőle. Mert nem emlékszem.

Rühellem az elcseszett emlékezetemet, hogy állandóan milyen rosszul vagyok, hogy mennyire tönkrementem. Rühellem, hogy oda a szépségem, hogy megbuktam a suliban, hogy abbahagytam a sportot és hogy kegyetlen vagyok anyámmal. Rühellem, hogy még két év után is ennyire akarom ezt a fiút.

Talán Gat akar velem lenni. Talán. De még valószínűbb, hogy csak azért akart megkeresni, hogy megmondjam neki, semmi rosszat nem tett, amikor két nyárral ezelőtt elhagyott. Azt szeretné, ha megmondanám neki, hogy nem haragszom. Hogy ő jó kölyök.

De hogy bocsáthatnék meg neki, amikor azt se tudom, hogy pontosan mit is tett velem?

– Nem – válaszolom. – Valószínűleg megfeledeztem róla.

– De te... te meg én... mi... jelentős pillanat volt.

– Akár lehetett is – mondom. – De nem emlékszem. És nyilvánvalóan semmi olyasmi nem történt köztünk, ami hosszú távon különösebben jelentős lett volna, nem igaz?

Gat a kezét bámulja.

– Oké. Bocs. Ez kifejezetten szuboptimális húzás volt tőlem. Haragszol?

– Persze hogy haragszom! – vágom rá. – Két év néma csönd. Pontosan nulla hívás, egyetlen válaszlevél sem, és az egészre még rátesz egy lapáttal, hogy nem beszélünk róla. És most persze adod az Óóó, azt hittem már soha többet nem látlak, és fogod a kezem, és *Mindenki megölelt már, csak én nem* és félmeztelenül sétálunk a sziget körül játszmányát. Ez elég súlyosan szuboptimális,¹⁷¹ Gat. Már ha ezt a szót akarod használni.

Kiül az arcára a csalódottság.

– Ha így fogalmazod meg, akkor tényleg rettenetesen hangzik.

– Hát, én így látom.

Beletúr a hajába.

– Elég rosszul kezelek mindent – mondja maga elé. – Mit mondanál, ha megkérdezném, hogy nem kezdhetnénk-e előlről?

– Az ég szerelmére, Gat!

– Mi van?

– Csak kérdezd meg! Ne azt kérdezd, hogy mit mondanék, ha *tényleg* megkérdeznéd!

– Oké. Kérdezem. Nem kezdhetnénk előlről? Kérlek, Cady! Kezdjük újra ebéd után. Olyan jó lesz!

Vicces megjegyzéseket fogok tenni és nevetni fogsz. Elmegyünk trollra vadászni. Örülni fogunk, hogy látjuk egymást. Azt fogod gondolni, hogy én vagyok a legremekebb fickó a föld kerekén, becsületszavamra!

– Van ekkora becsületszavad?

– Oké, talán nem a legremekebb fickó, de legalább nem leszek szuboptimális.

– Miért mondd, hogy szuboptimális? Miért nem mondd inkább, hogy milyen vagy tényleg?

Meggondolatlan és érthetetlen és manipulatív?

– Te jó ég! – Gat kinyitja szemét. – Cadence! Tényleg arra van szükségem, hogy újra tudjuk kezdeni. Ez szuboptimálisan kezdődött, de mostanra egy kalap szar lett belőle. – Úgy szökdécsel és rugdos a lábával, mint egy dühös kiskölyök.

Az ugrádozásával megmosolyogtat.

– Legyen – mondom végül. – Újrakezdjük. Ebéd után.

– Rendben – ismétli, és abbahagyja a pattogást. – Ebéd után.

Egy pillanatig csak bámulunk egymásra.

– Most el fogok szaladni – jelenti be. – Ne vedd a szívedre.

– Rendben.

– Az újrakezdés miatt. Jobb lesz, ha futok. Mert ha csak mennék, az nagyon fura lenne.

– Mondtam, hogy rendben.

– Akkor rendben.

És aztán fut is.

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB ÚJ CLAIMONTBA megyek ebédelni. Tudom, hogy anyu nem túrné, hogy a tegnapi vacsora után ismételten távolmaradjak. Papa körbevezet a házon, amíg a szakácsnő tálal és a nagynénik összeterelik a kicsiket.

Nagyon pedáns lett. A padló fája ragyog, óriási ablakok, minden alacsonyan van, közel a padlóhoz. Clairmont termei régen tetőtől talpig ki voltak díszítve fekete-fehér családi fotókkal, kutyákat ábrázoló festményekkel és Papa eredeti *New Yorker* magazin képregényeivel. Új Clairmont termeinek egyik oldala üveg, a másik üres.

Papa kinyitja a négy, emeleti vendégszoba ajtajait. Mindegyikben csupán ágyak és alacsony, széles komódok vannak. Az ablakokon fehér redőny, amin keresztül valamennyi fény bejut. Az ágytakarókon sincs minta; egyszerű, ízléses barna és kék árnyalatokban pompáznak.

A kicsik szobájában van némi élet. Taft padlóján egy Bakugan aréna, egy focilabda, varázslókról meg árvákról szóló könyvek. Liberty és Bonnie színes magazinokat meg mp3-lejátszót hoztak. Kupacokban állnak náluk Bonnie szellemekről, médiumokról és bosszúálló angyalokról szóló könyvei. A komódjuk ki se látszik a sminkkellékek és parfümös üvegcsék alól. Teniszütők vannak a sarokba támasztva.

Papa hálósobája nagyobb, mint a többieké, és onnan nyílik a legjobb kilátás. Beinvitál, és megmutatja a fürdőszobáját, ahol kapaszkodók vannak a zuhanyzóban. Öregember-kapaszkodók, hogy el ne essen.

– Hová tűntek a *New Yorker* képregények? – kérdem.

– A lakberendező hozta meg az ilyen döntéseket.

– És mi lett a párnákkal?

– A mikkel?

– Voltak azok a díványpárnák. A hímezett kutyákkal.

Papa a fejét rázza.

– Megtartottad a halakat?

– Mit, a kardhalat meg az összes többit? – A lépcsőn megyünk lefelé a földszintre. Papa lassan mozog, én mögötte megyek. – Új életet kezdtem ezzel a házzal – mondja egyszerűen. – A réginek vége.

Kitárja a dolgozószobája ajtaját. Pont olyan szigorú az is, mint a ház többi része. Egy laptop a hatalmas íróasztal közepén. Hatalmas, japánkertre nyíló ablak. Egy szék. Az egyik fal végig bepolicozva, de teljesen üres.

Ránézésre tiszta és nyitott a tér, de mégsem spártai, mert minden fényűzően drága.

Papa sokkal inkább hasonlít anyura, mint rám. Úgy radírozta ki a régi életét, hogy rengeteg pénzt költött egy újra.

– Hol a fiatalember? – kérdi hirtelen Papa. Az arcára távoli kifejezés költözik.

– Johnny?

A fejét rázza.

– Nem, nem.

– Gat?

– Igen, az a fiatalember. – Az asztal szélébe kapaszkodik, mintha elveszítette volna az egyensúlyát.

– Papa, jól érzed magad?

– Hát persze.

– Gat lenn van Cuddledownban Mirrennel és Johnnyval – válaszolom végül.

– Volt egy könyv, amit odaígértem neki.

– A könyveid többsége nincs itt.

– Ne emlegesd, hogy mi minden nincs itt! – ordítja Papa váratlanul, hirtelen erővel.

– Minden rendben? – Carrie néni áll a dolgozószoba ajtajában.

– Jól vagyok – mondja Papa.

Carrie előbb rám néz, aztán megfogja Papa karját.

– Gyere. Asztalon van az ebéd.

– Vissza tudtál aludni végül? – kérdezem a nagynénémtől, amíg a konyha felé lépkedünk. – Múlt éjjel. Johnny fenn volt?

– Nem tudom, miről beszélsz.

PAPA SZAKÁCSNŐJE JÁR VÁSÁROLNI ÉS Ő KÉSZÍTI az ennivalót, de a nagynénik állítják össze a menüt. Ma hideg roston sült csirkét eszünk, bazsalikomos paradicsomsalátát, camembert-t, bagettet, és epres limonádét iszunk az ebédlőben. Liberty helyes fiúk képeit mutogatja nekem valami magazinból. Aztán ruhák képeit mutogatja egy másik magazinból. Bonnie egy könyvet olvas, aminek a címe: *Mind láttuk a szellemet – az igazság a paranormális érzékelésről*. Taft és William arra próbálnak rábeszélni, hogy vigyem el őket cső-sízni – vezessem nekik a motorcsónakot, és ők közben a végére kötözött csőben bukdácsolnak.

Anyu leszögezi, hogy amíg gyógyszereket szedek, nem vezethetek hajót.

Carrie néni hozzáteszi, hogy mindegy is, mert kizárt, hogy Will cső-sízen.

Bess néni közli, hogy a legteljesebb mértékben egyetért, és Taftnak eszébe se jusson egyáltalán megkérdezni, hogy szabad-e.

Liberty és Bonnie megkérdezik, hogy ők mehetnének-e.

– Mirrennek meg szoktad engedni – erősködik Liberty. – Meg szoktad!

Will kilöttyinti a limonádéját, és eláztatja a bagettet.

Papa ölébe csorog a nedvesség.

Taft elkapja a nedves kenyeret és elkezdi Willt csépelni vele.

Anyu letörli az asztalt, Bess pedig felszalad az emeletre, hogy tiszta nadrágot kerítsen Papának.

Carrie leszidja a fiúkat.

Amikor az ebédnek vége, Taft és Will beóvakodik a nappaliba, hogy ne kelljen segíteniük leszedni az asztalt. Úgy ugrándoznak Papa kanapéján, mint akiknek elment az esze. Követem őket.

Will aprócska és rózsaszín, pont mint Johnny. A haja majdhogynem fehér. Taft magasabb és nagyon sovány, aranylón ragyog és szeplős, hosszúak a szempillái, a szája tele egy fogszabályzóval.

– Na, ti ketten – szólítom meg őket –, meséljete már, milyen volt a tavalyi nyár!

– Tudod, hogy lehet hamusárkányt szerválni *DragonVale*-ben? – kérdi Will.

– Azt tudom, hogy kell parázssárkányt szerezni – feleli Taft.

– A parázssárkánnyal már gyerekjáték a hamusárkány – bizonygatja Will.

Jaj nekem. A tízévesek.

– Gyerünk már, srácok! Tavaly nyár – próbálkozom. – Meséljete! Teniszeztetek?

– Persze – vágja rá Will.

– Úsztatok?

– Ja – feleli Taft.

– Hajóztatok Gattel és Johnnyval?

Mindketten abbahagyják az ugrálást.

– Nem.

– Mondott Gat valamit rólam?

– Nem szabad arról beszélnem, hogy hogy kötöttél ki a vízben, meg az összes többiről! – tiltakozik Will. – Megígértem Penny néninek, hogy nem fogok!

– De miért nem? – tudakolom.

– Mert árt a fejednek, és mert erről nem beszélünk.

Taft bólogat.

– Azt mondta, hogy ha rosszabbodik a fejed miattunk, akkor fellógat bennünket a lábujjkörmeinknél fogva és elveszi az iPadünket. Vidámnak kell lennünk, és nem úgy viselkedni, mint az idióták.

– De nem a balesetemről van szó – erősködöm. – Hanem arról a nyárról, amikor Európában voltam.

– Cady? – Taft megérinti a vállamat. – Bonnie gyógyszereket talált a hálósobádban.

Will elhátrál, és leül a kanapé távolabbi karfájára.

– Bonnie a cuccaim közt matat?

– Meg Liberty is.

– Istenem!

– Azt mondtad, hogy nem vagy drogfüggő, de mindenféle tabletták vannak az éjjeliszekrényeden. –

Taft hajthatatlan.

– Mondjátok meg nekik, hogy ne mászkáljanak be a szobámba.

– Ha drogfüggő vagy – mondja Taft –, akkor valamit tudnod kell.

– Mit?

– A drogok nem a barátaid. – Taft arcára nagyon komoly kifejezés ül ki. – A drogok nem a barátaid, és emberekkel kell inkább barátkoznod.

– Te jó ég! Elárulnád végre, te pokolfajzat, hogy mit csináltatok tavaly nyáron?

Will szól közbe.

– Taft és én *Angry Birds*-öt akarunk játszani. És nem akarunk többet beszélgetni veled.

– Felőlem – hagyom rájuk. – Menjetek és csináljatok, amit akartok.

Kilépek a tornácra, és nézem, hogy tűnnek el a fiúk a Red Gate felé vezető ösvényen.

CUDDLEDOWNBAN TÁRVA-NYITVA ÁLL AZ ÖSSZES ABLAK, amikor ebéd után lemegyek. Gat az ősrégi CD-lejátszóra tesz fel valami lemezt. A rajzaim mágnesekkel vannak a hűtőajtóra téve: felül apu, alul Nagyi és a retrieverek. A festményem az egyik konyhaszekrény ajtajára van felcelluxozva. Egy létra és egy nagy doboz csomagolópapír van a nappali közepén.

Mirren egy fotelt taszigál át a padlón.

– Sose tetszett, ahogy anyám berendezte a házat – magyarázza.

Segítek Gatnek és Johnnynak bútort tologatni, amíg Mirren boldog nem lesz az eredménnyel. Leszedjük Bess tájképfestményeit a falakról és feltekerjük a szőnyegeit. Kifosztjuk a kicsik szobáit jópofa tárgyak után kutatva. Mire elkészülünk, a nappali malacperselyekkel és foltvarrott takarókkal van tele, kupacokban állnak a gyerekkönyvek, van egy bagolyalakú lámpa is. A csomagolópapírok között talált széles, csillogó színes szalagok keresztezik egymást a plafonon.

– Nem lesz Bess mérges, hogy átrendezitek a házat? – kérdem.

– Kizárt, hogy egész nyáron betegye a lábát Cuddledownba. Évek óta próbál megszabadulni ebből a házból.

– Hogy érted?

– Jaj, tudod – legyint Mirren. – Panaszkodás-panaszkodás, a legkevésbé szeretett lánya, zsémbelés-zsémbelés, olyan szar ez a konyha. Zsörtölődés-zsörtölődés, miért nem újítja fel Papa? Satöbbi.

– Megkérte rá Papát?

Johnny furcsán néz rám.

– Hát nem emlékszel?

– Tudod, hogy el van izélve az emlékezete! – sivalkodik Mirren. – Nem emlékszik a tizenötös nyár felére se!

– Nem emlékszik? – csodálkozik Johnny. – Én azt hittem...

– Nem, nem, nem! Most fogd be! – csattan fel Mirren. – Hát nem figyeltél, amikor elmagyaráztam?

– Mikor? – Johnny őszintén zavarodottnak tűnik.

– A minap. Valamelyik este – feleli Mirren. – Elmeséltem neked, mit mondott Penny néni.

– Higgadj már le! – szól vissza Johnny, és hozzávág egy díványpárnát.

– De ez fontos! Hogy tudsz nem odafigyelni ilyesmire? – Mirren úgy fest, mint aki rögtön elsírja magát.

– Sajnálom, oké? – visszakozik Johnny. – Gat, te tudtad, hogy Cadence nem emlékszik úgy kábé a tizenötös nyár felére se?

– Tudtam – feleli.

– Látod? – szól közbe Mirren. – Gat oda tudott figyelni.

Ég az arcom. A padlót bámulom. Egy percreg egyikünk sem szól.

– Teljesen szokványos, hogy valaki elveszíti az emlékei egy részét, hogyha nagyon erősen bevágja a fejét – mondom végül. – Elmagyarázta anyám?

Johnny idegesen nevet.

– Igazából meglep, hogy anyu elmondta – folytatom. – Nagyon utál beszélni róla.

– Azt mondta, hogy nem szabad erőltetni a dolgot, és hogy úgy kell emlékezned mindenre, ahogy a saját erődből sikerül. A nagynénik mind tudják – magyarázza Mirren. – Nagypapa is tudja. És a kicsik. Meg a személyzet. A szigeten minden egyes ember tudja, eltekintve Johnnytól, úgy tűnik.

– Tudtam! – tiltakozik Johnny. – Csak nem tudtam, hogy mennyire.

– Ne légy már ilyen töketlen – szól rá Mirren. – Ez nem az az időpont.

– Semmi gond – fordulok Johnnyhoz. – Nem vagy töketlen. Csak volt egy szuboptimális pillanatom. Mostantól, biztosra veszem, hogy optimálisan fogsz üzemelni.

– Mindig optimálisan üzemelek – jelenti ki Johnny. – Csak nem annyira optimálisan, mint Mirren szerint kéne.

Gat elmosolyodik, mikor azt mondom, hogy *szuboptimális*, és megveregeti a vállamat.

Újrakezdtük.

TENISZESZÜNK. JOHNNY ÉS ÉN NYERÜNK, DE NEM AZÉRT, mert tudnék még jól játszani. Ő viszont remek sportoló, és Mirrent jobban leköti az, hogy amikor eltalálja a labdát, ünnepi táncot járjon, mint hogy azzal törődjön, visszajön-e az a labda. Gat meg állandóan Mirrenen nevet, úgyhogy ő is sokat hibázik.

– Milyen volt Európa? – kérdi Gat, amikor visszafelé baktatunk Cuddledownba.

– Apám tintahaltintát evett.

– De ezen kívül? – Elérünk a házhoz, és lehajítjuk az ütőinket a tornácon. Elnyúlunk a fűvön.

– Őszintén megmondom, nem sokat tudok mesélni – ismerem be. – Tudod, mit csináltam, amíg apám elment megnézni a Colosseumot?

– Mit?

– A szálloda fürdőszobájában feküdtem a padlón, az arcom a kövön. Egy kék olasz vécécsészét bámultam.

– Kék volt a vécé? – Johnny érdeklődve felül.

– Te vagy az egyetlen, akit jobban lázba hoz egy kék vécé, mint Róma látványosságai – nyög fel Gat.

– Cadence – szólal meg Mirren.

– Igen?

– Mindegy.

– Mondjad.

– Azt mondd, hogy ne szánakozzunk rajtad, de aztán fogod magad, és elmesélsz egy történetet egy vécécsészéről – böki ki. – Ami azért elég komolyan szánalomra méltó. Mégis mit kéne mondanunk?

– Egyébként már attól is, hogy Rómába mentél, féltékenyek vagyunk. Egyikünk se volt még Rómában.

– Rómába akarok menni! – jelenti be Johnny és visszafekszik a fűbe. – Csak arra vágyom, hogy olasz kék vécéket nézegethessek!

– Én arra vágyom, hogy Caracalla termáit lássam – mondja Gat. – És megkóstoljak minden létező gelatót, amilyen ízekben csak készítik.

– Akkor menj! – vágom rá.

– Ez távolról sem ilyen egyszerű.

– Jó, az igaz, de majd elmész – mondom. – Majd mikor egyetemista leszel, vagy diploma után.

Gat felsóhajt.

– Csak azt mondom, hogy voltál már Rómában.

– Szeretném, ha te is lettél volna már – mondom.

– LENN VOLTÁL A TENISZPÁLYÁN? – tudakolja anyu. – Labdapattogást hallottam.

– Csak idéetlenkedtem.

– Olyan régen nem játszottál már. Csodálatos, hogy most megint!

– Pocsék a szervám.

– Örülök, hogy újra elkezdted foglalkozni ezzel is. Ha szeretnél ütögetni velem holnap egy kicsit, csak szólj!

Elment az esze. Nem kezdem újra a teniszezést, csak mert egyetlen délután játszottam, és józan ítélőképességem birtokában soha az életben nem akarnék anyuval ütögetni kicsit. Teniszszoknyát húzna és dicsérgetne és óvatosságra intene, és addig figyelne minden mozdulatomat árgus szemekkel, amíg be nem szólok neki.

– Majd meglátjuk – válaszolom. – Azt hiszem, meghúztam a vállamat.

Kint vacsorázunk a japánkertben. Kis asztalok mellől kis csoportokban nézzük nyolc órakor a naplementét. Taft és Will sorozatban kapkodják le a sült sertésszeletet, és kézzel eszik.

– Vadállatok vagytok ti ketten – jegyzi meg Liberty az orrát ráncolva.

– És akkor mi van? – szól vissza Taft.

– Van ez a dolog, amit úgy hívnak, hogy villa – közli Liberty.

– Van ez a dolog, amit úgy hívnak, hogy a pofád – tromfol rá Taft.

Johnny, Gat és Mirren ehetnek Cuddledownban, mert ők nem nyomorékok. És nekik nincs olyan anyjuk, mint az enyém, aki mindent meg akar szabni nekem. Még csak azt se engedi, hogy a felnőttekkel üljek. Kénytelen vagyok az unokatestvéreimmel ülni a gyerekek asztalánál.

Mind nevetnek és cikizik egymást, és teli szájjal beszélnek. Elkezdek nem figyelni arra, hogy mit mondanak. Helyette átnézek anyura, Carrie-re és Bessre, akik közrefogják Papát.

VAN EGY ÉJSZAKA, AMIRE MOST MÁR EMLÉKSZEM. Úgy két héttel lehetett a balesetem előtt. Július elején. Mindannyian a hosszú asztalnál ültünk Clairmont kertjében. Citromfüves gyertyák égtek a verandán. A kicsik már végeztek a hamburgerükkel, és cigánykerekeztek a fűben. Mi, többiek rostonsült kardhalat ettünk bazsalikommártásban. Sárga paradicsomból volt hozzá saláta és rakott cukkini parmezánnal. Gat az asztal alatt a lábához préselte a lábát. Szinte beleszédültem a boldogságba.

A nagynénik csak tologatták az enivalót a tányéron, csöndesek voltak és szertartásosak egymással, alig lehetett őket hallani a kicsik kurjongatása közepette. Papa hátradőlt, és összefonta a hasán a kezét.

– Mit gondoltok, nem kéne felújítanom a bostoni házat? – kérdezte.

Csönd támadt.

– Nem, Papa. – Bess szólalt meg elsőnek. – Szeretjük azt a házat.

– Mindig panaszkodtok, hogy huzat van a nappaliban – folytatta Papa.

Bess a testvéreire nézett.

– Én aztán nem.

– De nem szeretitek a színvilágát.

– Az igaz! – Anyu hangja éles volt.

– Szerintem időtlen – tette hozzá Carrie.

– Szükségem volna a tanácsodra – fordult Papa hirtelen Besshez. – Nem jönnél át valamikor, és néznéd meg alaposan? Elmondhatnád, mit gondolsz.

– Én...

Papa előrehajolt.

– Akár el is adhatnám, tudod?

Mindannyian tudtuk, hogy Bess néninek fáj a foga a bostoni házra. Mindhármuknak fáj a foga a bostoni házra. Nagyjából négymillió dollárt ér, és ott nőttek fel. De Bess az egyetlen, aki arrafelé lakik, és csak neki van annyi gyereke, hogy megtöltse a hálószobákat.

– Papa! – csattant fel Carrie. – Nem adhatod el.

– Azt csinállok, amit csak akarok – felelte Papa, és felnyársalta az utolsó paradicsomot a villájára és a szájába dugta. – Szóval, Bess, akkor szerinted jó a ház úgy, ahogy van? Vagy jobb szeretnéd, ha átalakítanánk? Senki sem bírja a tutyimutyi alakokat!

– Szívesen segítek mindenben, amin csak változtatni szeretnél, Papa.

– Ugyan már! – fakadt ki anyu. – Épp tegnap panaszkodtál, hogy mennyi a dolgod, és most hirtelen segítesz felújítani a bostoni házat?

– Papa a segítségünket kérte! – mentegetőzött Bess.

– A te segítségedet kérte. Minket le akarsz koptatni, Papa? – Anyu részeg volt.

Papa nevetett.

– Nyugodj meg, Penny!

– Majd megnyugszom, ha lerendeztük az ingatlanügyeket.

– Az örületbe kergetsz bennünket – motyogta Carrie.

– Mit mondasz? Ne motyogj!

– Mindannyian egyformán szeretünk, Papa – mondta Carrie hangosan. – Tudjuk, hogy nehéz év volt az idei.

– Ha meg akartok örülni, az teljesen egyedül teszitek, a saját átkozott akaratotokból – közölte Papa. – Szedjétek össze magatokat, mégsem hagyhatom mindenemet örültekre.

NÉZEM A HÁROM NAGYNÉNIT MOST, a tizenhetes nyáron. Itt, Új Clairmont japánkertjében. Anyu karja Bess vállát öleli, aki éppen Carrie málnatortáját szeleteli.

Gyönyörű éjszaka van, és gyönyörű család a miénk.

Nem tudom, mi változott meg.

– TAFTNAK MOTTÓJA VAN – ÁRULOM EL MIRRENNEK.

Éjfél van. Mi, négyen, a Hazudósok Scrabble-t játszunk Cuddledown nappalijában. A térdem összeér Gatével, de nem tudom biztosan, hogy ezt ő is észrevette-e. A tábla csaknem betelt. Az agyam már alig működik. És pocsek betűim vannak.

Mirren szórakozottan rendezgeti a betűit a sínben.

– Mije van Taftnak?

– Mottója – ismétlem. – Tudod, mint Papának is vannak. Senki sem bírja a tutyimutyi alakokat!

– Soha ne ülj le a terem végében – adja elő Mirren Papa hanghordozásával.

– Ne panaszkodj, ne magyarázkodj! – kapcsolódik be Gat. – Ezt szerintem Disraelitől vette.

– Hú, ezt nagyon szereti – mondja Mirren.

– A 'nem' nekem nem válasz – teszem hozzá.

– Ne már, Cady! – kiált fel Johnny. – Nem tudnál végre kirakni egy szót és engedni minket is játszani tovább?

– Johnny, ne kiabálj vele! – szól rá Mirren.

– Bocsika – mondja Johnny. – Volnál olyan drága, édes, barna

cukorral és fahéjjal megszórt cukimókuska, hogy kiraknál végre egy kurva Scrabble-szót?

A térdem Gat combjához ért. Nem tudok igazán gondolkodni. Egy rövid, béna szót teszek le.

Johnny jön.

– A drogok nem a barátaid – jelentem be. – Ez Taft mottója.

– Ne már! – neveti el magát Mirren. – Ezt meg honnan szedte?

– Valószínűleg volt drogprevenciós oktatás a sulijukban. Plusz az ikrek átkutatták a szobámat, és elárulták neki, hogy az éjjeliszekrényem tele van tablettákkal, szóval biztosra akart menni, hogy ne legyek függő.

– Istenem! – sóhajt fel Mirren. – Bonnie és Liberty egy kétszemélyes katasztrófa. És szerintem kleptomániásak is.

– Komolyan?

– Ellopták anyám altatóját meg a gyémánt fülbevalóit. Fogalmam sincs, mit hisznek, hová fogják tudni felvenni azokat az óriási karikákat, ahol anyu nem látja őket. Ráadásul ketten vannak, és csak egy pár van.

– Szóltál nekik, hogy tudsz róla?

– Megpróbáltam Bonnie-val. De ezeken én már nem tudok segíteni – mondja Mirren. Újra átrendezi a betűit. – De az az ötlet tetszik, hogy legyen egy mottód – folytatja. – Mondjuk egy lélekemelő bölcsesség, ami átsegít a nehéz időkön.

– Például? – kérdi Gat.

Mirren kis szünetet tart. Aztán azt mondja:

– Légy egy kicsit kedvesebb, mint amennyire feltétlenül szükséges.

Ettől mindannyian elhallgatunk. Ezzel lehetetlennek tűnik vitába szállni.

Aztán Johnny töri meg a csendet:

– Sose egyél meg semmit, ami nagyobb a tulajdon seggednél.

– Ettél már meg valamit, ami nagyobb volt a seggednél? – kérdezem hitetlenkedve.

Johnny bólint, ünnepélyesen.

– Oké, Gat – fordul hozzá Mirren. – Te jössz.

– Nekem nincs.

– Ne mondd már!

– Oké, talán van. – Gat a körmeit tanulmányozza. – Ne törődj bele olyan gonoszságba, amin tudnál változtatni.

– Ezzel egyet tudok érteni – mondom. Mert egyet is értek.

– Én nem – szólal meg Mirren.

– Hogyhogy?

– Nagyon kevés dolog van a világon, amin tudunk változtatni. Meg kell próbálni olyannak elfogadni a világot, amilyen.

– Nem igaz – tiltakozik Gat.

– Nem jobb talán békés, nyugodt, kiegyensúlyozott embernek lenni? – kérdezi Mirren.

– Nem. – Gat határozottan hangzik. – Annál fontosabb a gonoszság ellen küzdeni.

– Sose egyél sárga havat – szól közbe Johnny. – Az is egy elég jó mottó.

– Mindig tedd meg azt, amit félsz megtenni – mondom én. – Ez az enyém.

– Na, ne már! Ilyesmit meg ki mond? – horkan fel Mirren.

– Emerson – felelem. – Asszem.

Fogok egy tollat, és a kézfejemre írok.

A balra: *Mindig tedd meg azt*, a jobbra: *amit félsz megtenni*. A jobbon görbe az írásom.

– Emerson iszonyú unalmas – jelenti be Johnny. Elveszi tőlem a tollat, és a saját baljára ír: *SOHA SÁRGA HAVAT*.

– Nesztek – emeli fel a kezét, hogy mind láthassuk. – Ez biztos segít.

– Cady, komolyan beszélek. Határozottan *nem* szabad mindig

azt tenni, amit félünk megtenni – mondja Mirren hevesen. – Sőt, soha nem szabad!

– Miért nem?

– Meg is halhatsz. Vagy bajod eshet. Ha halálosan félsz valamitől, annak valószínűleg jó oka van. Nem szabad bízni a hirtelen jött ötletekben.

– Szóval ez az életfilozófiád? – kérdi tőle Johnny. – Légy beszari gyáva nyúl?

– Igen – feleli Mirren. – Ez, meg a kedvességes dolog, amit az előbb mondtam.

GAT UTÁN LOPAKODOM, MIKOR FELMEGY AZ EMELETRE. Utolérem a folyosón, elkapom a karját, és az ajkára szorítom az ajkamat.

Ezt félek a világon legjobban megtenni, úgyhogy megteszem.

Visszacsókol. Az ujjai körbefonják az enyémekeket, és elszédülök és átkarol és hirtelen minden világossá válik, és minden nagyszerű a világon, ismét. A csókunk elporlasztja maga körül a világot. Csak mi létezőnk, és semmi más nem számít.

Aztán Gat elhúzódik.

– Nem lenne szabad ezt művelnünk.

– Miért nem? – A keze még mindig az enyémet fogja.

– Nem arról van szó, hogy ne akarnám, csak...

– Azt hittem, újrakezdtük. Ez talán nem tartozik az újrakezdésbe?

– Olyan káosz vagyok. – Gat tesz egy lépést hátrafelé, és a falnak támaszkodik. – Olyan elcsépelet beszélgetés lesz ebből, de csak nem tudom, mi mást mondhatnék.

– Magyarázd meg!

Szünet. Aztán:

– Egyáltalán nem is ismeresz.

– Magyarázd meg! – ismétlem.

Gat a tenyerébe temeti az arcát. Csak állunk ott a sötétben, mindketten a falnak dőlve.

– Legyen. Legalább részben – kezd végre suttogni. – Soha nem találkoztál anyukámmal. Soha nem jártál a lakásunkban.

Ez igaz. Soha nem láttam még Gatet sehol, csak Beechwoodon.

– Úgy érzed, hogy ismeresz, Cady, de csak azt az éneket ismered, aki idejár a szigetre – mondja. – És ez... ez távolról sem a teljes kép. Nem tudod, milyen a szobám a reptér légifolyosójára nyíló ablakával, nem kóstoltad anyukám curryjét, nem ismered a srácokat a suliból, nem tudod, hogy tartjuk az ünnepeket. Csak itt ismeresz, a szigeten, ahol mindenki gazdag, csak én meg a személyzet nem. És ahol mindenki fehér, csak én meg Ginny és Paolo nem.

– Kicsoda Ginny meg Paolo?

Gat beleöklöz a tenyerébe.

– Ginny a házvezetőnő. Paolo a kertész. Még csak a nevüket se tudod, pedig itt dolgoznak minden nyáron. És részben pont erről beszélek.

Az arcomat előnti a forróság szégyenemben.

– Annyira sajnálom!

– De vajon szeretnéd egyáltalán átlátni a teljes képet? – kérdi Gat. – Meg tudnád vajon érteni?

– Nem fogjuk megtudni, ha nem próbálsz meg – válaszolom. – Ezer éve nem hallottam már felőled.

– Tudod, mi vagyok én a nagyapádnak? És minek látott mindig is?

– Na, minek?

– Heathcliffnek. Az *Üvöltő szelekből*. Olvastad?

Megrázom a fejem.

– Heathcliff egy cigánypurdó, akit befogad és felnevel egy flancos család, Earnshaw-ék. Heathcliff beleszeret a lányba, Catherine-be. És a lány is szereti, nem arról van szó, de közben mégis lenézi, mint egy darab szart, a származása miatt. És a család többi része teljesen egyetért vele.

– Én nem így érzek.

– Heathcliff ha beleszakadna, se tudna olyasmit tenni, amitől elég jó lehetne az Earnshaw-klán szemében. Pedig próbálkozik ám. Világgá megy, tanul, úriember lesz belőle. De ennek ellenére még mindig nem több egy állatnál a szemükben.

– És aztán?

– És aztán, mivel a könyv tragédia, Heathcliff pontosan azzá válik, aminek mindig is gondolták, tudod? Vadállat lesz belőle. Kijön belőle a gonosz.

– Azt hallottam, hogy ez egy szerelmesregény.

Gat megrázza a fejét.

– Ezek az emberek egytől egyig rémesen viselkednek egymással.

– És azt mondod, hogy Papa szerint te vagy Heathcliff?

– Akár meg is esküszöm neked, hogy annak lát – erősködik Gat. – A kellemes felszín alatt lappangó vadállatnak, aki elárulja a jóindulatát, mikor pedig megengedte neki, hogy a világtól elzárt szigetén töltse minden nyarát. Elárultam őt azzal, hogy elcsábítottam az ő Catherine-jét, az ő Cadence-ét. És büntetésből azzá a szörnyeteggé fogok válni, aminek az árnyékát mindig is látta bennem.

Hallgatok.

Gat is hallgat.

Kinyújtom a kezem, hogy megérintsem. Az alkarja pusztá tapintása az inge vékony pamutja alatt elegendő ahhoz, hogy szétfeszítsen a vágy, hogy újra megcsókolhassam.

– És tudod, mi a legrémisztőbb? – kérdi Gat anélkül, hogy rám nézne. – Az a legrémisztőbb, hogy igaza is lett.

– Dehogyan lett.

– Ó, dehogynem.

– Gat, várj!

De bement a szobájába és bevágta az ajtót.

Egyedül vagyok a sötét folyosón.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT, VOLT EGYSZER EGY KIRÁLY, és volt neki három gyönyörű leánya. A lányok éppolyan széppé serdültek, mint amilyen hosszúak a nyári napok. Nagyszerű házasságokat is kötöttek, de az első unoka érkezése csak csalódottságot szült. A legfiatalabb királylány olyan pöttömnyi leánynak adott életet, hogy az anyja végül arra kényszerült, hogy a zsebében hordja, ahol a kislányt senki sem vette észre. Idővel aztán jöttek normális méretű unokák is, és a király meg a királyné szinte teljesen meg is feledkezett a pöttömnyi kiskirálylányról.

Ahogy az icike-picike királylány idősebb lett, egyre több nap és éjszaka telt el, amikor ki sem kelt az ágyából. Nem volt oka rá, hogy elhagyja az ágyát, annyira magányos és elszigetelt volt.

Egy nap aztán bemerészkedett a palota könyvtárába, és örömmel eszmélt rá, milyen kiváló társaságot jelentenek a könyvek. Elkezdett egyre gyakrabban járni oda. Egy reggelen, amikor olvasott éppen, egy egér bukkant fel az asztalon. A hátsó lábán járt, felegyenesedve, és aprócska bársonykabátkát viselt. A bajsza tiszta volt és a bundája barna.

– Úgy olvasol, ahogy én – jelentette ki. – Fel-alá sétálva az oldalakon.

Előrébb lépett és mélyen meghajtotta magát.

Az egér elbűvölte a pöttömnyi kiskirálylányt a kalandos históriáival. Mesélt neki trollokról, akik az éj leple alatt ellopják az emberek lábát, és istenekről, akik magukra hagyják a szegényeket. Kérdéseket tett fel a világ működéséről, és sosem lankadó eltökéltséggel kutatta a válaszokat. Úgy gondolta, hogy a sebesüléseket el kell látni. Cserébe a kiskirálylány tündérmesékkal szórakoztatta az egeret, képpontokból rajzolt neki arcképeket, és mókás kis rajzokat készített neki zsírkrétával. Nevetett és vitatkozott vele. A kiskirálylány életében először úgy érezte, felébredt.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy szívből egymásba szeressenek.

Amikor azonban a pöttömnyi királyleány az udvarlóját bemutatta a családjának, nehézségekbe ütközött.

– De hát ő csak egy egér! – kiáltott fel méltatlankodva a király, miközben a királyné rémületében sikoltva kitipegett a trónteremből. És valóban, az egész királyságban, a királyi családtól az utolsó szolgálóig mindenki egyforma gyanakvással és rosszallással figyelte az egérudvarlót.

– Természetellenes lény – mondogatták. – Egy állat, amelyik embernek tettet magát.

A pöttömnyi királyleány azonban nem habozott. Ő és az egér elhagyták a palotát és elutaztak messzire, az óperencián is túlra. Az üveghegyen túl, egy távoli országban összeházasodtak, otthont teremtettek maguknak, amit feltöltöttek könyvekkel és csokoládéval, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Aki olyan helyen akar élni, ahol nem félnek az egerektől, annak le kell mondania róla, hogy palotában lakják.

EGY ÓRIÁS FELSZERELKEZIK EGY ROZSDÁS FŰRÉSSZEL. Kárörömmel dudorászik, miközben a munkáját egy pillanatra sem hagyja abba, kitartóan fűrészeli át a homlokomat, és mögötte az agyamat.

Kevesebb, mint négy hetem van rá, hogy kiderítsem az igazságot.

Papa Mirrennek szólít.

Az ikrek altatótablettákat és gyémánt fülbevalókat lopnak.

Anyu veszekedett a testvéreivel a bostoni házon.

Bess gyűlöli Cuddledownt.

Carrie éjszakánként a szigeten kószál.

Gat Heathcliff.

Gat azt gondolja, hogy nem ismerem őt.

És talán igaza is van.

Lenyelem a gyógyszereimet. Iszom egy kis vizet. Sötét van a szobában.

Anyu áll az ajtóban, engem néz. Nem szólok hozzá.

Két napig nyomom az ágyat. Időről időre az éles fájdalom tompábbá enyhül. Olyankor, ha egyedül vagyok, felülök, és hozzátoldok egyet s mást az ágyam fölött halmozódó jegyzetek erdejéhez. Általában inkább kérdéseket, mint válaszokat.

Aznap reggel, mikor jobban érzem magam, Papa már korán átjön Windermere-be. Fehér vászonnadrágot visel és kék sportzakót. Rövidnadrágban vagyok és labdákat dobálok a kutyaéknak az udvaron. Anyu már felment Új Clairmontba.

– Átmegyek Edgartownba – közli Papa, és megvakarja Bosh füle tövét. – Van kedved eljönni velem? Már ha elég jó neked egy vénember társasága.

– Nem is tudom – viccelődök vele. – Iszonyú sok a dolgom ezekkel a nyálas teniszlabdákkal. Akár egész nap is elhúzódhat.

– Elviszlek a könyvesboltba, Cady. Ajándékokat veszek neked, pont mint régen.

– Mit szólnál egy kis karamellához?

Papa elneveti magát.

– Nekem jó a karamella.

– Anyu bujtott fel erre?

– Nem. – Papa beletúr a borzas fehér hajába. – De Bess nem akarja, hogy egyedül vezessem a motorcsónakot. Szerinte könnyen megzavarodom.

– Nekem se szabad vezetni a motorcsónakot.

– Azt tudom – bólint, majd előhúzza a zsebéből a kulcsokat. – De nem Bess vagy Penny a főnök errefelé. Hanem én.

Úgy döntünk, hogy benn reggelizünk, a városban. El akarunk túnni a hajóval a beechwoodi kikötőből, még mielőtt a nagynénik lefülelnének bennünket.

EDGARTOWN TENGERPARTI, TÜNEMÉNYES KIS FALU Martha's Vineyardon. Körülbelül húsz perc az út odáig. Csupa fehér léckerítés, fehér faházikó és virágos kertek. A boltokban turistacsalogatókat árulnak, fagyaltot, túlárzott ruhákat, antik ékszereket. Rendszeresen indulnak hajók a kikötőből,

halászkirándulásra meg nézelődésre viszik az érdeklődőket.

Papa olyannak tűnik, mint régen volt. Csak úgy szórja a pénzt. Meghív kávéra és croissant-ra egy kis pékségbe, ahol bárszékekre lehet leülni az ablak mellé, aztán megpróbál könyveket venni nekem az edgartowni könyvesboltban. Amikor elhárítom az ajándékokat, csak csóválja a fejét az adományozási hajlamomon, de nem oktat ki. Inkább a segítségemet kéri, amikor ajándékokat választ a kicsiknek és egy képes virágminta-gyűjteményt Ginnynek, a házvezetőnőnek. Leadunk egy hatalmas rendelést Mudrick karamellaüzletében: csokis, csokis-diós, mogyoróvajás és panucci.

Az egyik művészeti galériában összefutunk Papa ügyvédjével, egy keskeny arcú, őszülő fazonnal, akit Richard Thatchernek hívnak.

– Ő volna tehát Cadence, az első – állapítja meg Thatcher, amikor kezet rázunk. – Már rengeteget hallottam magáról, kisasszony.

– Az ő kezében van minden vagyonom – szúrja közbe Papa amolyan magyarázatként.

– Az első unoka – szónokol Thatcher. – Páratlan érzés.

– És nagyon jó feje is van – tódítja Papa. – Ízig-vérig Sinclair lány.

Mindig is így csinálta, előre gyártott, kész mondatokban beszél. „Ne panaszkodj, ne magyarázkodj!” Meg hogy „A ’nem’ nekem nem válasz.” De valahogy csikorog, amikor arra használja a frázisait, hogy rólam beszéljen. Jó fejem van? A valódi fejem számtalan, orvosilag diagnosztizált módon ment kurvára tönkre, ráadásul félig a család hűtlen Eastman-ágáról származom. Nem megyek jövőre egyetemre, abbahagytam minden sportot, az esetek felében azt se tudom, hol vagyok a Percocettől, és még csak kedves se vagyok az unokatestvéreimmel.

És mégis, Papa arca ragyog, amikor áradozik rólam, és legalább ma tudja, hogy nem Mirren vagyok.

– Magára ütött – jegyzi meg Thatcher.

– Ugye? Kivéve, hogy Cadence legalább csinos.

– Köszönöm – biccentek. – De ha azt szeretné, hogy jobban hasonlítsunk, fel kell, hogy borzoljam a hajamat.

Ezen még Papa is elmosolyodik.

– A hajó miatt van – magyarázza Thatchernek. – A menetszél. Nem hoztam sapkát.

– Mindig égnék áll – mondom.

– Tudom – feleli Thatcher.

A férfiak kezet ráznak, és Papa belém karol, ahogy kimegyünk a galériából.

– Gondoskodott ám rólad – mondja egyszer csak.

– Mr. Thatcher?

Papa bólint.

– De anyádnak egy szót se. A végén még megint nekiállna bajt keverni.

HAZAFELÉ ÚTON BEKÖSZÖNT EGY EMLÉK.

A tizenötös nyáron, egy reggel, július elején. Papa kávéfőzőt Clairmont konyhájában. Lekváros pirítóst ettem épp az asztalnál. Kettesben voltunk.

– Imádom azt a libát – mondtam, és rámutattam. Krémszínű libaszobor állt a tálalószekrényen.

– Ott áll azóta, hogy te meg Johnny meg Mirren háromévesek voltatok – mondta Papa. – Abban az évben utaztunk Tipperrel Kínába. – Kuncogott kicsit. – Egy csomó műtárgyat vásárolt nagyanyád azon az úton. Volt egy kalauzunk, egy művészettörténész. – Odalépett mellém a kenyérpirítóhoz, és kikapta belőle a szelet kenyeret, amire vártam éppen.

– Hé! – tiltakoztam.

– Csitt! Én vagyok a nagypapa. Bármilyen pirítóst elvehetek, ha akarok.

Leült a kávéjával, és vajazni kezdte a szelet kenyeret.

– Ez a művészettörténész kislány régiségboltokba hurcolt bennünket, meg segített eligazodni az aukciósházakban – folytatta. – Négy nyelven beszélt. Ki nem nézted volna belőle, icipici kis sárga lány volt.

– Ne mondd, hogy *sárga* lány! Papa!

Úgy tett, mint aki meg se hallotta.

– Tipper egy csomó ékszert vett azon az úton, és kitalálta, hogy állatszobrokat vásárol az itteni házakba.

– Onnan van az a varangy is Cuddledownban?

– Igen, az elefántcsont varangy is – bólintott Papa. – És két elefántot is vettünk.

– Azok meg Windermere-ben vannak.

– És a Red Gate-i majmok. Volt négy majom is.

– De hát nem tilos az elefántcsont-kereskedelem? – kérdeztem.

– De, néhány helyen. De azért hozzá lehet jutni. A nagyanyád imádta az elefántcsontot. Járt már Kínában kislánykorában is.

– És elefántok agyarából van?

– Abból, meg orrszarvú szarvából.

Ilyen volt Papa. A fehér haja még mindig dús, az arcán mélyek a ráncok a sok vitorlázással töltött nap után. A határozott állkapcsa mint egy filmsztaré.

Azért hozzá lehet jutni, mondta az elefántcsontról.

Ez a mottói egyike: A 'nem' nekem nem válasz.

Egészen addig mindig hősies életvitelnek tűnt eszerint élni. Olyankor mondta, amikor arra biztatott, hogy kövessük az álmainkat. Amikor bátorította Johnnyt, hogy készüljön a maratonra, vagy amikor nem én nyertem a felolvasás díját hetedik osztályban. Olyasmi volt ez, amit akkor szajkózott, hogyha az üzleti stratégiáiról volt szó, meg arról, hogyan vette rá Nagyit, hogy feleségül menjen hozzá.

– Négyszer kértem meg a kezét, mire igent mondott – mondta mindig, amikor az egyik kedvenc Sinclair-legendáját idézte. – Leromboltam minden ellenállását. Igent mondott, hogy elhallgattasson végre.

Akkor, ahogy a konyhaasztalnál néztem, hogy eszi a pirítósomat, az egész „A 'nem' nekem nem

válasz” attitűd sokkal inkább tűnt egy kivételezett helyzetben élő fickó életvitelének, akit a legkevésbé sem érdekel, hogy kinek esik bántódása, hogyha a felesége megkaphatja a helyes kis szobrokat, amiket szeretne a nyaralóiba.

Felálltam, és odamentem a libához.

– Nem lenne szabad elefántcsontot vásárolni – jelentettem ki. – Jó okkal vezették be a tilalmat.

Gat olvasta a minap...

– Te csak ne magyarázz nekem arról, hogy mit olvas az a kölyök! – csattant fel Papa. – Naprakész vagyok. *Én* járatom a lapokat.

– Ne haragudj. Egyszerűen csak elgondolkodtatott arról, hogy...

– Cadence!

– Elárvereztethetnéd a szobrokat, és felajánlhatnád a bevételt valamelyik vadrezervátumnak.

– És akkor elveszíteném a szobraimat. Pedig nagyon közel álltak Tipper szívéhez.

– De...

Papa gorombán a szavamba vágott:

– Ne akard megmondani nekem, hogy mit csináljak a pénzemmel, Cady! Az nem a te pénzed.

– Jó.

– Nem a te feladatod megszabni, hogy hogyan váljak meg attól, ami az enyém, megértetted?

– Meg.

– Soha többet ne forduljon elő!

– Rendben, Papa.

Váratlan késztetést éreztem, hogy felkapjam azt a szobrot, és áthajítsam a szobán.

Eltörne vajon, hogyha nekivágódik a tűzhelynek? Apró darabokra zúzódna?

Ökölbe szorítottam a kezemet.

Ez volt az első alkalom, hogy Tipper nagyról beszéltünk a halála óta.

PAPA BEÁLL A HAJÓVAL A CSÓNAKHÁZBA ÉS KIKÖTI.

– Hiányzik még Nagyi? – kérdezem tőle, ahogy Új Clairmont felé kaptatunk az emelkedőn. – Mert nekem hiányzik. És sose beszélünk róla.

– Egy részem meghalt – feleli. – És az a rész volt bennem a legjobb.

– Azt gondolod? – kérdem.

– Ennél többet nem lehet mondani róla – mondja Papa.

CUDDLEDOWN KERTJÉBEN TALÁLOM MEG A HAZUDÓSOKAT. A gyepen mindenütt szétszórt teniszütők és üdítőüvegek, kajáspapírok és törülközők. Ők hárman takarón fekszenek, napszemüveg van rajtuk és csipszet esznek.

– Jobban vagy? – kérdi Mirren.

Bólintok.

– Hiányoztál.

Babaolajjal van bekenve minden porcikájuk. Két üres üveget látok mellettük a fűben.

– Nem félték, hogy le fogtok égni? – kérdezem.

– Már nem hiszek a naptejben – jelenti be Johnny.

– Úgy döntött, hogy minden tudós korrump, és hogy az egész naptej-ipar egy gonosz összeesküvés, hogy elszedjék az emberek pénzét.

– Nem hallottatok még a fotodermatitisről? – kérdem. – A bőr szabályosan felhólyagzik.

– Hülye ötlet volt – ismeri be Mirren. – Egyszerűen csak szétunjuk a fejünket, ennyi az egész. – De ennek ellenére is babaolajjal kengeti a karját, miközben beszél.

Lefekszem Johnny mellé.

Kinyitok egy csomag grillfűszeres csipszet.

Gat mellkasát bámulom.

Mirren hangosan olvas egy Jane Goodallról¹⁸¹ szóló könyvből.

Zenét hallgatunk az iPhone-omról, úgy hangzik, mintha egy kis dobozból szólna.

– Miért is nem hiszel már a naptejben? – kérdezem meg Johnnytól.

– Összeesküvés – ismétli. – Hogy eladjanak egy csomó testápolót, amit amúgy senki sem venne meg.

– Vagy úgy.

– Nem fogunk leégni – erősködik. – Majd meglátod.

– De mire föl a babaolaj?

– Ó, annak semmi köze a kísérlethez – vigyorodik el Johnny. – Csak szeretek mindig olyan lucskos lenni, amennyire csak lehet.

GAT A KONYHÁBAN ÉR UTOL, AMIKOR KAJÁT KERESÉK. Nincs valami sok.

– Amikor legutóbb találkoztunk, az megint elég szuboptimálisra sikerült – mondja. – A folyosón, a minap.

– Eléggé. – Remeg a kezem.

– Sajnálom.

– Semmi gond.

– Nem kezdhethénk újra?

– Nem kezdhethük újra minden második nap, Gat.

– De miért nem? – Felugrik, és felül a konyhapultra. – Ez lehetne a második esélyek nyara.

– A második esély még oké. De utána kezd kicsit nevetségessé válni.

– Akkor csak legyél normális – javasolja. – Legalább mára. Tegyük úgy, mintha nem lennénk

összezavarodva, tegyünk úgy, mintha nem lennél mérges. Tegyünk úgy, mintha barátok lennénk, és felejtsük el, mi történt.

Nem akarok úgy tenni.

Nem akarom, hogy barátok legyünk.

Nem akarok felejteni. Emlékezni próbálok éppen.

– Csak egy napra vagy kettőre, amíg minden a helyére nem kerül újra – kérlel Gat a habozásomat látva. – Csak addig bírd ki, amíg már nem is lesz olyan fontos az egész!

Mindent tudni akarok, mindent meg akarok érteni; magamhoz akarom ölelni Gatet és végigtapogatni, és soha többé nem eresztani. De talán tényleg ez az egyetlen módja annak, hogy elinduljunk valamerre.

Viselkedj normálisan. Most azonnal.

Mert normális vagy. Mert tudsz normális lenni.

– Azt tudom, hogy kell csinálni – mondom végül.

Odaadom Gatnek a nagy zsák karamellát, amit Papával vettünk Edgartownban, és ahogy felragyog az arca a csokisat látván, a szívembe markol.

MÁSNAP MIRREN ÉS ÉN ELKÖTJÜK a kis motorcsónakot és engedély nélkül átlógunk Edgartownba.

A fiúk nem akarnak jönni. Kajakozni mennek inkább.

Én vezetek, és Mirren a vízbe lógatja a kezét.

Nincs rajta valami sok ruha: százszorszépmintás bikinifelső és farmer miniszoknya. Egymás mellett sétálunk Edgartown macskaköves utcáin, és Drake Loggerheadről beszél, meg arról, hogy milyen érzés a „szexuális együttlét.” Minden alkalommal így nevezi; a válasza pedig arra, hogy milyen érzés is, a japán rózsák illatáról meg hullámvasútról és tűzijátékról szól.

Arról is beszél, hogy milyen ruhákat akar venni, mielőtt egyetemre megy a Pomonára, és hogy milyen filmeket akar megnézni, meg milyen tervei vannak a nyárra, például találni akar egy helyet Vineyardon, ahol lehet lovagolni, és újra akar fagylaltot főzni. Őszintén szólva egy fél órán át be se áll a szája.

Úgy szeretném az ő életét. Pasit, terveket, egyetemet Kaliforniában. Mirren ezerrel száguld a napsütötte jövője felé, miközben én meg megyek vissza még egy év havazásért és fuldoklásért a Dickinson Akadémiára.

Veszek egy kis tasak karamellát Murdicknél, noha még mindig van a tegnapiából is. Leülünk egy árnyékos padra, és Mirren még mindig csak mondja és mondja.

Egy újabb emlékkép villan be.

TIZENÖTÖS NYÁR, MIRREN TAFT ÉS WILL MELLETT ÜLT a kedvenc Clam Shack büfénk előtt. A fiúk kezében szivárványszínű szélforgók voltak, Taft szája maszatos a karamellától, amit korábban evett.

Bessre vártunk, mert nála volt Mirren cipője, és anélkül nem mehettünk be.

Mirren lába piszkos volt, a körmeit világoskékre mázolta.

Már ültünk ott egy ideje, amikor Gat bukkant fel a sarkon. Egy nagy kupac könyvet hozott a hóna alatt. Teljes sebességgel rohanni kezdett felénk, mintha nevetségesen sietne, hogy utolérjen bennünket, noha egy helyben ültünk.

Aztán megállt előttünk. A legfelső könyv *A lét és a semmi* volt, Sartre-tól. A címe még mindig kivehető volt a kézfejére írva. Papa ajánlotta neki.

Gat meghajolt, idétlenül, mint egy bohóc, és átnyújtotta a könyvet a kupac aljáról: egy Jaclyn Moriarty kötet volt. Egész nyáron őt olvastam.

Kinyitottam a könyvet, és a címoldalán ajánlást találtam: *Cadynek, minden, minden, minden szeretetemmél: Gat.*

– EMLÉKSZEM, HOGY VÁRTUNK A CIPŐDRE, hogy bemehessünk a Clam Shackbe – árulom el Mirrennek. Mostanra befejezte a beszédet, és várakozón néz rám. – Szélforgók – mondom. – Gat adott nekem egy könyvet.

– Szóval lassacskán visszatérnek az emlékeid – állapítja meg Mirren. – De jó!

– A nagynénik veszekedtek az ingatlanokon.

Mirren vállat von.

– Egy kicsit.

– És Papa meg én, volt egy vitánk az elefántcsont szobrairól.

– Volt. Akkoriban elég sokat beszéltünk is róla.

– Árulj el nekem valamit!

– Mit?

– Miért vészett nyoma Gatnek a balesetem után?

Mirren egy hajfürtyjét csavargatja.

– Nem tudom.

– Visszament Raquelhez?

– Nem tudom.

– Összevesztünk? Valami rosszat csináltam?

– *Nem tudom, Cady!*

– Egyik este kiakadt rám. Hogy nem tudtam, hogy hívják a személyzetet. Meg hogy nem voltam a lakásukban, New Yorkban.

Csönd van.

– Jó oka van rá, hogy haragudjon – mondja végül Mirren.

– Mit csináltam?

Mirren felsóhajt.

– Nem tudod jóvátenni.

– Miért nem?

Mirren hirtelen fuldokolni kezd. Öklendezik, mintha hányni készülne. Derékban összehajlik, leveri a víz, elsápad.

– Jól vagy?

– Nem.

– Tudok segíteni?

Nem válaszol.

Odakínálom neki a vizesüvegemet. Elveszi. Lassan, óvatosan iszik.

– Túlhajtottam magam. Vissza kell mennünk Cuddledownba. Most.

A szeme egészen üvegessé válik. Kinyújtom neki a kezem. Nyirkos a bőre, és alig áll a lábán, mikor feltápáskodik. Némán lépkedünk a kikötőig, ahol a motorcsónakot hagytuk.

ANYU ÉSZRE SE VETTE, HOGY ELTÚNT A MOTORCSÓNAK, de azt igen, amikor odaadtam a zacskó karamellát Taftnak és Willnek.

Csak mondja és mondja, zsémbel és zsémbel. Az egész monológja nem túl érdekes.

Nem hagyhatom el a kifejezett engedélye nélkül a szigetet.

Nem hagyhatom el felnőtt felügyelet nélkül a szigetet.

Nem vezethetek semmiféle járművet, amíg gyógyszereket szedek.

Ugye nem vagyok valójában olyan idióta, mint ahogy viselkedem, ugye nem?

Kimondom azt a „Bocsánat”-ot, amit anyám hallani akar. Aztán lerohanok Windermere-be és felírok mindent, ami csak eszembe jutott – a büfét, a szélforgókat, Mirren piszkos lábát a falépcsőn, a könyvet, amit Gattól kaptam – a milliméterpapírra, az ágyam fölé.

A MÁSODIK HÉTEN, AMIT BEECHWOODON TÖLTÖK, felfedezzük Cuddledown tetejét. Nagyon könnyű kimászni, csak eddig soha nem tettük meg, mert Bess néni hálószoabaablakán át vezet az út.

Pokolian hideg van odafönn éjszaka, de nappal remekül belátni az egész szigetet és azon túl a tengert. A Cuddledownt körülölelő fák koronája fölött látom Új Clairmontot és a kertjét. Még a házba is belátni, mert plafontól padlóig érnek az ablakok a legtöbb földszinti szobában. Red Gate-ből is látni valamicskét, és a másik irányba Windermere-t és mögötte az öblöt.

Azon az első délutánon kockás pikniktakarót viszünk fel, és rengeteg ennivalót. Portugál édes cipót eszünk és kis fadobozokból francia sajtokat. Zöld kartoncsomagból gyümölcsöt. Hideg üvegből szénsavas limonádét.

Megfogadjuk, hogy mindennap fel fogunk ide mászni. Egész nyáron. Ez a tető a legjobb hely a világon.

– Ha meghalok – mondom, amikor a látványban gyönyörködünk –, úgy értem, *amikor* meghalok, szórjátok a hamvaimat a vízbe a kis öbölben. És ha nagyon hiányzom majd nektek, akkor felmászhattok ide, lenéztek, és emlékezhetek rá, hogy milyen klassz is voltam.

– Vagy lemehetünk és úszhatunk benned – veti fel Johnny. – Hogyha olyan örülten nagyon hiányzol nekünk.

– Pfuj!

– Te akartál a kis öböl vízében nyugodni.

– Csak úgy értettem, hogy szeretek itt. És hogy nagyon jó nyughely lenne ez a hamvainnak.

– Hát igen – ismeri be Johnny. – Az lenne.

Mirren és Gat csöndben maradtak, csokiba forgatott mogyorót eszegetnek egy kék porcelántányérból.

– Ez egy nagyon rossz beszélgetés – szólal meg Mirren.

– Szerintem rendben van – véli Johnny.

– Én nem akarom, hogy itt legyenek a hamvaim – mondja Gat.

– Miért nem? – csodálkozom. – Akkor mind együtt lehetnénk itt, az öbölben.

– És a kicsik úszhatnak bennünk! – ujjong Johnny.

– Olyan undorítóak vagytok! – fakad ki Mirren.

– Most miért? Ez nem sokban különbözik attól, hogy hányszor pisiltem már bele a vízbe.

– Neeee!

– Ne csináld már, mindenki belepisil.

– Én ugyan nem – tiltakozik Mirren.

– Dehogynem – mondja Johnny. – És ha az öbölben még ennyi év pisilés után sem tömény pisi a tengervíz, akkor egy kis hamu abszolút nem fog megártani neki.

– Ti is szoktatok gondolkozni a temetéseteken? – kérdezem.

– Hogy érted? – Johnny összeráncolja az orrát.

– Tudjátok, mint a *Tom Sawyer*ben, amikor mindenki azt hiszi, hogy Tom meg Huck meg a hogyhívják?

– Joe Harper – segít ki Gat.

– Igen, szóval, amikor azt hiszik, hogy Tom, Huck meg Joe Harper meghaltak. És a srácok elmennek a saját temetésükre, és meghallgatják, milyen szép emlékeik vannak róluk a városiaknak. Miután ezt elolvastam, egy csomót gondolkoztam a temetésemen. Hogy mondjuk, milyen virágokat szeretnék, meg hogy hol kéne szétszórni a hamvaimat. Meg a gyászbeszéden is, ami hosszan részletezi majd, hogy milyen fantasztikusan, hétköznapi halandó számára felfoghatatlanul csodálatos voltam, és elnyertem a Nobel-díjat és olimpiai bajnok lettem.

– Miben nyertél olimpiát? – érdeklődik Gat.

– Talán kézilabdában.

– Van kézilabda az olimpián?

– Van.

– És játszottál már valaha kézilabdát?

– Nem még.

– Akkor ideje lenne elkezdened.

– A legtöbben az esküvőjüket tervezgetik – mondja Mirren. – Én is mindig az esküvőmet szoktam tervezgetni.

– A fiúk nem terveznek esküvőt – tiltakozik Johnny.

– Ha feleségül mennék Drake-hez, csak sárga virágok lennének – ábrándozik Mirren. – Mindenütt sárga virágok. És tavaszi napsárga ruhám lenne, pont olyan, mint egy normális menyasszonyi ruha, csak sárga. És Drake meg sárga övsálat viselne.

– Ahhoz nagyon, nagyon, örülten nagyon kell szeretnie, hogy sárga övsálat kössön – mondom.

– Hát igen – ismeri be Mirren. – De Drake megtenné.

– Na, akkor megmondom, hogy mit nem akarok a temetésemen – mondja Johnny. – Nem akarok az elcseszett halotti toromon egy rakat New York-i művészpálántát látni, akik még csak nem is ismertek.

– Én meg nem akarom, hogy vallásos emberek beszéljenek egy istenről, akiben még csak nem is hiszek – teszi hozzá Gat.

– Vagy hogy egy rakat képmutató csaj adja a szomorút, aztán beszaladjanak a mosdóba újra felkenni a szájfényt meg megigazgatni a hajukat.

– Te jó ég – gúnyolódom velük –, úgy tesztek, mintha a temetéseken semmi jó nem lenne!

– Komolyan, Cady – int le Mirren. – Az esküvődet kéne tervezgetned, nem a temetésedet. Ne légy morbid!

– És ha sose megyek férjhez? Mi van akkor, ha nem akarok férjhez menni?

– Akkor tervezgesd a könyved megjelenési partiját. A kiállításod megnyitóját.

– Olimpiát fog nyerni meg Nobel-díjat – emlékeztet Gat. – Azokra az alkalmakra is lehetne bulit tervezni.

– Rendben van – adom meg magam. – Tervezzük meg az olimpiai kézilabda-bajnoki bulimat. Ha ez tesz titeket boldoggá.

Úgyhogy így teszünk. Kék cukormázás csoki-kézilabdák lesznek. És egy aranyszínű ruha nekem. Pezsgőspoharakban picike aranylabdák. Azon agyalunk, hogy szoktak-e a kézilabdások olyan fura védőszemüveget viselni, mint a squashban, és úgy határozunk, hogy a bulim kedvéért most szoknak. Minden vendég aranyozott kézilabda-szemellenzőt fog viselni az egész buli alatt.

– A kézilabdát nem csapatban játsszák? – veti fel Gat. – Úgy értem, nem lesz ott egy egész amazon kézilabda-törzs, akikkel együtt ünnepled a győzelmedet? Vagy egymagadban szerezted azt az olimpiai bajnoki címet?

– Fogalmam sincs.

– Utána kéne nézned alaposabban – javasolja Gat. – Ha nem, akkor sose lesz ebből aranyérem. Ha pedig csak ezüstöt szerzel, át kell szerveznünk az egész bulit.

GYÖNYÖRŰNEK ÉRZEM AZNAP AZ ÉLETEMET.

Mi, négyen, a Hazudósok, úgy, ahogy mindig is voltunk.

Ahogy mindig is leszünk.

Nem számít, mi történik majd velünk az egyetemi években, amikor megöregszünk, amikor saját életet kezdünk; nem számít, hogy Gat meg én együtt maradunk-e vagy sem. Nem számít, hogy hová visz a sors, mert mindig itt lesz nekünk Cuddledown teteje, ahová felülhetünk és bámulhatjuk a tengert.

Miénk ez a sziget. És itt, valamilyen úton-módon örökre fiatalok maradunk.

A KÖVETKEZŐ NAPOK KICSIT SÖTÉTEBBEK. A Hazudósoknak nincs nagy kedve kimozdulni. Mirrennek fáj a torka és rossz a közérzete. Többnyire bent marad a házban. Képeket fest, amiket fellógat a folyosón, és kagylóhéjakat ragaszt Cuddledown konyhapultjainak szegélyére. Az edények felhalmozódnak a mosogatóban és a dohányzóasztalon. DVD-k és könyvek tornyosulnak düledező kupacokban a nappaliban. Az ágyak vetetlenek, a fürdőszobákban nedves penészszag terjeng.

Johnny egy nagy darab sajtot csipeget az ujjával, és brit tévésorozatokot néz. Egyik nap összeszed egy csomó használt, nedves teafiltert, és egy nagy, narancslével teli bögrébe dobálja őket.

– Mi a csodát művelsz? – kérdezem.

– A legnagyobb csobbanás kapja a legtöbb pontot.

– De miért?

– Az elmém útjai kifürkészhetetlenek – szavalja Johnny. – Úgy veszem észre, hogy alulról lendíteni a lehető legjobb taktika.

Segítek neki kidolgozni egy pontrendszer. Öt pont jár a spriccelésért, tíz, ha ki is lötyten, hús, hogyha szép mintázat marad a bögre mögött a falon.

Elhasználunk egy egész üveg frissen facsart narancslét. Amikor megelégteli a dolgot, Johnny otthagyja a bögrét meg a kiszakadt, nedvedző teafiltereket, ahová estek.

Én se takarítok fel.

Gatnek van egy listája minden idők száz legjobb regényéről, abból próbálja átrágni magát azokon, amik valahol fellelhetők a szigeten. Megjelöli a legérdekesebb helyeket, és bekezdéseket olvas fel belőlük. A láthatatlan ember^[9]. Út Indiába^[10]. A csodálatos Ambersonok^[11]. Csak félig-meddig figyelek oda, amikor olvas, mert Gat nem csókolt meg, de még csak hozzám se ért, amióta abban maradtunk, hogy normálisak leszünk.

Szerintem kifejezetten próbálja elkerülni, hogy kettesben maradjunk.

És én is próbálom elkerülni, hogy kettesben maradjunk, mert minden porcikám azért sóvárog, hogy vele lehessen, és minden apró mozdulata feltölt elektromossággal. Gyakran elképzelem, ahogy átkarolom, ahogy megérintem az ajkait. Ha hagyom, hogy a gondolataim errefelé kalandozzanak – ha egy pillanatra Johnny és Mirren látótávolságon kívülre kerül, hogyha egy pillanatra mégis egyedül maradunk –, akkor a viszonzatlan szerelem éles fájdalommal azonnal szélesre tárja az ajtót a migrénnek.

Mostanában egy formátlan vén banya képében jelenik meg, durva körmeivel kaparássza az agyam nyers felületét. Megböködi a kibukkanó idegvégződéseimet, kipuhatolja, hogy le akar-e telepedni a koponyámban. Ha bejut, egész nap, de akár két napig sincs esélyem kijutni a szobámból.

Legtöbbször a tetőn ebédelünk.

Gondolom, ha éppen rosszul vagyok, a többiek akkor is.

Időről időre legurul egy-egy üveg a tetőről és szilánkokra törik. Voltaképpen az egész verandát beborítják a törött üveg limonádétól ragacsos cserepei.

Jönnek rá a legyek, vonzza őket a cukor.

A MÁSODIK HÉT VÉGÉN EGYEDÜL TALÁLOM JOHNNYT az udvaron. Éppen nagy intenzitással legózik, valószínűleg Red Gate-ben találta a legókat.

Savanyúság, sajtrudacskák és maradék grillezett tonhal van nálam, Új Clairmont konyhájából hoztam. Úgy határozunk, nem megyünk fel a tetőre, hiszen csak ketten vagyunk. Kinyitjuk az ételhordókat és letesszük a mocskos veranda szélére. Johnny arról beszél, hogy meg akarja építeni Roxfortot legóból. Vagy egy Halálcsillagot. Vagy mégsem! Még jobb volna, hogyha egy tonhalat építene, amit fel lehetne akasztani Új Clairmontban, ha már Papa összes régi kitömött állata eltűnt. Igen, ez a terv. Kár, hogy nincs elég legó ezen a hülye szigeten ahhoz, hogy az ember ilyen nagyszabású terveket realizálhasson.

– Miért nem hívtál vagy legalább írtál a balesetem után? – kérdezem meg hirtelen. Eszemben sem volt felhozni, egyszerűen csak kibuknak belőlem a szavak.

– Jaj, Cady.

Nagyon ostobának érzem magam, hogy rákérdeztem, de hát tudnom kell.

– Nem akarnál inkább legó-tonhalakról beszélgetni? – próbál Johnny rögtönözni.

– Azt gondoltam, hogy talán idegesítettelek a leveleimmel. Amiket írtam. Amikben Gatról kérdezősködtem.

– Nem, dehogy. – Johnny az ingébe törli a tenyerét. – Azért tűntem el, mert egy seggfej vagyok, oké? Mert nem gondolom végig alaposan a döntéseimet, és túl sok akciófilmet láttam már, és hajlamos vagyok vakon követni az elém tett mintákat.

– Komolyan? Én nem ilyennek látlak.

– Pedig tagadhatatlan tény.

– Szóval nem voltál dühös?

– Csak nagy marha voltam. De nem dühös. Egy pillanatig sem voltam dühös. Annyira sajnálom, Cadence.

– Jól van.

Johnny felmarkol egy kupac legót, és elkezd összeilleszteni őket.

– És Gatnek miért vészett nyoma? Nem tudod?

Johnny felsóhajt.

– Na, ez egészen másik kérdés.

– Azt mondta, hogy nem ismerem őt igazából.

– Ebben lehet valami.

– Nem akar a balesetemről beszélni. Vagy arról, hogy mi történt velünk azon a nyáron. Azt akarja, hogy próbáljunk meg normálisan viselkedni, mintha mi sem történt volna.

Johnny szín szerint hosszú sorokba rendezi a legóit: kék, fehér és zöld.

– Gat nagyon mocsokul viselkedett a csajával, azzal a Raquellel, amikor veled kezdett. Tudta, hogy ez nem helyes, és rühellte magát érte.

– Értem.

– Nem akart az a pasi lenni, aki ilyesmit csinál. Jó ember akart lenni. És iszonyú dühös volt egész nyáron, mindenféle dolgok miatt. És amikor nem állt melletted, még jobban utálta magát.

– Azt gondolod?

– Csak tippelek – ismeri be Johnny.

– És jár most valakivel?

– Jaj, Cady! – kiált fel Johnny. – Gat egy felvágós sznob. Nagyon bírom őt, olyan, mintha a tesóm lenne, de túl jó vagy te hozzá. Keress magadnak egy rendes vermonti csávót, akinek olyan izmai vannak, mint Drake Loggerheadnek. – Aztán elneveti magát.

– Reménytelen vagy.

– Kár is volna tagadni – ismeri be. – De neked meg nem kéne ilyen nyálasnak lenned.

ADOMÁNY: A VARÁZSLATOS ÉLET, DIANA WYNNE JONES.

Egyike azoknak a Chrestomanci-krónikás regényeknek, amiket anyu nyolcéves korunkban olvasott Gatnek és nekem. Azóta számtalanszor elolvastam újra, de kétlem, hogy Gat kezében lett volna.

Kinyitom a könyvet és beleírok a címoldalra. *Gatnek, minden, minden, minden szeretetemmel: Cady.*

Másnap korán reggel lemegyek Cuddledownba, átlépek a használt teáscsészéken meg a DVD-ken. Bekopogok Gat ajtaján.

Nincs válasz.

Újra kopogtatok, aztán benyitok.

Régebben ez Taft szobája volt. Tele van plüssmackókkal meg hajómodellekkel, meg Gatre jellemző könyvkupacokkal és üres csipszeszacskókkal, meg a szőnyegbe passzírozott, összetört kesudiókkal. Szerteszét félig üres gyümölcsleves- meg üdítősflakonok, CD-k és a Scrabble kinyitott doboza, a legtöbb betű kiszóródott. Pont olyan nagy a kupleráj, mint a ház többi részében, hacsak nem még rosszabb.

Nos, Gat akkor sincs itt. Biztos lenn van a parton.

A párnáján hagyom a könyvet.

AZNAP ESTE GAT ÉS ÉN KETTESBEN MARADUNK Cuddledown tetőjén. Mirren rosszul lett, és Johnny segített neki lemászni, tett fel neki teát.

Felszűrődik a beszélgetés hangja és a távoli zene Új Clairmontból, ahogy a nagynénik és Papa áfonyás pitét esznek és portóit isznak. A kicsik valami filmet néznek a nappaliban.

Gat végigsétál a tető nyergén, aztán le egészen az ereszig, és újra vissza. Veszélyesnek tűnik, olyan könnyen leeshetne, de ő mégis rettenthetetlennek tűnik.

Most jött el az idő, hogy beszéljek veled.

Most jött el az idő, hogy ne kelljen normálisnak tettetni magunkat.

A megfelelő szavakat keresem, kutatom, hogy foghatnék bele.

És hirtelen ott terem mellettem, három nagy lépéssel visszamászik oda, ahol ülök.

– Nagyon, nagyon gyönyörű vagy, Cady – mondja.

– A holdfény tehet róla. Minden lánynak jól áll.

– Szerintem te mindig gyönyörű vagy, és örökre az is maradsz. – A hold fénye kirajzolja a körvonalait. – Van otthon, Vermontban valakid?

Természetesen nincs. Soha az életben nem volt senkim, mármint tőle eltekintve.

– A pasimat Percocetnek hívják – mondom. – Nagyon közel állunk egymáshoz. Még Európába is elvittem magammal tavaly nyáron.

– Basszus! – Gat ingerült. Felkel, és visszacaplat a tető szélére.

– Vicceltem.

Gat megint mellettem terem.

– Azt mondom, hogy ne sajnálkozzunk rajtad...

– Pontosan.

– ...de aztán jössz ezekkel a bejelentéseiddel. *A pasimat Percocetnek hívják. Meg hogy egy két olasz vécésészét bámultam.* És teljesen evidens, hogy azt akarod, hogy *mindenki* sajnáljon. És még meg is tennék, én biztos megtenném, de a leghalványabb fogalmad sincs róla, hogy milyen rohadtul szerencsés helyzetben vagy.

Elvörösödök.

Igaza van.

Tényleg azt akarom, hogy sajnáljanak. Tényleg.

Kivéve, amikor nem.

De aztán mégis.

De aztán mégsem.

– Sajnálom – mondom ki végül.

– Harris elküldött nyolc hétre Európába. Szerinted elküldi *valaha* is Johnnyt vagy Mirrent? Dehogyan. És engem meg pláne nem küldene, bármi múlna is rajta. Szóval mielőtt elkezdenél olyasmiről panaszkodni, ami másokat olyan boldoggá tette, állj már meg gondolkozni kicsit!

Összerándulok.

– Papa küldött Európába?

– Ugyan már! – Gat hangja keserű. – Komolyan azt hitted, hogy apád fizette az utazást?

És azonnal rájövök, hogy igazat mond.

Természetesen nem apu fizette az utazást. Kizárt, hogy megengedhette volna magának. Egyetemi tanárok nem repülnek első osztályon, és nem szállnak meg ötcsillagos szállodákban.

Annyira hozzászoktam a beechwoodi nyarakhoz, a kimeríthetetlen éléskamrához és a motorcsónak-flottához, meg hogy a személyzet szó nélkül és észrevétlenül grillezi a steakeket és mossa az ágyneműt, hogy eszembe se jutott elgondolkozni, vajon honnan jöhet ez a sok pénz.

Papa küldött Európába? De hát miért?

És miért nem anyu jött velem, ha egyszer az utazás Papa ajándéka volt? És miért fogadta el apu egyáltalán ezt a pénzt a nagypámtól?

– Előtted az egész élet, és benne milliónyi lehetőség – mondja Gat csendesen. – És... és iszonyúan rosszulesik, amikor együttérzést meg megértést követelsz. Ennyi az egész.

Gat, az én Gatem.

Igaza van. Komolyan.

De közben meg csak nem érti.

– Tudom, hogy senki sem ver – felelem, és hirtelen úgy érzem, védekezni kell. – És tudom, hogy rengeteg a pénzünk, és hogy a legjobb oktatást kapom. Van ennivaló az asztalunkon. Nem haldoklom rákban. Nagyon sokan élnek sokkal rosszabb helyzetben, mint én. És tudom, hogy hatalmas szerencsém volt, hogy Európába mehettem. Nem helyes, hogy panaszkodom és hálátlan vagyok.

– Na, ugye.

– De figyelj! Fogalmad sincs, milyen érzés ilyen fejfájásokkal élni! El se bírod képzelni! Fáj. – Amikor kimondom, veszem csak észre, hogy könnyek csorognak az arcomon, pedig nem zokogok. – Vannak napok, amikor nehezemre esik élni is. Sokszor azt kívánom, bárcsak meghalnék. Komolyan nem akarok mást, csak azt, hogy abbamaradjon a fájdalom.

– Nem akarod! – szól rám gorombán. – Egyáltalán nem kívánod, hogy meghalj. Ne mondj ilyesmit!

– Csak azt akarom, hogy abbamaradjon a fájdalom – ismétlem. – Vannak napok, amikor nem hatnak a gyógyszerek. Akkor véget akarok vetni neki, és megtennék bármit, tényleg bármit, ha tudnám, hogy attól elmúlik a fájdalom.

Csönd támad. Gat elsétál újra a tető peremére, és megáll nekem háttal.

– És mit csinálsz akkor? Mit csinálsz ilyenkor?

– Semmit. Fekszem és várok, és megpróbálom újra meg újra emlékeztetni magam, hogy nem tart örökké. Hogy lesz majd egy holnap meg egy holnapután és egy azután. És majd lesz olyan nap, amikor fölkelek, és megreggelizem, és rendben leszek.

– Holnapok.

– Igen.

És most sarkon fordul, és pár lépéssel felugrik mellém. Hirtelen

átölel a karja, és a hideg ajka a nyakamba csókol. Így maradunk egymás karjaiban egy-két percig, és úgy érzem, mintha a világegyetem átrendeződne,

és tudom, hogy bármi haragvás volt is bennünk, nyomtalanul eltűnt.

Gat megcsókolja az ajkamat, és megérinti az arcom.

Szeretem.

Mindig is szerettem.

Ott maradunk a tetőn még nagyon, nagyon hosszú ideig. Örökké.

MIRREN EGYRE TÖBBET ÉS EGYRE GYAKRABBAN BETEGESKEDIK. Későn kel, kifesti a körmeit, aztán kifekszik a napra, afrikai látképeket nézeget egy nagy képes albumban. De nem bűvárkodik. Nem vitorlázik, nem teniszezik, és nem megy át Edgartownba.

Hozok neki gumicukrot Új Clairmontból. Mirren imádja a gumicukrot.

Ma kettesben fekszünk kint, a kis öbölben. Az ikrektől elcsórt magazinokat lapogatjuk és bébirépát eszünk. Mirrenen fülhallgató van. Ugyanazt a számot hallgatja az iPhonmról.

*Odaveszett az ifjúságunk,
pedig mi nem vesztegettük el,
ne feledd hát a nevemet,
mert mi írtuk a történelmet,
na na na na, na na na.*

Megbököm Mirrent egy répával.

– Mi van?

– Hagyd abba az éneklést, vagy nem állok jól magamért!

Mirren felém fordul, komoly az arca. Kihúzza a fülhallgatót a füléből.

– Elmondhatok neked valamit, Cady?

– Persze.

– Rólad meg Gatról. Hallottalak titeket lejönni tegnap este.

– És?

– Szerintem le kéne szállnod róla.

– Mi van?

– Rossz vége lesz, és mindent el fogtok rontani.

– Szeretem – mondom. – Tudod jól, hogy mindig is szerettem.

– Megnehezíted a dolgát. Még inkább megnehezíted, pedig már most se könnyű. Fájdalmat fogsz okozni neki.

– Ez nem igaz! Valószínűleg ő fog neked fájdalmat okozni.

– Na, igen, az is megtörténhet. De nem jó ötlet, hogy ti ketten együtt legyetek.

– Hát nem érted, hogy sokkal inkább vagyok Gattel, és vállalom, hogy fájni fog, mint hogy el legyek zárva tőle? – kérdezem, és felülök. – Milliószer inkább élek és kockáztatok, és tűröm, hogyha mindennek rossz vége lesz, mint hogy ott maradjak abban a ketrecben, amiben az elmúlt két évet töltöttem. Picike az a ketrec, tudod, Mirren? Én és anyu. Én és a gyógyszereim. Én és a fájdalom. Nem akarok már ott maradni.

A csönd fennakad a levegőben.

– Soha nem jártam senkivel – böki ki Mirren.

A szemébe nézek. Csupa könny.

– És Drake Loggerhead? És a sárga rózsák meg a szexuális együttlét? – kérdem.

Mirren leszegi a szemét.

– Hazudtam.

– De miért?

– Tudod, ugye, milyen az, amikor az ember eljön Beechwoodra, és egy teljesen másik világba csöppen? Nem kell annak lenned, aki otthon vagy. Valaki más lehetsz, mint általában, valaki jobb is talán.

Bólintok.

– Aznap, amikor megjöttél, láttam Gatet. Úgy nézett rád, mintha te lennél a legfényesebb nap a galaxisban.

– Úgy nézett?

– Annyira vágytam rá, hogy valaki rám is így nézzen, Cady! Annyira! És nem volt szándékos, de mire észbe kaptam, már benne voltam a hazugságban. Szörnyen szégyellem.

Nem tudom, mit mondjak. Veszek egy nagy levegőt.

Mirren felcsattan.

– Csak ne sóhajtozz, jó? Minden oké. Komolyan, teljesen oké, ha soha nem lesz pasim, egyáltalán. Tök oké, hogyha az életben soha senki nem szeret. Teljesen elviselhető.

Anyu hangja szólongat valahonnan Új Clairmont felől.

– Cadence! Hallasz?

Visszakiáltok.

– Mit akarsz?

– Szabadnapos a szakácsnő! Elkezdtem az ebédet! Gyere, vágj paradicsomot!

– Egy perc! – Felsőhajtok, és Mirrenre nézek. – Mennem kell.

Nem válaszol. Felveszem a pulcsimat, és felügetek az Új Clairmontba vezető ösvényre.

A konyhában anyu a kezembe nyom egy kifezetten paradicsomszeletelésre való kést, és nekiáll monologizálni.

Duma, дума, mindig ott vagy lenni, a kis öbölben.

Zsémbeles, zsémbeles, több időt kéne töltened a kicsikkel.

Papa sem él örökké.

Tudod, hogy leégtél?

Csak szeletelek és szeletelek, egy kosárra való, furcsa, göcsörtös paradicsomot. Sárgák, zöldek, füstös-vörösek.

MÁR A HARMADIK HETEM KETYEG A SZIGETEN, és egy fejfájás két napra leterít. De az is lehet, hogy háromra. Nem tudnám megmondani. Leapadtak a gyógyszereim az üvegben, pedig közvetlen azelőtt váltottam ki, mint hogy elindultunk volna otthonról.

Azon tűnődöm, hogy nem anyu szedi-e be őket. Talán mindig is rájárt.

Vagy talán az ikrek mászkáltak be megint a szobámba, és lenyúltak mindenfélét, amire nincs is szükségük. Talán rákaptak az anyagomra.

Vagy talán csak többet szedek be, mint hittem. A fájdalom ködében újabb és újabb tablettákat kapkodok. Elfeledkezem róla, hogy már vettem be.

Nem merek szólni anyunak, hogy kéne még.

Amikor elég stabilan állok már a lábamon, újra lemegyek Cuddledownba. A nap alacsonyan függ az égen. A verandát vastagon borítja az üvegcserép. Odabenn a szalagok lehullottak a plafonról és összetekeredett gubancban hevernek a földön. A mosogatóban az edényekre rászáradt a maradék. A konyhaasztalra borított paplan mocskos. A dohányzóasztalon egymást metszik a teásbögrék hagyta karikák.

Mirren szobájában bukkanok a Hazudósokra, a Bibliát bújják.

– Scrabble-vita. Hogy van-e olyan szó – magyarázkodik Mirren, amint belépek. Becsukja a könyvet. – És Gatnek volt igaza, mint mindig. Miért van mindig ilyen rohadtul igazad, Gat? A lányok nem csípi az ilyesmit a pasikban.

A Scrabble betűkockái szanaszét hevernek a nappaliban. Láttam, mikor jöttem befelé.

Nem játszottak.

– Mit csináltak az elmúlt napokban? – kérdezem.

– Ó, te jó ég – sóhajt Johnny, és kinyújtózik Mirren ágyán. – Már nem is emlékszem.

– Július negyedike volt – válaszol Mirren. – Felmentünk vacsorázni Új Clairmontba, aztán mind átmentünk a nagy motorossal Vineyardra, hogy megnézzük a tűzijátékot.

– Ma átmentünk Nantucketbe a fánkoshoz – teszi hozzá Gat.

Soha nem mennek sehová. Soha. Nem találkoznak a többiekkel. Most meg, amíg rosszul voltam, állandóan el voltak, és mindenki velük együtt lógtak?

– Downyflake – mondom. – Úgy hívják a fánkot.

– Az az! A világ legklasszabb fánkárusa – bólogat Johnny.

– De hát utálsz a lyukas fánkot!

– Persze – hagyja rá Mirren. – De nem is olyat vettünk, hanem a csavarodókat.

– Meg a csokimázást – tódítja Gat.

– Meg amiben lekvár van – mondja Johnny.

De én tudom, hogy a Downyflakesben csak lyukas fánkot sütnék. Nincs mázas. Nincs csavart. Nincs lekváros.

Miért hazudnak?

ANYUVAL ÉS A KICSIKKEL VACSORÁZOM ÚJ CLAIRMONTBAN, de aznap este beüt egy újabb migrén. Még rosszabb, mint az előző volt. Csak fekszem az elsötétített szobámban. Dögevő madarak csipegetik az összetört koponyámból szivárgó pépet.

Kinyitom a szemem, és Gat áll fölöttem. A kábulatomon át is látom. Fény szűrődik be a függönyön, úgyhogy nappal kell, hogy legyen.

Gat sosem jön Windermere-be. De most itt van. A milliméterpapírt nézegeti az ágyam fölött. Meg a címkéket. Az újonnan visszaszerzett emlékeket és minden információt, amit hozzáadtam, mióta megérkeztem. Jegyzetek Nagy elpusztult kutyáiról, Papáról és az elefántcsont libáról, a Moriarty könyvről, amit Gattól kaptam, a nagynénikről, amint a bostoni házon veszekszenek.

– Ne olvasgasd a papírjaimat – nyöszörgök. – Ne csináld!

Gat hátrál egy lépést.

– Ott van a falon, azt hittem, meg lehet nézni. Ne haragudj.

Az oldalamba fordulok, hogy a forró párnához préseljem az arcomat.

– Nem tudtam, hogy történeteket gyűjtesz. – Gat leül az ágy szélére. Kinyúl a kezem után és a tenyerébe fogja.

– Megpróbálok emlékezni rá, hogy mi történt, amiről senki sem akar beszélni velem – magyarázom. – Téged is beleértve.

– Én akarok beszélni róla.

– Komolyan?

A szőnyeget bámulja.

– Volt egy barátnőm két nyárral ezelőtt.

– Tudom. Egész idő alatt tudtam.

– De nem árultam el neked.

– De nem ám.

– Annyira beléd szerettem, Cady! Nem volt megállás. Tudom, hogy mindent el kellett volna mondanom neked, és azonnal szakítani Raquellel. Csak hát... ő otthon volt, és téged sose látlak év közben, és a telefonom még csak nem is működik itt, és állandóan küldte a csomagokat. Meg a leveleket. Egész nyáron.

Ránézek.

– Gyáva voltam – ismeri be Gat.

– Igen.

– És kegyetlen. Veled és veled is.

Az arcom ég a felidézett féltékenységtől.

– Úgy sajnálom, Cady! – folytatja Gat. – Ezt kellett volna mondanom neked már az első nap, mikor megérkeztél ide az idén. Hibáztam, és szörnyen sajnálom.

Bólintok. Jó hallani, hogy kimondja. Bárcsak ne lenne bennem ennyi gyógyszer.

– Az idő felében utálok magam mindenért, amit csináltam – mondja Gat. – De a legszörnyűbb, amitől a leginkább összezavarodom, az, hogy olyan ellentmondásos minden: amikor éppen nem utálok magam, akkor úgy érzem, hogy becsületes vagyok, és hogy én lettem az áldozat. Hogy a világ

olyan iszonyatosan igazságtalan.

– Miért utálsz magad?

És mielőtt még észbe kaphatnék, Gat mellett fekszik az ágyon, a hideg ujjai szorítják az én forró ujjaimat, az arca az enyém mellett. Megcsókol.

– Mert olyasmire vágyom, amit nem kaphatok meg – súgja.

De hát az övé vagyok. Nem tudja, hogy már időtlen idők óta az övé vagyok?

Vagy Gat valami másról beszél? Valami másról, amit nem kaphat meg? Valami tárgyi dolgról, valami álmról?

Izzadok és fáj a fejem, és nem bírok tisztán gondolkozni.

– Mirren azt mondta, hogy rossz vége lesz, és le kéne szállnom rólad – mondom.

Gat újra megcsókol.

– Valaki valami olyasmit tett velem, ami szörnyűbb annál, mint hogy emlékezni lehessen rá – suttogom.

– Szeretlek – mondja.

Sokáig fekszünk egymás karjában és csókolózunk.

A fejemben valamelyest enyhül a fájdalom. De nem múlik el.

KINYITOM A SZEMEM ÉS AZ ÓRA ÉJFELET MUTAT.

Gatnek nyoma veszett.

Széthúzó a függönyt és kinézek az ablakon, felhúzó a tolóablakot, hogy bejöjjön egy kis levegő.

Carrie néni megint hálóingben sétál. Most megy el Windermere előtt, a pálcikavékony karját vakargatja a holdfényben. Most még a csizma sincs rajta.

Red Gate-ben hallom, hogy Will sikít, rosszat álmodott.

– Anyu! Anyu! Segíts!

De Carrie vagy meg sem hallja, vagy egyszerűen csak nem megy. Csak elkanyarodik, és halad tovább az ösvényen Új Clairmont felé.

ADOMÁNY: EGY NAGY MŰANYAGDOBOZ LEGÓ.

Minden könyvemet elajándékoztam már. Néhányat a kicsiknek, egyet Gatnek, és elmentem Bess nénivel, hogy a maradékot egy jótékonyági boltban hagyjam Vineyardon.

Ma reggel a padláson matatok. Rábukkanok egy doboz legóra, és átviszem Johnnynak. Egyedül van Cuddledown nappalijában, színes gyurmával dobálja a falat, és gyönyörködik benne, hogy színezi meg a fehér festéket.

Meglátja a legót a kezemben, és a fejét rázza.

– A tonhaladhoz – magyarázom. – Így már elég lesz hozzá.

– Nem csinálom meg – mondja.

– De miért nem?

– Túl nagy meló – feleli. – Add oda Willnek.

– Hát nem tőle hoztad el úgyis a legót?

– Már visszavittem neki. Szegény kölyöknek hiányzott – ismeri be Johnny. – Örülni fog, ha kap még.

Odaadom Willnek ebédnél. Vannak benne picike legóemberkék és rengeteg autóalkatrész.

Nevetségesen boldog vele. Taft és ő egész ebéd alatt autókat építenek. Még csak nem is esznek.

UGYANAZNAP DÉLUTÁN A HAZUDÓSOK ELŐSZEDIK A KAJAKOKAT.

– Mit csináltok? – kérdezem.

– Kimegyünk a sziget csúcsa mögé, van ott egy klassz hely – mondja Johnny. – Voltunk már ott.

– Cadynek nem kéne jönnie – int Mirren.

– Miért nem? – csodálkozik Johnny.

– A feje miatt! – kiabál Mirren. – Mi van, ha megsérül a feje, és tovább rosszabbodik a migrénje?

Istenem, van egyáltalán agyad, Johnny?

– Velünk jöhetsz, Cady – mondja Gat. – Szerintem semmi baj nem lesz, ha eljön.

Nem akarom rájuk erőltetni magam, ha nem akarnak velem lenni, de Gat megpaskolja az ülést maga előtt a kajakban, úgyhogy bemászom.

Nem szeretek nem velük lenni.

Egyáltalán.

Kievezünk a kétülékes kajakokkal a kikötő felőli oldalra, Windermere alatt, egy kis öbölbe. Anyu háza egy kiszögellésen trónol. Alatta rengeteg törmelékes, éles szikla van, majdnem olyan, mintha egy barlang nyílása volna. Kihúzzuk a kajakokat a sziklákra, és kimászunk az árnyékba, ahol minden száraz és hűvös.

Mirren tengeribeteg, pedig csak pár percig voltunk a csónakban. Olyan sokat gyengélkedik mostanában, hogy nem is vagyunk meglepve. Lefekszik, és a karjával eltakarja a szemét. Félig-meddig arra számítok, hogy a fiúk előszedik a pikniket – van náluk egy nagy vászonzsák –, de Gat és Johnny elkezdnek felmászni a sziklára. Már csinálták korábban is, látom rajtuk. Meztláb vannak, és egy jó magas kiszögellésre kúsznak fel, hét-nyolc méterre a víz fölé, és leülnek a tenger fölé nyúló peremre.

Csak nézem őket, amíg le nem telepszenek.

– Ti meg mit műveltek?

– Baromi férfiasak vagyunk – kiált vissza Johnny. A hangja kissé visszhangzik.

Gat nevet.

– Nem, komolyan! – erősködöm.

– Azt hiszed, hogy puhány városi kölykök vagyunk, de igazából szétvet bennünket a férfiasság meg a tesztoszteron.

– Csodákat.

– Pedig de!

– Ugyan már! Feljövök én is hozzátok.

– Ne csináld! – szól rám Mirren.

– Johnny ledobta a kesztyűt – mondom. – Úgyhogy muszáj.

Mászni kezdek, ugyanabba az irányba, mint a fiúk. A szikla hideg, és csúszósabb, mint vártam.

– Ne csináld! – ismétli Mirren. – Pont ezért nem akartam, hogy gyere.

– Hát *te* meg akkor miért jöttél? – kérdem. – Te talán felmászol?

– Legutóbb ugrottam már – ismeri be Mirren. – Egyszer elég volt.

– Leugranak? – Egyáltalán nem tűnik lehetségesnek.

– Állj le, Cady! – szól most Gat is. – Veszélyes.

És még mielőtt tovább mászhatnék, Johnny befogja az orrát és ugrik. Lábbal előre zuhan a szikla alá.

Sikítok.

Nagy erővel csapódik a vízbe, és a tenger csupa kő arrafelé. Nem látni, mennyire mély vagy éppen sekély. Simán meg is halhat. De nem hal meg – felbukkan a felszínre, és kurjongatva rázza ki a vizet rövid, sárga hajából.

– Neked elment az eszed – dorgálom.

És akkor Gat is ugrik. Míg Johnny rugdalózott és kiabált lefelé menet, Gat néma, összeszorítja a lábát. Alig csobban, amikor besiklik a vízbe. Boldogan jön föl, és kicsavarja a vizet a pólójából, miután kimászott újra a kőre.

– Idióták – mondja Mirren.

Felnézek a kiszögellésre, ahonnét ugrottak. Lehetetlennek tűnik, hogy bárki is túlélje.

És hirtelenjében ki akarom próbálni. Újra mászni kezdek.

– Ne már, Cady! – szól Gat. – Kérlek, ne csináld!

– Csak neked szabad? – kérdezem. – Te mondtad, hogy szerinted nem lesz baj, ha eljövök.

Mirren felül. Az arca fehér.

– Haza akarok menni! Most! – sürget. – Nem érzem jól magam.

– Ne csináld már, Cady, minden csupa kő! – csatlakozik Johnny is. – Nem kellett volna, hogy magunkkal hozzunk.

– Nem vagyok nyomorék – mondom. – Tudok úszni.

– Nem is azért, ez egyszerűen, ez egy baromi rossz ötlet.

– És neked miért volt jó ötlet, ha nekem baromi rossz? – csattanok fel. Már majdnem fönn vagyok.

Az ujjaimon már elkezdtek formálódni a vízhólyagok, úgy kapaszkodtam a sziklába. Adrenalin száguldozik az ereimben.

– Most csak a hülyeség beszél belőled – mondja Gat.

– Fel akarsz vágni – mondja Johnny.

– Légy szíves, gyere le! – Mirren már sír.

Nem jövök le. Ülök a párkányon, a térdem a mellemnél, a fiúk is innen ugrottak. A kavargó tengert nézem odalenn. Sötét alakok sejlenek fel a víz felszíne alatt, de látok egy tisztább részt is. Ha jó irányba ugrom, mély vízbe érkezem.

– Mindig tedd meg azt, amit félsz megtenni – kiáltok.

– Ez egy segghülye mottó! – kiabál vissza Mirren. – Mondtam már, hogy az!

Bebizonyítom, hogy erős vagyok, mikor pedig mindenki betegnek gondol.

Bebizonyítom, hogy bátor vagyok, mikor pedig mindenki gyengének gondol.

Fúj a szél itt fenn, a magas szikla tetején. Mirren zokog. Gat és Johnny még mindig kiabálnak velem.

Becsukom a szemem és ugrok.

A víz áramütésként ér. Borzongató. A lábamat megkarcolja egy kő, a bal lábamat. Alábukok,

lesüllyedek az óceán mélyére,

egészen a sziklás, sziklás tengerfenéig, és

látom Beechwood szigetének az alapjait, és

a karom és a lábam érzéketlen, de az ujjaim fáznak. Szálas hínár hajtásai suhannak el mellettem.

És aztán fenn vagyok a felszínen, és lélegzek.

És rendben vagyok,
a fejem is rendben,
és senkinek sem kell sírnia értem, vagy aggódnia értem.
Rendben vagyok.
Élek.
Kiúszom a partra.

NÉHA ELGONDOLKOZOM, HOGY NEM HASAD-E MEG a valóság. A *Varázslatos életben*, a könyvben, amit Gatnek adtam, párhuzamos világegyetemek vannak, amelyekben más dolgok történnek meg ugyanazokkal az emberekkel. Valaki másként döntött, vagy egy baleset már véget ért. Mindenkiből van egy-egy másolat ezekben a másik világokban. Másik ének, másik életek, másik sors.

Változatok.

Azon tűnődöm, például, hogy van-e olyan változata a mai napnak, hogy meghalok, amikor lezuhanok arról a szikláról. A temetésemen a kis öbölbe szórják a hamvaimat. Milliónyi virágzó japán rózsával veszik körbe vízbefúlt testemet, és mindenki bűnbánatában és nyomorúságában zokog. Gyönyörű a hullám.

Azon tűnődöm, hogy van-e egy olyan másik változat, amelyikben Johnny megsérül, a lába és a gerince nekicsapódik a köveknek. Nem tudjuk hívni a mentőket, és rozoga kajakkal kell visszavinnünk a partig az elszakadt idegpályái dacára. Mire a helikopter ki tudja vinni a kórházba a partra, már elszállt minden esélye, hogy valaha is járni tudjon.

Vagy egy megint másik változat, amelyikben egyáltalán nem is megyek el a Hazudósokkal kajakozni. Hagyom, hogy eltaszítsanak maguktól. Egyre több mindent csinálnak nélkülem, és egyre több kisebb-nagyobb hazugsággal etetnek. Lassanként elsodródunk egymástól, és idővel a nyári boldogságunknak mindörökre vége szakad.

Több mint valószínű, hogy ezek a változatok mind valóságosak.

AZNAP ÉJJEL ARRÁ ÉBREDEK, HOGY FÁZOM. Lerúgtam magamról a takarót, és az ablak nyitva. Túl gyorsan ülök fel, és megfordul velem a világ.

Egy emlék.

Carrie néni zokog. Összegörnyedt, folyik a takony az arcán, de még csak le se törli. Kétrét görnyedt, reszket, mindjárt hányni fog. Sötét van, és rajta fehér pamutblúz van és széldzseki – Johnnyé.

Miért van rajta Johnny kékkockás széldzsekije?

És miért ilyen szomorú?

Felkelek és kerítek egy pulcsit meg egy pár cipőt. Felkapok egy zseblámpát, és átmegyek Cuddledownba. A nappali üres, és csak a holdfény világítja be. A konyhapulton palackok. Valaki elöl felejtett egy felszeletelt almát, ami barnulni kezdett. Érzem a szagát.

Mirren itt van. Eddig nem is láttam. A csíkos pléd alatt kucorog a kanapén.

– Felkeltél – suttogja.

– Téged kerestelek.

– Hogyhogy?

– Visszajött egy emlék. Carrie néni sírt. Johnny kabátja volt rajta. Emlékszel rá, hogy Carrie sírt?

– Előfordult.

– De a tizenötös nyáron, amikor az a rövid haja volt.

– Arra nem – mondja Mirren.

– Hogyhogy nem alszol? – kérdezem.

Mirren a fejét rázza.

– Nem tudom.

Leülök mellé.

– Kérhetek valamit?

– Persze.

– El kell, hogy mondd nekem, mi történt a baleset előtt. És utána. Mindig azt mondjátok, hogy semmi jelentős, de valaminek csak kellett lennie azon kívül, hogy bevágtam a fejem valamibe éjszakai úszás közben.

– Aha.

– Tudod, mi volt az?

– Penny azt mondta, hogy az orvosok jobb szeretnék, ha nem bolygatnánk. Hogy majd emlékezni fogsz rá, amikor eljön az ideje, és hogy nem szabad erőltetni.

– De pont erre kérlek, Mirren! Tudnom kell.

Mirren a térdére fekteti a fejét. Gondolkozik.

– Mi a legjobb tipped?

– Nem is... azt hiszem, valaminek az áldozata lettem. – Nehéz kimondani ezeket a szavakat. – Azt hiszem, megerőszakoltak vagy megtámadtak, vagy valamiféle más szörnyűség történt. Az ilyesmitől lesz az embereknek amnéziája, nem?

Mirren a szája szélét dörgöli.

- Nem tudom, mit mondjak neked.
- Mondd el, mi történt! – javaslom.
- Egy nagyon zavaros, elcseszett nyár volt az.
- Hogy érted?

– Ez minden, amit mondhatok, drága Cady.

– Miért nem jössz ki soha Cuddledownból? – kérdem hirtelen. – Gyakorlatilag el se hagyod a házat, legfeljebb az öbölig.

– Ma is elmentem kajakozni – tiltakozik.

– És rosszul lettél. Szorongásod van? – kérdem. – Amikor félsz elmenni otthonról? Agorafóbia?

– Nem érzem jól magam, Cady – védekezik Mirren. – Állandóan fázom, egyfolytában reszketek.

Kisebesedett a torkom. Ha így éreznéd magad, te se akarnál elmászkalni sehová.

Ennél mindig sokkal rosszabbul érzem magam, de ez egyszer nem említem meg a fejfájásaimat.

– Akkor szóljunk Bessnek! Elvisz orvoshoz.

Mirren a fejét rázza.

– Csak egy makacs nátha, amiből nem tudok kilábalni. Csak gyerekeskedem. Hoznál nekem egy gyömbért?

Nem tudok vitatkozni vele. Viszek neki egy gyömbért, és bekapcsoljuk a tévét.

MÁSNAP REGGEL GUMIABRONCS LÓG WINDERMERE UDVARÁN a fáról. Pont úgy, mint a régi hinta annak idején Clairmont juharfájáról.

Tökéletes.

Pont olyan, mint amelyiket Tipper nagyfi pörgette meg mindig nekem.

Meg apu.

Meg Papa.

Meg anyu.

Mint amelyikben Gattal csokolóztunk az éjszaka közepén.

Most már emlékszem, a tizenötös nyáron Johnny, Mirren, Gat és én belezsúfolódtunk abba a hintába mind a négyen. Jócskán kinőttük már. Egymás bordáiba könyököltünk, újra meg újra átrendeztük magunkat. Vihogtunk és panaszkodtunk. Egymás fejéhez vágtuk, hogy kinek milyen kövér segge van. Egymás fejéhez vágtuk, hogy ki milyen büdös, és újra átrendeződtünk.

Végül, nagy nehezen elhelyezkedtünk. De akkor már nem tudtunk pörögni. Túlságosan beszorultunk abba az abroncsba, nem tudtunk már megmozdulni. Kiabáltunk és kiabáltunk, hogy valaki lökjön már meg bennünket. Az ikrek jöttek arra, de nem voltak hajlandók segíteni. Végül, nagy sokára Taft és Will jött ki Clairmontból, és hajlandók voltak szót fogadni. Nyögdécselve széles körpályára állítottak bennünket. Olyan nehezek voltunk így együtt, hogy miután elengedtek, egyre gyorsabban és gyorsabban pörögtünk, és annyira neveltünk, hogy elszédültünk és hányingerünk támadt.

Mi, négyen, a Hazudósok. Most már emlékszem.

AZ ÚJ HINTA ERŐSNEK LÁTSZIK. A csomókat nagyon gondosan kötötték meg.

Az abroncs belsejében boríték.

Rajta Gat kézírásával: *Cadynek*.

Kinyitom a borítékot.

Több mint egy tucat kiszárított japán rózsa hullik ki belőle.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT, volt egyszer egy király, akinek volt három meseszép leánya. Megadott nekik mindent, amire csak vágytak, és amikor felserdültek, annak rendje és módja szerint nagy ünneplés mellett adta férjhez őket. Amikor a legkisebb királylány kislánynak adott életet, a király és a királyné szólni sem tudott a boldogságtól. Nem sokkal később a középső királylány is kislányt szült, és ismételten ünneplést csaptak.

Végül a legidősebb királylánynak ikrei születtek, két kisfiú – de jaj! Nem minden alakult úgy, ahogy azt remélték. Az ikrek egyike egészséges, élénk kisfiú volt, ám a másik félresikerült egérfajzat.

Nem ünnepeltek. Nem tették közhírré az új jövevények érkezését.

A legidősebb királylányt emésztette a szégyen: a gyermekei egyike nem volt több pusztá bestiánál. Soha nem fog majd úgy tündökölni és ragyogni, napbarnítottan és boldogan, ahogy a királyi család tagjaitól az elvárható volna.

A gyerekek nőttek, növekedtek, és velük nőtt az egérfajzat is. Okos volt, és mindig ügyelt rá, hogy a bajsza is tiszta legyen. Okosabb volt és sokkal több tudásszomj szorult belé, mint akár a testvérébe, akár az unokatesvéreibe.

És mégis, a pusztá létezése undorította a királyt és undorította a királynét. Amint lehetősége nyílt rá, az anyja, a legidősebb királylány csomagolt neki egy batyuba egy szem áfonyát és néhány szem mogyorót, és útnak indította, hadd menjen világgá.

Az egérlegény neki is indult, mert látott már annyit az udvari életből, hogy tudta: ha otthon marad, örökké piszkos kis családi titokként kell élnie, ő marad az anyja és minden ismerőse örökkévaló szégyene.

Vissza sem nézett a kastélyra, amelyik az otthonául szolgált.

Ahol még csak nevet sem kapott.

Most szabadon eresztették, hogy menjen, és nevet szerezzen magának a széles nagyvilágban.

És talán,

tán-talán,

egy szép napon,

majd visszatér,

és porig égeti

az egész

kibaszott

kócerájt.

NÉZZÉTEK CSAK, TŰZ VAN!

NÉZZÉTEK!

Tűz van.

Ott, Beechwood szigetének déli csücskén. Ahol a nagy juharfa magaslik a gyep fölé.

Ég a ház. A lángok magasra szöknek, beragyogják az eget.

Sehol senki, aki segíteni tudna.

A messzi távolból kivehetők a vineyardi tűzoltók, kivilágított hajón hasítanak át a tengeren.

Még náluk is messzebb ott döcög a Woods Hole sziget hajója a tűz felé, amit gyújtottunk.

Gat, Johnny, Mirren és én.

Mi gyújtottuk a tüzet, ami most elpusztítja Clairmontot.

Elpusztítja a király palotáját, akinek három gyönyörű lánya volt.

Mi gyújtottuk.

Én, Johnny, Gat és Mirren.

Ez mind felidéződik bennem,

és az emlékek rohama olyan heves, hogy alábukok,

lesüllyedek az óceán mélyére,

egészen a sziklás, sziklás tengerfenéig, és

látom Beechwood szigetének az alapjait, és

a karom és a lábam érzéketlen, de az ujjaim fáznak. Szálas hínár hajtásai suhannak el melletttem.

És aztán fenn vagyok a felszínen, és lélegzek.

És Clairmont lángokban áll.

AZ ÁGYAMBAN FEKSZEM WINDERMERE-BEN, körülöttem a kora hajnal kába fénye.

Ez a szigeten töltött utolsó hetem első napja. A takarómba burkolózva elbotorkálok az ablakig.

Ott áll Új Clairmont. Színtiszta, kőkemény modern építészet és japánkert.

Most végre annak látom, ami. Egy ház, ami hamvakra épült. Annak az életnek a hamvaira, amit Papa Nagyival közösen épített, a juharfa hamvaira, amelyiken a hinta függött, az ódon viktoriánus ház hamvaira, amelyiknek tornáca volt, és a tornácon hintázó függőágy. Az új ház a család odavesztett trófeáinak és jelképeinek sírján magasodik, a New Yorker képregényeién, a preparált állatokén, a hímzett díszpárnákén, a családi portrékén.

Porig égettük valamennyit.

Egy este, amikor Papa és a többiek áthajóztak az öböl túloldalára,

amikor a személyzetnek kimenője volt,

és mi, a Hazudósok egyedül maradtunk a szigeten,

mi, négyen megtettük azt, amit féltünk megtenni.

Nem otthont, hanem egy jelképet égettünk porig.

Egy jelképet égettünk porig.

CUDDLEDOWN AJTAJA BE VAN ZÁRVA. Addig dörömbölök, amíg Johnny fel nem bukkan. Ugyanaz a ruha van rajta, amit tegnap is viselt.

– Képmutató, sznob teát főzök – jelenti be.

– Felöltözve aludtál?

– Aha.

– Tüzet gyújtottunk – közlöm veled még mindig az ajtóban állva.

Többet nem hazudhatnak nekem. Nem mehetnek többet nélkülem sehová, nem hozhatnak nélkülem döntéseket.

Most már értem a történetünket. Bűnözők vagyunk. Négyszemélyes bűnszövetkezet.

Johnny hosszan néz a szemembe, de egy szót sem szól. Egy idő után egyszerűen sarkon fordul és kimegy a konyhába. Követem.

Johnny a kannából forró vizet önt a teáscsészékbe.

– Mire emlékszel még? – tudakolja.

Habozok.

Látom magam előtt a tüzet. A füstöt. Hogy milyen hatalmasnak tűnt Clairmont a pusztulásában.

Tudom, visszavonhatatlanul és teljes bizonyossággal tudom, hogy mi gyújtottuk fel.

Látom Mirren kezét, a lepattogzott aranyszínű körömlakkját, a kezében egy csupor benzint a motorcsónakhoz.

Johnny ledübörgő lábát a clairmonti lépcsőn a csónakház felé.

Nagypapát, amint egy fa törzsébe kapaszkodik, és az arcát beragyogja a tábortűz fénye.

Nem. Helyesbíték.

A porig égő házának a fénye ragyog.

De hát ezek az emlékeim végig megvoltak! Csak nem tudtam hová tenni őket.

– Nem mindenre – ismerem be Johnnynak. – Csak tudom, hogy mi gyújtottuk a tüzet. Látom a lángokat.

Johnny lefekszik a konyha padlójára, és a feje fölé nyújtja a karját.

– Jól vagy? – kérdem.

– Ha tudni akarod az igazat, kibaszottul fáradt vagyok. – Johnny a hasára gördül, és az orrát a kőhöz szorítja. – Azt mondták, soha többet nem állnak szóba egymással – motyogja a padlóba. – Azt mondták, hogy betelt a pohár, és hogy megszakítják a kapcsolatot.

– Kik?

– A nagynénik.

Lefekszem mellé a padlóra, hogy halljam, mit beszél.

– A nagynénik bepiáltak minden egyes este – mormogja Johnny, mintha nehezére esne minden egyes szót kiböki. – És egyre dühösebbek és dühösebbek lettek. Üvöltöztek egymással. Fel-alá botorkáltak a kertben. Papa meg nem csinált semmit, csak még tovább tüzelte őket. Néztük, hogy ölik egymást Nagy holmiján meg a Clairmontban lógó festményeken – de főleg az ingatlanokon meg a pénzen. Papa megrészegült a saját hatalmától, és anyám azt akarta, hogy szálljak be a játékba a pénzért. Ez a legidősebb fiú szerepe. Csak erősködött és erősködött, és... nem tudom. Hogy én legyek

a ragyogó, fiatal trónörökös. Hogy sárossalak be téged, a legidősebbet. Hogy legyek én a demokrácia jövőjének iskolázott, fehér élharcosa, vagy valami hasonló marhaság. Kiesett Papánál a pixisből, és azt gondolta, hogy én szerezzem vissza a helyét, hogy el ne veszítse az örökségét.

Amíg Johnny beszél, emlékképek száguldanak végig a koponyámon, olyan szilárdak és élénkek, hogy az már fáj. Összerándulok, és eltakarom a szemem.

– Emlékszel még másra is a tűzről? – kérdi Johnny finoman. – Jönnek az emlékek?

Lehunyam a szemem egy pillanatra, és erőlködöm.

– Nem, arról most nem. Csak más dolgokról.

Johnny a kezem után nyúl és megszorítja.

A TIZENÖTÖS NYARAT MEGELŐZŐ TAVASSZAL ANYU ERŐSKÖDÖTT, hogy írjak Papának. Semmi nagyon otrombán szembeötlőt. „Rád gondoltam ma, és a veszteségedre. Remélem, jól vagy.”

Igazi lapokat küldtem, vastag, krémszínű levelezőlapokat, amiknek a fejlécébe elegáns betűkkel felnyomtatták, hogy *Cadence Sinclair Eastman*. „Drága Papa! Épp most értem haza, öt kilométert bicikliztem, jótékonyági verseny volt a rákkutatásért. A teniszcsapat jövő héten kezdi az edzést. A könyvklubban az *Utolsó látogatást*^[12] olvassuk. Szeretlek.”

– Csak emlékeztess rá, hogy érdekel, mi van vele – mondta anyu. – És hogy jó ember vagy. Érett személyiség, és a család büszkesége.

Panaszkodtam. Ellenkeztem. A levelezés megjátszottnak tűnt. Természetesen érdekelt, mi van Papával. Szerettem őt és gondoltam is rá. De nem akartam neki kéthetente emlékeztetőket küldeni a kiválóságomról.

– Papa most nagyon befolyásolható időszakában van – erősködött anyu. – Szenved. A jövőn gondolkozik. Te vagy a legidősebb unokája.

– Johnny csak három héttel fiatalabb!

– Pontosan erről beszélek. Johnny fiú, és csak három héttel fiatalabb. Írd meg azt a lapot!

Szót fogadtam.

BEECHWOODON A TIZENÖTÖS NYÁRON A NAGYNÉNIK megpróbálták pótolni Nagyit: tortát sütöttek és körbeugrálták Papát, mintha bizony nem egyedül élt volna Bostonban, mióta Tipper meghalt októberben. De állandóan ölték egymást. Már nem volt ott Nagyi, hogy összetartsa őket, úgyhogy állandóan veszekedtek az emlékeiken, Nagyi ékszerein, a szekrényben lógó ruháin, még a cipőin is. Ezeket a dolgokat nem rendezték le októberben. Akkor még mindenkinek túlságosan sérülékenyek voltak az érzelmei, félretették hát a nyárra. Mire június végén megérkeztünk Beechwoodra, Bess már leltárba vette Nagyi bostoni ingóságait, és nekilátott a clairmontiaknak. Mindhármuknak volt másolata a listákból, és rendszeresen előszedegették őket.

– Mindig is imádtam azt a jáde karácsonyfadíszet!

– Csodálom, hogy emlékszel rá. Sose segítettél fát díszíteni.

– És szerinted ki szedte le? Minden évben én csomagoltam selyempapírba a díszeket.

– Micsoda mártír!

– Na, itt van a gyöngy fülbevaló, amit Mama nekem ígért.

– A fekete gyöngyöset? Azt mondta, az az *enyém* lehet!

A nagynénik között elkezdtek elmosódni a határvonalak, ahogy teltek-múltak a nyár napjai. Vita vita után, régi sérelmek felemlegetése, felújítása és újabbakká fejlesztése.

Újabb variációk.

– Mondd meg Papának, hogy mennyire imádod a hímzett asztalkendőket! – mondta anyu egy nap.

– Nem imádom őket.

– Neked nem fog nemet mondani. – Kettesben voltunk Windermere konyhájában. Részeg volt. – Hát szeretsz te engem egyáltalán, Cadence? Nincs nekem másom, csak te. Te nem olyan vagy, mint apád.

– Egyszerűen csak nem érdekelnek az asztalkendőők.

– Akkor hazudj! Mondd meg neki, hogy azokra gondolsz, a bostoni házban, a krémszínűekre a hímzésekkel.

Az volt a legegyszerűbb, hogy igent mondtam neki.

És később azt mondtam, hogy meg is tettem.

De Bess meg Mirrent kérte meg ugyanerre,

és egyikünk se ment

Papához könyörögni

a rohadt asztalkendőőkért.

GAT ÉS ÉN ELMENTÜNK ÉJSZAKA ÚSZNI. Egymás mellett feküdtünk a deszkázott ösvényen és a csillagokat néztük. Csókolóztunk a padláson.

Szerelmesek voltunk.

Adott nekem egy könyvet. *Minden, minden, minden szeretetemmel.*

Nem beszéltünk Raquelről. Én nem kérdezhettem. Ő nem beszélt.

Az ikreknek július tizennegyedikén van a születésnapja, és olyankor mindig nagy lakomát csapunk. Mind a tizenketten kinn ültünk a nagy asztalnál Clairmont kertjében. Homár és krumpli és kaviár. Kis edénykékben olvasztott vaj. Bébizöltségek és bazsalikom. Két torta, egy vaníliás, egy csokis várakozott benn a konyhapulton.

A kicsik zajongtak a homárjaikkal, egymást böködték az ollókkal és kiszürcsölték a húst a lábakból. Johnny történeteket mesélt. Mirren és én neveltünk rajta. Mindannyian meglepődünk, amikor Papa egyszer csak felállt, átsétált hozzánk, és beprézelte magát Gat és közém.

– A tanácsotokat szeretném kérni valamiben – mondta. – Meg szeretném hallani az ifjúság szavát.

– Mi vagyunk a világ dolgaiban járatos, csodálatos ifjúság – ismerte be Johnny –, úgyhogy az asztal jó végére érkeztél.

– Tudtam én! – mondta Papa. – Én meg csak nem leszek már fiatalabb, hiába a jóképű fizimiskám.

– Na, igen – válaszoltam.

– Tatcher és én próbálunk rendet tenni a dolgaim között. Azon gondolkoztam, hogy a vagyonom jelentős részét az alma materemre hagyom.

– A Harvardra? Miért tennél ilyesmit, Papa? – szólt közbe anyu, aki szintén átjött a mi oldalunkra, és megállt Mirren mögött.

Papa elmosolyodott.

– Mondjuk, finanszírozhatnám valaminek a megépítését. Kitennék a nevemet a kapu fölé. – Oldalba bökte Gatet. – Na, mi legyen a neve az épületnek, fiatalember? Mit gondolsz?

– Harris Sinclair Csarnok? – próbálkozott Gat.

– Piha! – Papa a fejét csóválta. – Ennél azért tudunk jobbat is. Johnny?

– A Társasági Élet Sinclair Központja – vágta rá Johnny, nyílt rálátást biztosítva a szájában a cukkínikre.

– És a finomságoké – tette hozzá Mirren. – A Társasági Élet és a Finomságok Sinclair Központja.

Papa az asztalra csapott.

– Ez igen! Tetszik a csengése! Nem valami hasznos a tanulmányok szempontjából, de az ilyesmit mindenki szereti. Meg vagyok győzve. Holnap fel is hívom Thatchert. Az én nevem áll majd minden diák legkedvesebb épületén.

– Meg kell halnod, mielőtt megépítik – mutattam rá.

– Az igaz. De nem lesztek büszkék rá, hogy ott áll a nevem, amikor majd a Harvardra jártok?

– Eszedbe se jusson meghalni, mielőtt egyetemre mennénk! – tiltakozott Mirren. – Megtiltjuk.

– Nos, ha ennyire ragaszkodtok hozzá... – Papa a villája hegyére szúrt egy darabkát Mirren homárjának a farkából, és jóízűen megette.

Nagyon könnyen belelkesedtünk, Mirren, Johnny és én is. Éreztük, micsoda erő rejlik a képben,

ahogy ott látott bennünket a Harvardon, ahogy kikérte a véleményünket és nevetett a vicceinken. Papa mindig is így kezelt bennünket.

– Nem vagy vicces, Papa – csattant fel anyu. – Hogy még a gyerekeket is belerángatod a játszmáidba.

– Nem vagyunk gyerekek – tiltakoztam. – Értjük, miről van szó.

– Nem hinném – mondta anyu. – Ha értenétek, nem lennétek benne így a játékban.

Megfagyott a levegő az asztal körül. Még a kicsik is elcsendesedtek.

Carrie már akkor is Eddel élt. Sok festményt és műtárgyat vásárolnak, amik később vagy értékesek lesznek, vagy nem. Johnny és Will magániskolája egy vagyon. Carrie a befektetési alapjából ékszerüzletet nyitott, és egy pár évig irányította is, amíg be nem csődölt. Ednek van keresete és támogatja őt, de Carrie-nek nincs saját bevétele. És még csak nem is házasok. Edé a lakás, amiben élnek, nem Carrie-é.

Bess egyedül nevel négy gyereket. Neki is maradt valamennyi pénze az alapjából, ahogy anyunak és Carrie-nek is, de amikor elváltak, Brody kapta meg a házat. Bess még csak nem is dolgozott, mióta férjhez ment, és előtte is csak titkárnő volt egy képes újság szerkesztőségében. Bess is a befektetési alapjából él, és rohamléptekkel költi el.

És anyu. A kutyatenyésztés nem fizet valami sokat, és apu szerette volna, hogyha eladjuk a burlingtoni házat, és kifizetjük neki a felét. Tudtam jól, hogy anyu is az életjáradékából él.

Illetve mi.

Mi élünk az életjáradékából.

Ami nem tart örökké.

Szóval amikor Papa azt mondta, hogy a pénzét a Harvardra hagyja, hogy menzát építsenek a nevében, és kikérte a tanácsunkat, nem a lányait vonta be az anyagi döntéshozatalba.

Ez fenyegetés volt.

NÉHÁNY NAPPAL KÉSŐBB. KOKTÉLOZÁS VACSORA ELŐTT. Hat, fél hét körül szokott kezdődni, attól függően, hogy mikor kóvályogtak fel az emberek a dombra a nagy házhoz. A szakácsnő vacsorát csinált éppen, és már kikészített nekünk egy kis lazacpástétomot meg aprócska lisztes kekszeket. Megkerültem, és kivettem a hűtőből egy üveg fehérbort a nagynéniknek.

A kicsik, akik az egész délutánt lenn töltötték a strandon, most Red Gate-ben hadakoztak Gattell, Johnnyval és Mirrennel, akik megpróbálták bekényszeríteni őket a kerti zuhany alá, és utána hazazavarni őket tiszta ruhákért. Anyu, Bess és Carrie Clairmont dohányzóasztala körül ültek.

Boros poharakat vittem nekik, amikor Papa megérkezett.

– Szóval, Penny – mondta azonnal, miközben a pohárszékhez lépett, hogy töltsön magának egy bourbont –, hogy boldogultok Cadyvel az idén Windermere-ben, most, hogy megváltoztak a körülmények és csak ketten vagytok? Bess aggódik, hogy esetleg magányosak lehetek.

– Nem ezt mondtam! – tiltakozott Bess.

Carrie összehúzta a szemét.

– De bizony, hogy ezt mondtad – felelte Papa Bessnek. Intett nekem, hogy üljek le. – Öt hálósobáról beszéltél, a felújított konyháról, és arról, hogy Penny egyedül maradt, és nincs is rá szüksége.

– Tényleg, Bess? – Anyu sípoló lélegzetet vett.

Bess nem felelt. Az ajkába harapott, és kinézett az ablakon.

– Nem vagyunk magányosak – mondta anyu Papának. – És imádjuk Windermere-t, nem igaz, Cady?

Papa felém fordította ragyogó arcát.

– Jó neked ott, Cady?

Tudtam, hogy mit kéne válaszolnom. „Nem egyszerűen jó nekem, hanem egyenesen fantasztikus. Imádom Windermere-t, mert kifejezetten anyunak építetted. Én is ott akarom majd felnevelni a gyermekeimet, sőt az ő gyermekeiket is. Olyan csodálatos vagy, Papa! Te vagy a pátriárka és én hódolattal adózom neked. Olyan boldog vagyok, hogy Sinclair lehetek, ez a legnagyobb család egész Amerikában!”

No, persze nem ezekkel a szavakkal. De az lett volna a dolgom, hogy segítek anyunak megtartani a házat, mégpedig azáltal, hogy megmondom a nagyapámnak, hogy ő a legfőbb vezér, és ő minden boldogságunk forrása, és emlékeztetem rá, hogy én vagyok a család jövőjének letéteményese. Az ízig-vérig amerikai Sinclair család fennmarad az örökkévalóságnak, és mindenki magas, fehér, gyönyörű és gazdag, és Papának csak annyit kell tennie, hogy hagyja, hogy anyu és én Windermere-ben maradjunk.

Az lett volna a dolgom, hogy éreztessem Papával, hogy az ő kezében van a gyeplő, annak ellenére is, hogy megfordult vele a világ, amikor Nagyi meghalt. Azzal kellett volna könyörögnöm neki, hogy dicsérem őt – és úgy teszek, mintha nem venném észre a kérdésben az agresszív követelődést.

Anyám és a testvérei mindig is Papától és a pénztől függtek. A lehető legjobb oktatásban részesültek, ezernyi lehetőséget kaptak és ezernyi kapcsolatot építettek, és ennek ellenére sem lettek képesek soha eltartani magukat. Egyikük sem tett még semmi hasznosat a világnak. Semmi olyasmit,

amire szükség lett volna. Semmi bátrat. Még mindig kislányok maradtak, akik megpróbálnak Apuci kegyeiben maradni. Ő lett életük kenyere és a vaja, sőt a teje-méze is.

– Túl nagy nekünk – feleltem Papának.

Senki sem szólt, amikor elhagytam a szobát.

ANYU ÉS ÉN SZÓTLANUL BALLAGTUNK VISSZA Windermere-be vacsora után. Amikor azonban becsukódott mögöttünk az ajtó, azonnal nekem esett:

– Miért nem álltál ki mellettem a nagyapáddal szemben? Azt akarod, hogy elveszítsük a házat?

– Nincs rá szükségünk.

– Én válogattam ki a festékeket, a csempéket. Én lógattam ki a zászlót a tornácon.

– Öt hálószobánk van!

– Azt terveztük, hogy nagyobb családuknak lesz. – Anyu vonásai megkeményedtek. – De nem így alakult. Ez még nem jelenti azt, hogy ne érdemelnénk meg a házat.

– Mirren és a többiek tudnának mit kezdeni ennyi hellyel.

– Ez az én házam! Nem várhatod el tőlem, hogy lemondjak róla csak azért, mert Bess túl sok gyereket szült és elhagyta a férjét. Ez a mi otthonunk, Cadence. Vigyáznunk kell magunkra.

– Ilyenkor hallod egyáltalán, hogy mit mondasz? – csattantam fel. – Életjáradékod van!

– És annak ehhez mi köze?

– Vannak emberek, akiknek semmiye sincs. Nekünk meg mindenünk megvan. Az egyetlen, aki valaha is jótékony célra használta volna a családi vagyont, Nagy volt. És most, hogy meghalt, senki sem aggódik másért, csak a gyöngyeiért meg a karácsonyfadíszeiért meg az ingatlanokért. Még csak meg sem próbálja senki sem jó célra fordítani a pénzét. Még csak meg sem próbálja senki jobbat tenni a világot.

Anyu felállt.

– Szétfeszít a felsőbbrendűség, ugye? Azt hiszed, sokkal jobban érted a világot, mint én. Hallottam, hogyan beszél Gat. Láttam, hogy nyalod be a szövegét, mintha fagyalt volna kiskanálon. De soha életedben nem fizettél számlákat, tartottál el családot, volt bármiféle tulajdonod, vagy láttad a világot. A leghalványabb fogalmad sincs róla, hogy miről beszélsz, és mégis ész nélkül ítélsz.

– Te meg szétszakítod a családot, mert azt hiszed, te érdemled meg a legszebb házat.

Anyu a lépcsőhöz lépett.

– Holnap visszamégy Clairmontba. Megmondod Papának, hogy mennyire imádod Windermere-t. Megmondod neki, hogy úgy akarod majd felnevelni a gyerekeidet, hogy minden nyarat itt töltsenek. Megmondod neki.

– Dehogyan mondom. Állj a sarkadra. Mondd meg neki te, hogy ne manipuláljon mindenkit. Csak azért viselkedik így, mert szomorú Nagy miatt, hát nem látod? Nem bírnál segíteni neki? És ha megszerezne egy állást, és akkor nem számítana az ő pénze? Vagy ha csak átengedné a házat Bessnek?

– Idefigyelj, kisasszony! – Anyu hangja acélossá keményedett. – Vagy méssz és beszélsz Papával Windermere-ről, vagy a nyár fennmaradó részében Coloradóba küldelek apádhoz. Már holnap reggel. Esküszöm, első dolgom lesz holnap reggel, hogy kiviszlek a reptérre. Nem látod többet a drágalátos fiúdat. Felfogtad?

Csapdába estem.

Tudott rólam és Gatról. És el tudta volna venni őt tőlem.

El is vette volna.

Szerelmes voltam.

Megígértem neki mindent, amit csak akart.

Amikor elmondtam Papának, mennyire imádom azt a házat, mosolygott, és azt felelte, biztosra veszi, egy szép napon majd gyönyörű gyerekeim lesznek. Aztán azt mondta, hogy Bess egy mohó, pénzsóvár perszóna, és esze ágában sincs neki adni a házat. De később Mirren elárulta, hogy Bessnek ígérte Windermere-t.

– Gondoskodni fogok rólad – mondta neki Papa. – Csak adj egy kis időt, hogy kiebrudaljam Pennyt.

NÉHÁNY ESTÉVEL AZUTÁN, HOGY ÖSSZEVESZTÜNK ANYUVAL, kimentünk Gattel a tenispályára az esti szürkületben. Szótlanul hajigáltuk a labdákat Fatimának és Fülöp hercegnek.

Végül aztán ő szólalt meg:

– Észrevetted, hogy Harris sosem szólít a nevemen?

– Nem.

– Mindig *fiatalembernek* nevez. Mondd csak, fiatalember, hogy sikerült a tanév?

– De miért?

– Olyan az egész, mintha azzal, hogy Gatnek nevez, azt mondaná, hogy „Hogy sikerült a tanév, te indiai kölyök, akinek a nagybátyja bűnben él az én tiszta, fehér leányommal? Te indiai kölyök, akit csókolózáson kaptam a drágalátos Cadence- Emmel?”

– Komolyan azt hiszed, hogy ezt gondolja?

– Nem veszi be a gyomra, hogy létezem – mondta Gat. – Igaziból nem. Akár kedvelhet is engem, mint embert, és akár kedvelheti Edet, de nem képes kimondani a nevemet vagy a szemembe nézni.

Ez igaz volt. Most, hogy így kimondta, láttam, hogy igaz.

– Nem azt mondom, hogy olyan ember akar lenni, aki csak a fehéreket szereti – folytatta Gat. – Tudja, hogy nem helyes olyan embernek lenni. Meg demokrata is, Obamára szavazott; de ez nem jelenti azt, hogy jól érzi magát attól, hogy színesbőrűek is vannak a gyönyörű családjában. – Gat a fejét csóválta. – Hiteltelenül viselkedik velünk. Nem tetszik neki, hogy Carrie velünk keveredik. Edet sem nevezi *Ednek*. Azt mondja, hogy *uram*. És ahányszor csak lehetősége nyílik rá, mindig megbizonyosodik róla, hogy tudjam, csak betolakodó vagyok. – Gat Fatima puha kutyafülét morzsolgatta az ujjai között. – Láttad, a padláson is, mit csinált. Azt akarja, hogy tartsam tőled olyan távol magam, amennyire csak lehet.

Én nem így láttam azt az esetet. Úgy gondoltam, zavarba jött, hogy rajtakapott bennünket.

De most, hirtelenjében megértettem, mi történt.

Légy óvatos, fiatalember, mondta akkor Papa. Vigyázz a fejedre, még a végén megütöd magad.

Ez is csak egy fenyegetés volt.

– Tudod, hogy a nagybátyám az ősszel megkérte Carrie kezét? – kérdezte Gat.

Megráztam a fejem.

– Már majdnem kilenc éve együtt vannak. Apa helyett apja Johnynak meg Willnek. Szépen letérdelt annak rendje és módja szerint és megkérte a kezét, Cady. Mi, fiúk is ott voltunk, mind a hárman, és az anyukám. Ed gyönyörűen felcicomázta a lakást gyertyákkal meg rózsákkal. Tetőtől talpig fehérbe öltözött, és hozatott egy hatalmas menüt abból az olasz étteremből, amit Carrie úgy szeret. Felrakott egy Mozart-lemezt. Johnny meg én nem is értettük, kérdeztük, hogy „Ed, mire ez a nagy felhajtás? Együtt éltek, meg minden.” De szörnyen izgult. Vett egy gyémántköves gyűrűt is. Na, mindegy, Carrie hazaért, és mi négyen magukra hagytuk őket és elbújtunk Will szobájában. Az volt a terv, hogy majd kirohanunk gratulálni... csak hogy Carrie nemet mondott.

– Én azt hittem, hogy csak nem látják értelmét a házasságnak.

– Ed látja értelmét. Carrie viszont nem akarja kockáztatni a hülye örökségét – magyarázta Gat.

– Meg se kérdezte Papától?

– Na, ez az! – mordult fel Gat. – Mindenki mindig Harrist kérdezi meg mindenről. Miért kéne egy felnőtt asszonynak az apja beleegyezését kérnie az esküvőjéhez?

– Papa nem tiltaná meg.

– Nem – ismerte be Gat. – De amikor Carrie annak idején összeköltözött Eddel, Harris egyértelművé tette, hogy minden neki szánt pénzének nyoma veszne abban a pillanatban, amikor összeházasodnak. A lényeg annyi, hogy Harrisnek nem tetszik Ed bőrszíne. Egy rasszista mocsokláda, ahogy egyébként Tipper is az volt. És igen, mindkettőjüket nagyon szeretem ezernyi okból kifolyólag, és több mint nagylelkű tőlük, hogy ideengednek minden nyáron. Hajlok rá, hogy azt higgyem, Harris talán *nem is tudja*, miért nem bírja a nagybátyámat, de annyira nem bírja, hogy képes lenne miatta kitagadni az elsőszülött lányát.

Gat sóhajtott. Imádtam az állkapcsa vonalát, a lyukat a pólójában, az üzeneteket, amiket írt nekem, a csőrcsavaros észjárását,

a gesztikulását, amikor beszélt. Akkor azt képzeltem, hogy kívül-belül, teljesen ismerem.

Odahajoltam hozzá és megcsókoltam. Varázslatosnak tűnt, hogy megtehetem, és hogy ő visszacsókol. Olyan varázslatosnak, hogy készek voltunk megmutatni egymásnak a gyengeségeinket, a félelmeinket, a sérülékenységünket.

– Miért nem beszéltünk erről soha? – suttogtam.

Gat újra megcsókolt.

– Szeretek itt lenni – felelte. – A szigeten. Johnnyval meg Mirrennel. A házakat, az óceán moraját. Téged.

– Én is téged.

– Van egy részem, amelyik nem akarja elrontani ezt. Még csak elképzelni se akarom, hogy esetleg ne lenne kifogástalanul tökéletes.

Megértettem, mit érez.

Vagy legalábbis azt hittem, hogy értettem.

Gat és én lesétáltunk a parti sétányra, és addig mentünk, amíg el nem értünk ahhoz a széles, lapos sziklához, amelyik a kikötőre néz. A víz a sziget lábát csapdosta. Átöleltük egymást, félig-meddig le is vetkőztünk, és elfelejtettük, egészen addig, amíg csak tudtuk, a gyönyörű Sinclair család valamennyi szörnyűséges kis titkát.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT, volt egyszer egy jómódú kalmár, és volt neki három gyönyörű leánya. Annyira elkényeztette őket, hogy a két kisebbik lánya nem is csinált mást egész nap, mint a tükör előtt üldögélt önnön szépségében gyönyörködve, időről időre megcsipkedve orcáját, hogy szép, rózsás legyen.

Egy napon a kalmárnak hosszú útra kellett indulnia.

– Mit hozzak nektek, mikor visszatérek? – kérdezte.

A legkisebb leánya gyönyörű ruhákat kért selyemből és csipkéből.

A középső leánya rubinokat kért és smaragdokat.

A legidősebb leánya nem kért mást, csak egy szál rózsát.

A kalmár hosszú hónapokig volt távol. A legkisebb leányának egy utazóládára elegendő, számtalan színben pompázó ruhát vásárolt össze. A középső leányának minden piacot átfésült ékkövek után kutatva. De csak akkor jutott eszébe, hogy a legidősebb gyermekének tett ígéretét is megtartsa, amikor már majdnem otthon volt.

Egy nagy, kovácsoltvas kerítéshez ért, amely hosszan elnyúlt az út mentén. A távolban felderengett egy sötét kúria, és a kalmár boldogan vette észre, hogy a kerítés mentén ott burjánzik egy rózsabokor, telis-tele vöröslő virágokkal. A rózsák közül több is karnyújtásnyi távolságon belül volt.

Egy pillanat műve volt lenyesni egy virágot. A kalmár éppen a nyeregtáskájába tette a virágot, amikor egy goromba mordulás megállította.

Csuklyás alak állt előtte, ahol, a kalmár ebben biztos volt, egy pillanattal korábban senki sem volt. Hatalmas volt és mélyen zengő, dörmögő hangon beszélt.

– Fizetés nélkül veszed el, ami az enyém?

– Te meg ki vagy? – kérdezte a kalmár remegő hangon.

– Legyen elég, hogy én vagyok az, akit megkárosítottál.

A kalmár sietve elmagyarázta, hogy a hosszú utazásáról tér haza, és hogy a leányának egy rózsát ígért.

– Megtarhatod az ellopott rózsát – mondta az alak –, de kárpótlásul nekem kell adnod az első tulajdonodat, amelyet hazatéréskor megpillantasz. – Ezzel hátravetette fejről a csuklyát, és felfedte egy rettenetes szörnyeteg arcát, ami csupa fog és agyar. Egy vadkan és egy sakál keresztezése.

– Feldühítettél – mondta a szörnyeteg. – Ha még egyszer feldühítesz, azt nem éled túl.

A kalmár olyan sebesen száguldott haza, ahogy csak a lova bírta. Még mindig egy mérföldre volt hazulról, amikor meglátta a legidősebb leányát, aki az út szélén állva őreá várt.

– Azt hallottuk, hogy ma este érkezel! – kiáltotta a lány és apja karjai közé rohant.

Ő volt az első a kalmár tulajdonai közül, amelyet hazatérésekor megpillantott. És már értette, milyen árat kért tőle valójában a szörnyeteg.

És akkor?

Mindannyian tudjuk, hogy Szépség megszereti a szörnyeteget. Megszereti, mindannak ellenére, amit a családjá gondol, megszereti a modoráért, a műveltségéért, a művészetbeni jártasságáért és

az érzékeny szívéért.

Valójában ember, és mindig az is volt. Soha nem volt se vadkan, se sakál. Ez csak egy rettenetes varázslat volt.

Csak az a baj, hogy erről nagyon nehéz a leány apját meggyőzni.

Az apa nem lát mást, csak az agyarakat és a fogakat, és nem hall mást, csak a szörnyűséges morgást, ahányszor csak Szépség hazaviszi az újdonsült férjét látogatóba. Nem számít, hogy mennyire civilizált és művelt a férj. Nem számít, mennyire kedves.

Az apa csak egy vadállatot lát, aki az apósa ellenérzéseit soha le nem moshatja magáról.

EGY ÉJSZAKA, A TIZENÖTÖS NYÁRON GAT KAVICSOKKAL dobálta a hálószobám ablakát. Kidugtam a fejem, és láttam, hogy ott áll a fák között, a holdfény megcsillant a bőren, a szeme szikrázott.

A tornáclépcső aljában várt.

– Végszükség áll fenn, és feltétlenül csokoládéra van szükségem – suttogta –, úgyhogy kénytelen leszek megostromolni Clairmont kamráját. Velem tartasz?

Bólintottam, és nekiindultunk a keskeny ösvénynek, az ujjainkat egymáséiba fűztük. A hátsó ajtón osontunk be, amelyik a közlekedőbe nyílik, ahol kupacokban állnak a teniszütők meg a strandtörülközők. Fél kezét a szúnyoghálós ajtón tartva Gat megfordult és magához húzott.

Az ajka forró volt az enyémen,
a kezünk még mindig összekapcsolódott,
ott, a ház ajtajában.

Egy röpke pillanatra mi ketten egymagunk voltunk a bolygón, fölöttünk az ég végtelenje, és a jövő és a múlt egyre tágasabban terült el körülöttünk.

Lábujjhegyen lopakodtunk át a közlekedőn, egészen a tágas, konyhából nyíló kamrába. Ódivatú helyiség volt, mindenütt csupa nehézfa komód és szekrény és polc, amelyen lekvárok és befőttek és savanyúságok sorakozhattak, még abból az időből, amikor a ház épült. Most süti volt benne, több láda bor, csipsz, gyökérzöldségek, szóдавíz. Lekapcsolva hagytuk a lámpát, hátha valaki bejön a konyhába, de biztosan tudtuk, hogy csak Papa tölti Clairmontban az éjszakát. Ő pedig semmit sem hall meg éjszaka. Nappal is hallókészüléket hord.

Nagyban kutakodtunk, amikor hangokat hallottunk. A nagynénik érkeztek a konyhába, a beszédük nyúlós volt és hisztérikus.

– Az ilyesmi az oka, hogy az emberek megölik egymást – mondta Bess keserűen. – Most kéne itthagynom benneteket, mielőtt olyat tesztek, amit magam is megbánok.

– Ezt nem gondold komolyan – békítette Carrie.

– Te csak ne mondd meg nekem, hogy mit gondolok komolyan! – ordított Bess. – Neked ott van Ed. Neked nem kell úgy a pénz, mint nekem!

– Már úgyis belemélyesztetted a karmaidat a bostoni házba – szólt közbe anyu. – Szállj le a szigetről.

– Ki intézte el anyánk temetését? – csattant fel Bess. – Ki maradt heteken át apánk mellett, ki intézte a papirmunkát, ki beszélt a gyászolókkal, ki írta a köszönőleveleket?

– Te élsz közel hozzá – vágta rá anyu. – Te voltál kéznél.

– Miközben egy négygyerekes háztartást vezetek és állásban is vagyok – tódította Bess. – Ti egyiket se mondhatjátok el magatokról.

– Félállásod van – igazította ki anyu. – És ha még egyszer meghallom, hogy négygyerekes, esküszöm, sikítani fogok.

– Én is vezetek háztartást – szúrta közbe Carrie.

– Akármelyikötök feljöhetett volna egy hétre, kettőre. De rám hagytatok mindent – panasolta tovább Bess. – Nekem kell egész évben elviselni Papát. Nekem kell átrohanni hozzá, ha azt akarja, hogy valaki álljon a rendelkezésére. Nekem kell kezelni valahogy a demenciáját meg a gyászát.

– Ne mondd! – kapta fel Carrie a vizet. – Fogalmad sincs róla, milyen gyakran hív. És fogalmad sincs róla, mennyi mindent kell lenyelnem, hogy jó lánya legyek.

– Úgyhogy teljesen egyértelmű, hogy akarom azt a házat – folytatta Bess zavartalanul, mintha meg se hallotta volna. – Kérdem eltem. Ki hordta mindig Mamát az orvoshoz? Ki ült az ágya mellett?

– Ezt nem tisztességes felhoznod – tiltakozott anyu. – Tudod, hogy én is felmentem hozzá. Carrie is.

– Látogatóba! – sziszegte Bess.

– Nem kellett ám mindezt megtenned – ellenkezett anyu. – Senki sem kért rá.

– Senki nem volt ott, hogy megtegye! Hagytátok, hogy magamra vállaljam, és még csak meg se köszöntétek! És ott vagyok bezsúfolva Cuddledownba, pedig annak van a legócskább konyhája. Soha le se jöttök oda, fogalmatok sincs róla, mennyire lepusztult. Voltaképpen semmit sem ér. Mama rendbe hozatta Windermere konyháját, mielőtt meghalt, és Red Gate fürdőszobáit is, de Cuddledown meg pont olyan, mint mindig is volt; és nektek van képetek elvitatni tőlem, hogy valami kárpótlás csak járna mindazért, amit tettem, és teszek mind a mai napig!

– Te hagytad jóvá Cuddledown terveit – csattant fel Carrie. – Te akartál kilátást! Te vagy az egyetlen, akinek tengerre néz a háza, Bess, és tiéd Papa minden elismerése és odaadása. Azt hinné az ember, hogy ez elég neked. Az Úr a megmondhatója, nekünk, többieknek ez a kettő elérhetetlen cél.

– Te döntöttél úgy, hogy nem kell belőle – mondta Bess. – Edet választottad, úgy döntöttél, hogy vele akarsz élni. Te döntöttél úgy, hogy minden nyáron elhozod ide Gatet, mikor pedig tudod, hogy nem tartozik közénk. Tudod, hogy jár Papa esze, és mégis: nem elég, hogy továbbra is Eddel kavarsz, de még az uokaöccsét is magaddal vonszolod, mint egy dacos kis taknyos a tiltott játékszerét. Pontosan tudtad egész idő alatt, hogy mit csinálsz.

– Egy szót se merj szólani Edről! – kiáltott fel Carrie. – Egyetlen, egyetlen rohadt szót se!

Csattanás hallatszott. Carrie szájon vágta Besst.

Bess elviharzott. Ajtók csapódtak.

Anyu is elment.

Gat és én lerogytunk a kamra padlójára és egymás kezébe kapaszkodtunk. Próbáltunk levegőt se venni, meg se moccanni, amíg Carrie bepakolta a poharakat a mosogatógépbe.

NÉHÁNY NAPPAL EZUTÁN PAPA ELKÜLDETETT JOHNNYÉRT, és behívatta a dolgozószobájába Clairmontban. Megkérte, hogy tegyen meg neki egy apró szívességet.

Johnny nemet mondott.

Papa kilátásba helyezte, hogy amennyiben nem teszi meg, kiüríti Johnny egyetemi megtakarítási alapját.

Johnny azt mondta, hogy nem hajlandó beleavatkozni az anyja szerelmi életébe, és rohadtul nem zavarja, hogyha közösségi főiskolát fog végezni.

Papa felhívta Thatchert.

Johnny szólt Carrie-nek.

Carrie megkérte Gatet, hogy ne jöjjön többet Clairmontba vacsorázni.

– Az ilyesmi szükségtelenül felbőszíti Harrist – magyarázta. – Jobb volna mindannyiunknak, hogyha főznél magadnak egy kis tésztát Red Gate-ben, vagy akár fel is küldethetek neked egy tányér ennivalót Johnnyval. De hát meg tudod érteni te is, nem igaz? Csak addig, amíg minden el nem rendeződik.

Gat nem értette meg.

Johnny sem.

Mi, négyen, a Hazudósok nem vettünk többet részt a közös étkezésekben.

Nem sokkal ezután Bess közölte Mirrennel, hogy gyakoroljon erősebb nyomást Papára Windermere ügyében. Vigye magával Bonnie-t, Libertyt és Taftot, és beszéljenek Papával a dolgozószobájában. Mondja azt Papának, hogy ők a családunk jövője. Johnnynak és Cadynek nincsenek olyan matekjegyei, hogy bekerüljenek a Harvardra, de Mirrennek vannak. Mirren az, akinek van esze a közgazdasághoz, ő a méltó örököse mindannak, amit Papa képvisel. Johnny és Cady túlságosan is felszínesek. És csak vessen egy pillantást ezekre a gyönyörű apróságokra: a csinos, szőke ikrekre, a szeplős Tafta. Ők aztán igazán Sinclairek, ízig-vérig, minden porcikájukban.

Ezt mind mondd el neki, követelte Bess. De Mirren nem volt hajlandó.

Bess elvette a telefonját, a laptopját és megvonta a zsebpénzét.

Mirren nem volt hajlandó.

Egy este anyu kérdezősködni kezdett Gatról és rólam.

– Papa tudja, hogy valami van kettőtök között. Nem örül.

Megmondtam neki, hogy szerelmes vagyok.

Ő azt válaszolta, hogy ne legyek nevetséges.

– A jövődet kockáztatod – mondta. – A házunkat. A tanulmányaidat. És mindezt miért?

– A szerelemért.

– Egy egynyári kalandért. Hagyd azt a fiút!

– Dehogy hagyom.

– A szerelem elmúlik, Cady. Ezt te is tudod.

– Nem tudom.

– Hát, akkor hidd el nekem, hogy elmúlik.

– Mi nem vagyunk te meg apu – mondtam. – Mi nem olyanok vagyunk.

Anyu karba tette a kezét.

– Nőj fel végre, Cadence! Lásd a világot olyannak, amilyen, nem pedig olyannak, amilyen szeretnéd, ha lenne.

Alaposan ránéztem. Az én bájos, magas anyám, a csinosan gyűrűző hajával és a kőkemény vonalú, megkeseredett szájával. Az ő erei sosem szakadnak fel. Az ő szíve sosem ugrik ki, hogy reményvesztetten csapkodjon a pázsiton. Ő sosem olvad pocsolyává. Ő normális. Mindig. Bármilyen áron.

– A családunk egészsége érdekében – közölte végül – véget kell ennek vetned.

– Nem fogok.

– Muszáj. És amikor megtetted, bizonyosodj meg róla, hogy Papa is tud róla. Elmondod neki, hogy nincs köztetek semmi, és soha nem is volt semmi. Elmondod neki, hogy nem kell többet aggódnia a miatt a fiú miatt, és utána beszélhettek a Harvardról, a teniszcsapatról és az ígéretes jövőről, ami kibontakozik előtted. Érted, ugye, mit mondok?

Nem értettem, és nem is akartam.

Kirohantam a házból, egyenesen Gat karjai közé.

Ráöntöttem mindent, és ő nem bánta.

AZNAP KÉSŐ ÉJJEL MIRREN, GAT, JOHNNY ÉS ÉN LEMENTÜNK a szerszámoskamrába Clairmont mögött. Találtunk kalapácsokat. Csak kettő volt, úgyhogy Gat egy franciakulcsot ragadott meg, én meg egy nagy, nehéz metszőollót.

Összeszedtük az elefántcsont libát Clairmontból, az elefántokat Windermere-ből, a majmokat Red Gate-ből és a varangyot Cuddledownból. Kivittük őket a mólóra az éj leple alatt, és porrá zúztuk valamennyit a kalapácsokkal, a franciakulccsal és a metszőollóval, amíg nem maradt az elefántcsontból más, csak por.

Gat merített egy vödörrel a hideg tengervízből, és tisztára öblítette a mólót.

GONDOLKOZTUNK.

Beszélgettünk.

Mi lenne, ha, mondjuk,

mi lenne, ha

egy másik világegyetemben,

egy másik valóságban,

Isten kinyújtaná az ujját és

villám csapna Clairmontba?

Mi lenne, ha

Isten úgy döntene, hogy lángba borítja?

Ezáltal megbűnhődnének a mohók, a kicsinyesek, az előítéletesek, a normálisak, az érzéketlenek.

Vezekelnének a tetteikért.

És utána újra megtanulnák szeretni egymást.

Megnyitnák a szívüket. Megnyitnák az ereiket. Letörölnék a mosolyukat.

Családdá válnának. Család is maradnának.

Nem volt éppen vallásos a gondolat, úgy, ahogy mi gondoltuk.

De valamiképp mégis az volt.

Büntetés.

Tisztítóűz.

Vagy akár mindkettő egyszerre.

MÁSNAP, A TIZENÖTÖS NYÁR JÚLIUSÁNAK VÉGÉN ebéd volt Clairmontban. Még egy ebéd, pont olyan, mint az összes többi ebédek, kinn, a nagy kert asztalnál. És még több könny.

Olyan hangosak voltak, hogy mi, a Hazudósok felmentünk Red Gate-ből az ösvényen egészen a kert végéig, és hallgatóztunk.

– Mindennap újra meg újra ki kell érdemelnem a szeretetedet, Papa – mondta anyu egybemosódó hangon. – És a legtöbbször nem sikerül. És ez kibaszottul igazságtalan ám! Carrie megkapja a gyöngyöket, Bess megkapja a bostoni házat és Bess kapja Windermere-t is. Carrie szülte Johnnyt, úgyhogy neki fogod adni Clairmontot, tudom, hogy neki adod. Én meg itt maradok egyedül, minden nélkül, pedig elvileg Cady az igazi. Az elsőszülött, te mondtad mindig!

Papa felállt az asztalfőn a székéről.

– Penelope!

– Elveszem tőled a lányomat, hallod? Elviszem Cadyt, és nem látod soha többé!

Papa hangja betöltötte az egész kertet.

– Ez az Amerikai Egyesült Államok! – bömbölte. – És úgy tűnik, hogy ezt, Penny, nem érted, úgyhogy kénytelen vagyok elmagyarázni neked. Amerikában a következőképp mennek a dolgok: megdolgozunk azért, amit akarunk, és fokozatosan haladunk előre. Soha nem lesz a 'nem' számunkra elfogadható válasz, és ezért érdemeljük meg a kitartásunkért járó jutalmat. Will, Taft, figyeltek arra, amit mondok?

A két kisleány bólintott, az arccskájuk remegett. Papa folytatta:

– Mi, Sinclairek ősi, nagyszabású családból származunk. Ez olyasmi, amire büszkék lehetünk. A hagyományainkból épül a talapzat, amelyen az eljövendő generációink állnak majd. Ez a sziget a mi otthonunk, ahogy előtte apámé volt, őelőtte nagyapámé. És mégis, ti, nők, ti, hárman, ezekkel a válóperekkel, felbomlott otthonokkal, a hagyományok semmibe vételével, a nem létező munkamorálotokkal nem tettetek semmit az évek során, csak egyik csalódást okoztatok a másik után a szegény vénembernek, aki azt hitte, ennél jobban nevelt benneteket.

– Papa, kérlek! – sápirozott Bess.

– Csönd legyen! – mennydörgött Papa. – Nem várhatjátok el tőlem, hogy elfogadjam a család értékeinek földbe tiprását, és hogy ezért anyagi biztonsággal jutalmazalak meg benneteket meg a gyerekeiteket. Nem várhatjátok, egyikőtök sem. És mégis, nap mint nap azt kell látnom, hogy elvárjátok. Márpedig ezt én nem tűröm tovább.

Bess zokogásban tört ki.

Carrie megragadta Will könyökét, és elrángatta a kikötő felé.

Anyu teljes erőből Clairmont külső falához vágta a borospoharát.

– EZUTÁN MI TÖRTÉNT? – TUDAKOLOM JOHNNYTÓL. Még mindig Cuddledown padlóján fekszünk, kora hajnalban. A tizenhetes nyáron.

– Nem emlékszel? – kérdi.

– Nem én.

– Szép sorban szedte mindenki a sátorfáját. Carrie fogta Willt és bejelentkeztek egy szállodába Edgartownban, és azt mondta, hogy amint összecsomagoltunk mindent, Gat és én is menjünk utána. A személyzet nyolckor indult el. Anyukád meg átment ahhoz a barátnőjéhez Vineyardra...

– Alice-hoz?

– Hozzá. Alice átjött érte, de te nem voltál hajlandó elmenni, úgyhogy végül kénytelen volt nélküled hajóra szállni. Papa kiment egészen a partra. És akkor döntöttük el a tüzet.

– Jó alaposan elterveztük – teszem hozzá.

– Bizony. Meggyőztük Besst, hogy vigye el a nagy motorcsónakot, és vigye át a kicsiket Vineyardra moziba.

Ahogy Johnny beszél, alakot öltenek az emlékeim. Kitöltik mindazokat a részleteket, amiket ő nem mondott ki hangosan.

– Amikor elmentek, megittuk a kinyitott bort, amit a hűtőben hagytak – folytatja Johnny. – Négy üveggel. És Gat olyan szörnyen dühös volt...

– Igaza volt – vágok közbe.

Johnny elfordítja az arcát, és megint a padlóba beszél.

– Mert tudta, hogy nem jön vissza többet. Ha anyám feleségül megy Edhez, akkor kitagadják. Ha meg anyám szakít Eddel, akkor Gatnek többet semmi kapcsolata nem lenne a családukkal.

– Clairmont volt minden rossznak a jelképe. – Ez Mirren hangja. Olyan csöndesen jött be, hogy nem is hallottam. Ő is ott fekszik a padlón Johnny mellett, a másik kezét fogja.

– A patriarchátus székhelye – tódítja Gat. Őt se hallottam bejönni. Ő mellém fekszik le.

– Olyan seggfej vagy, Gat – jegyzi meg Johnny kedvesen. – Mindenre azt mondd, hogy patriarchátus.

– Mert azt is gondolom.

– De azért minden társalgásba belecsempészed valahogy. Patriarchátusos pirítós. Patriarchátus a nadrágomban. Patriarchátus egy csepp citromlével.

– Clairmont tűnt a patriarchátus székhelyének – ismétli Gat. – És igen, hülyére ittuk magunkat, és igen, azt gondoltuk, hogy darabokra szaggatják a családot, és hogy soha többet nem jöhetek ide. Arra jutottunk, hogy ha a ház elpusztulna, és vele pusztulna minden papír és okmány és adat, és elpusztulnának mindazok a tárgyak, amiken ölték egymást, akkor elszállna a hatalom.

– És valódi család lehetnénk – mondja Mirren.

– Megtisztulásnak szántuk – mondja Gat.

– Annyira emlékszik, hogy tüzet raktunk – mondja Johnny, és a hangja meglepően erős.

– És még néhány más dologra – teszem hozzá, és felülök, hogy mindhármukat lássam a reggeli fényben. – Ahogy meséltek, jönnek vissza a dolgok.

– Azokról a dolgokról mesélünk neked, amik azelőtt történtek, hogy meggyújtottuk volna a tüzet –

mondja Johnny még mindig hangosan.

– Igen – bólint Mirren.

– Tüzet raktunk – ismétlem ámulattal. – Nem zokogtunk és folyattuk a vérünket, hanem cselekedtünk inkább. Megváltottunk valamit.

– Hát, mondjuk – válaszolja Mirren.

– Most viccelsz, ugye? Porig égettük azt a kurva palotát!

A NAGYNÉNIK ÉS PAPA VESZEKEDÉSE UTÁN CSAK SÍRNI TUDTAM.

Gat is sírt.

Neki is el kellett hagynia a szigetet, és tudtam, hogy soha többé nem látom. Ő se engem.

Gat, az én Gatem.

Soha korábban nem sírtam még senkivel. Nem egyszerre.

Úgy sírt, mint egy férfi, nem mint egy gyerek. Nem úgy, mint aki ingerült vagy aki nem kapta meg, amit akart, hanem úgy, mint aki tudja, hogy az élet igazságtalan. Aki tudja, hogy a sebeit nem lehet begyógyítani.

Be akartam gyógyítani a sebeit.

Ketten rohantunk le a kis öbölbe. Belécsimpaszkodtam, és ott ültünk együtt a homokban, és ez egyszer nem volt mit mondania. Nem elemzett, nem kérdezett.

Végül én mondtam valamit arról, hogy

mi lenne, ha

mi lenne, ha

mi lenne, ha a saját kezünkbe vennénk a dolgot?

És Gat azt kérdezte,

hogyan.

És én azt mondtam, hogy

mi lenne, ha

mi lenne, ha

mi lenne, ha valamiképp abba tudnák hagyni a veszekedést?

Van mit megmentenünk.

És Gat azt mondta, hogy

Igen. Te meg én meg Mirren és Johnny, és igen, bizony van.

De persze mi négyen amúgy is láthatjuk egymást.

Jövőre már mind vezethetünk.

És addig is, mindig ott a telefon.

De itt, mondtam. Így.

Igen, itt, mondta ő. Így.

Te meg én.

És mondtam valamit arról, hogy

mi lenne, ha

mi lenne, ha

mi lenne, ha valamiképp nem volnánk többé a Gyönyörű Sinclair család, csak egy egyszerű család?

Mi lenne, ha nem volnánk többé

különböző színűek, különböző háttérűek, csak egyszerűen szerelmesek?

Mi lenne, ha valamiképp sikerülne mindenkit rávennünk, hogy megváltozzon?

Akár erővel is.

Istent akarsz játszani, mondta Gat.

Cselekedni akarok, mondtam. De mindig ott a telefon, mondta ő.

De mi lesz ezzel itt? Így?

Hát igen, az itt, mondta ő. És az így.

Gat volt életem szerelme, az első és az egyetlen. Hogy mondhattam volna le róla?

Ő volt az az ember, aki nem bírta megjátszani a mosolyát, és mégis gyakran mosolygott. Ő pólyálta be fehér gézbe a csuklóját, ő hitt abban, hogy a sebeket el kell látni. A kézfeje írt, és megkérdezte a véleményemet. Az elméje nyugtalan volt és nyughatatlan. Nem tudott már hinni Istenben, de mégis abban reménykedett, hogy Isten majd segít neki.

És most végre az enyém lett, és azt mondtam, nem hagyhatjuk, hogy a szerelmünket veszélybe sodorják.

Nem hagyhatjuk, hogy a család darabjaira hulljon.

Nem törődhetünk bele olyan gonoszságba, amin tudnánk változtatni.

Az ilyesmivel szemben fel kell venni a harcot, nem igaz?

Dehogynem. Igaz.

Akár még hősök is lehetünk.

GAT ÉS ÉN BESZÉLTÜNK MIRRENEL ÉS JOHNNYVAL.

Meggyőztük őket, hogy cselekednünk kell.

Elmondtunk egymásnak,

újra meg újra: tedd meg azt, amit félsz megtenni.

Elmondtuk egymásnak.

Újra meg újra elmondtuk.

És elmondtuk egymásnak,

hogy igazunk van.

A TERV A LEHETŐ LEGEGYSZERŰBB VOLT. Megkeressük a csónakházban a motorcsónakokhoz tartott tartalék üzemanyagos kannákat. A közlekedőben a hátsó ajtónál volt bőven régi újságpapír meg kartondobozok: ezekből nagy gyújtókupacokat halmozunk és alaposan meglocsoljuk benzinnel. A padlódeszkákat is átítatjuk. Aztán elhátrálunk, meggyújtunk egy papírgurigát, és bedobjuk az egész közepébe. Egyszerű.

Minden egyes emeleten, minden egyes szobát felgyújtunk, hogy amennyire csak lehet, biztosra menjünk, és Clairmont mindenképp porig égjen. Gat az alagsorban, én a földszinten, Johnny az emeleten, Mirren legfölül.

– Iszonyú sokára érkeztek meg a tűzoltók – mondja Mirren.

– Pedig két helyről is jöttek – folytatja Johnny. – Woods Hole-ból és Martha's Vineyardról.

– Így is számoltunk – mondom ki, és csak akkor jövök rá, hogy így is volt.

– Amúgy is akartunk segítséget hívni – magyarázza Johnny. – Valakinek feltétlenül muszáj volt, különben gyújtogatásnak tűnt volna. Az volt a történetünk, hogy lenn voltunk Cuddledownban, filmet néztünk, és hát mindenki tudja, hogy mennyire körülveszik a fák. Onnan semmit se látni a többi házból, hacsak föl nem mászol a tetőre. Úgyhogy még annak is lett volna értelme, ha nem telefonálunk.

– A tűzoltók túlnyomórészt önkéntesek – teszi hozzá Gat. – Senki sem tud semmiről. Régi, faszerkezetes ház. Ég, mint a tapló.

– És ha a nagynénik vagy Papa gyanakodnának is ránk, soha nem emelnének vádat – mondja ki a végső szót Johnny. – Erre simán lehetett számítani.

Hát persze hogy eszükbe se jutna vádat emelni.

Közülünk senki sem bűnöző.

Senki sem függő.

Senki sem vall kudarcot.

Beleborzongok, hogy mit is tettünk.

A teljes nevem Cadence Sinclair Eastman, és a gyönyörű családom elvárásainak ellenére is, bárhogy nevelkedtem is, gyújtogató vagyok.

Látnok, hősnő, forradalmár.

Olyan ember, aki meg tudja változtatni a történelem folyását.

Bűnöző.

De ha bűnöző lehetek, lehetek akkor függő is? És vallhattam akkor kudarcot is?

Az agyam a számos lehetséges jelentést mérlegeli, mint ahogy mindig.

– Mindent valóra váltottunk – állapítom meg.

– Ez azon múlik, hogy szerinted mi az a minden – igazít ki Mirren.

– Megmentettük a családot. Újrakezdték.

– Carrie néni éjszakánként a szigeten kóborol – kezdi sorolni Mirren. – Anyám addig súrolja a mosogatókat, amíg a kezéről le nem kopik a bőr. Penny nézi, hogyan alszol, és katalógust vezet róla, hogy mit eszel. Kibaszottul sokat isznak. Addig vedelnek, amíg részegségükben ömlik a könny az arcukon.

– Mikor vagy egyáltalán fenn Új Clairmontban, hogy lásd, mi történik? – tiltakozom.

– Időnként odadugom az orrom – válaszolja Mirren. – Úgy gondolod, hogy mindent megoldottunk, Cady, de szerintem inkább...

– Itt vagyunk! – erősködöm. – Ha nincs az a tűz, most nem lennénk itt. Csak ezt próbálom mondani.

– Oké.

– Papának annyira sok hatalom összpontosult a kezében – magyarázom. – És most nincs. Nem törődtünk bele egy olyan gonoszságba, amelyen tudtunk változtatni.

Annyi mindent értek már, ami eddig nem volt világos. A teám meleg, a Hazudósok gyönyörűek, Cuddledown is gyönyörű. Nem számít, hogy foltosak a falak. Nem számít, hogy állandóan fáj a fejem, vagy hogy Mirren beteg. Nem számít, hogy Willnek rémálmai vannak, és hogy Gat gyűlöli magát. Elköveltük a tökéletes, felderíthetetlen bűntényt.

– Papának csak azért csúszott ki a kezéből az irányítás, mert elment az esze – ellenkezik Mirren. – Ugyanúgy kínozna most is mindenkit, ha még bírná.

– Nem értek egyet – szólal meg Gat. – Új Clairmont nekem penitenciának tűnik.

– Hogy minek? – kérdi Mirren.

– Önmagára kirótt penitenciának. Olyan otthont építtetett magának, ami egyáltalán nem otthon. Szándékosan kényelmetlen.

– Miért tenne ilyet? – kérdezem.

– Te miért ajándékoztad el minden ingóságodat? – kérdez vissza Gat.

Meredten bámul rám. A többiek is.

– Jótékonyságból – válaszolom. – Hogy tegyek valami jót a világnak.

Különös csönd van.

– Utálom a holmikat – teszem hozzá kis szünet után.

Senki sem nevet. Nem értem, mi történt, hogy hirtelen rólam szól beszélgetés.

A Hazudósok közül jó darabig senki sem szól. Aztán Johnny csak annyit mond: „Ne erőltesd, Gat”, és Gat annyit, hogy „Örülök, hogy emlékszel a tűzre, Cadence”, és én annyit, hogy „Hát ja, egyes dolgokra”, és Mirren azt mondja, hogy nem érzi jól magát, és visszafekszik aludni.

Ott fekszem a fiúkkal a konyhapadlón és egy ideig még bámulom a plafont, míg kicsivel később, kissé zavarban rá nem döbbenek, hogy mindketten elaludtak.

WINDERMERE TORNÁCÁN BUKKANOK RÁ ANYÁMRA. Vállkendőt horgol halványkék gyapjúból.

– Állandóan Cuddledownban vagy – panaszolja anyu. – Nem tesz jót neked, hogy ott töltöd minden idődet. Carrie járt odalenn tegnap, keresett valamit, azt mondta, hogy minden csupa mocsok. Mi a csodát művelsz ott?

– Semmit. Bocs a kupiért.

– Ha nagyon undorító, akkor nem kérhetjük meg Ginnyt, hogy pucolja ki. Ezt te is tudod, ugye? Nem volna tiszességes vele. És Bess kitér a hitéből, ha meglátja.

Nem akarom, hogy bárki is lejöjjön Cuddledownba. Azt akarom, hogy csak a miénk maradjon.

– Ne aggódj! – Leülök, és megpaskolom Bosh mafla sárga fejét. – Anyu, figyelj...

– Igen?

– Miért tiltottad meg a családnak, hogy beszéljenek nekem a tűzről?

Anyu leteszi a fonalat, és hosszan, vizsgálódva néz rám.

– Emlékszel a tűzre?

– Tegnap éjjel elkezdtek megrohanni az emlékek. Nem emlékszem mindenre, de... igen. Emlékszem, hogy volt tűz. Emlékszem, hogy itt voltam a szigeten Gattel, Mirrennel és Johnnyval.

– Emlékszel még másra is?

– Hogy milyen volt az ég. A lángoktól. Meg a füst szagára.

Ha anyu azt is hiszi, hogy bármiféle szerepem volt a tűz kitörésében, soha nem fogja megkérdezni. Soha. Tudom, hogy nem.

Nem akarja tudni.

Megváltottam az élete folyását. Megváltottam a család sorsát. A Hazudósok meg én.

Szörnyűséges cselekedet volt. Talán. De legalább valami volt. Legalább nem ültünk tétlenül, panaszkodva. Erősebb ember vagyok, mint anyám valaha is sejtethné. Ellene szegültem az akaratának, és rajta is segítettem.

Megsimogatja a hajamat. Egészen émelyítő. Elhúzó magam tőle.

– Ez minden? – kérdi.

– Miért nem beszél velem senki erről? – ismétlem meg a kérdést.

– Mert a... mert a te... – Anyu elhallgat, szavak után kutat. – A fájdalmaid miatt.

– Csak azért, mert fáj a fejem és mert nem emlékszem a balesetemre, ezért már arra se vagyok képes, hogy felfogjam, hogy Clairmont leégett?

– Az orvosok azt mondták, hogy ne tegyek rád további terheket – válaszolja. – Azt mondták, hogy a tűznek köze lehet a fejfájásaidhoz, talán a füstmérgezés miatt, vagy akár... félelemből – fejezi be sután.

– Nem vagyok már gyerek – tiltakozom. – Szerintem rám lehet bízni alapvető információkat a családomról. Egész nyáron azon erőlködtem, hogy megpróbáljak emlékezni a balesetemre, meg mindenre, ami előtte történt. Miért nem árultad el nekem, anyu?

– De hiszen elárultam! Két évvel ezelőtt. Elmondtam neked újra meg újra meg újra, de másnapra sosem emlékeztél rá. Aztán beszéltem az orvosoddal, és azt tanácsolta, hogy ne zaklassalak fel újra meg újra mindennap, hogy ne erőltessem.

– Te élsz velem! – kiáltok fel. – Ennyire nem bízol a saját értékítéletedben, hogy inkább egy olyan orvosnak hiszel, aki nem is ismer?

– Ő a szakember.

– És miből gondoltad, hogy jobb szeretném, ha a teljes családom titkolózna előttem? Még az ikrek, meg Will meg Taft is, te jó ég! Miből gondoltad, hogy jobb ez, mintha tudnám, mi történt? Miből gondolod, hogy annyira sérülékeny vagyok, hogy még egyszerű tények feldolgozására se vagyok képes?

– Nekem tűnsz annyira sérülékenynek – mondja anyu. – És hogy teljesen őszinte legyek, nem voltam abban sem biztos, hogy képes lettem volna elviselni, ahogyan reagálsz.

– El se tudod képzelni, hogy ez mennyire megalázóan sértőnek hangzik!

– Szeretlek – mondja.

Egy pillanattal sem bírom tovább nézni az önigazoló, szánakozó arckifejezését.

MIRREN A SZOBÁMBAN VAN, AMIKOR KINYITOM AZ AJTÓT. Az asztalomnál ül, a keze a laptopomon.

– Azon gondolkoztam, hogy elolvashatnám-e az e-maileket, amiket tavaly küldtél – mondja. – Itt vannak a gépeden?

– Itt.

– Nem olvastam őket – ismeri be. – Nyár elején úgy tettem, mintha olvastam volna, de igazából meg se nyitottam egyet se.

– De miért nem?

– Egyszerűen nem... – válaszolja. – És azt gondoltam, hogy nem számít, de most úgy érzem, hogy mégis számít. És figyeled? – próbálja könnyedebbre venni a hangvételt. – Még a házból is kimozdultam ezért!

Lenyelem annyi mérgemet, amennyit csak bírok.

– Azt még megértem, hogy nem válaszoltál, de miért nem bírtad még csak megnyitni se őket?

– Tudom – bólint Mirren. – Mocsok dolog, és rettenetes perszóna vagyok. De légyiszi, légyiszi, hadd olvassam el őket most!

Kinyitom a laptopot. Beírok egy keresést, és kiugrik az összes levél, amit írtam neki.

Huszonyolc. A válla fölött olvasok. A legtöbbször elbűvölő, kedveskedő üzenet egy olyan embertől, akinek nincsenek migrénjei.

Mirren!

Holnap indulok Európába a félrelépő apámmal, aki, mint tudod, halálosan unalmas fickó. Drukkolj nekem, és ne feledd, hogy mindennél jobban szeretném a nyarat Beechwoodon tölteni veled. Meg Johnnyval. Meg még Gattal is.

Tudom, tudom. Ideje volna túltennem magam rajta.

Túl is vagyok.

Komolyan.

Irány Marbella, ahol majd dögös spanyol fickókkal fogok ismerkedni, na.

Kíváncsi vagyok, rá tudom-e venni apámat, hogy minden egyes országban megkóstolja a legundorítóbb kajákat. Ezzel vezekelhetne azért, hogy elhagyott bennünket és Coloradóba ment.

Szerintem menni fog. Ha egy kicsit is szeret, akkor békát meg vesét meg csokiba mártott hangyákat fog enni.

Cadence

ILYEN A LEGTÖBB. De néhány másik levél a legkevésbé sem elbűvölő vagy kedveskedő. Azok szájalomraméltók és igazak.

Mirren.

Vermonti tél. Sötét, sötét.

Anyu egyfolytában nézi, hogyan alszom.

Állandóan fáj a fejem. Nem tudom, mit tehetnék, hogy elmúljon. A gyógyszerek nem hatnak. Valaki egy fejszével próbálja kettéhasítani a fejemet, egy ócska, csorba fejszével, amelyik nem tud élesen áthatolni a koponyámon. Bárki legyen is az, akinek a fejemet kell püfölnie, lecsap újra meg újra, de nem mindig pontosan ugyanarra a helyre. Számos sebből vérzek.

Néha azt álmodom, hogy Papánál van a fejsze.

Néha én magam tartom.

Máskor Gat.

Sajnálom, ha eszementnek hangzom. Reszket a kezem, amíg írok, és túl fényes a monitor.

Meg akarok halni, néha, annyira fáj a fejem. Mindig a legvidámabb gondolataimat tartalékolom neked, és sose írom meg a sötéteket és a gonoszakat, pedig azok között élek. Úgyhogy most leírtam. És ha még nem is válaszolsz, akkor is legalább tudom, hogy valaki meghallgatott, és tulajdonképp még ez is valami.

Cadence

VÉGIGOLVASSUK MIND A HUSZONNYOLC E-MAILT. Amikor a végére ér, Mirren az arcomra nyom egy puszit.

– Még csak mondani se tudom, hogy sajnálom – mondja. – Még a Scrabble-ben sincs olyan szó, ami kifejezné, mennyire sajnálom.

És ezzel eltűnik.

VISZEM MAGAMMAL A LAPTOPOT AZ ÁGYBA, és új fájlt nyitok. Leveszem a falról a milliméterpapírra írt jegyzeteimet, és elkezdem begépelni őket, kipótolv mindazzal, ami azóta újonnan az eszembe jutott. Gyorsan írok, rengeteg hibával. A még mindig tátongó lyukakat találgatásokkal töltöm ki mindenütt, ahol még nincs valódi emlékem.

A Társasági Élet és a Finomságok Sinclair Központja.

Nem látod többet a drágalátos fiúdat.

Azt akarja, hogy tartsam tőled olyan távol magam, amennyire csak lehet.

És imádjuk Windermere-t, nem igaz, Cady?

Carrie néni, amint Johnny széldzsekijében zokog.

Gat, amint labdákat dobál a kutyáknak a teniszpályán.

Jézusom! Jézusom! Jézusom!

A kutyák.

A kurva kutyák!

Fatima és Fülöp herceg.

A kutyák abban a tűzben pusztultak el.

Most már tudom, és tudom, hogy az én hibám. Olyan komisz kutyák voltak azok ketten, nem olyanok, mint Bosh, Grendel és Poppy, akiket anyu gondosan kiképzett. Fatima és Fülöp herceg partra sodródott tengeri csillagot ettek a homokból, aztán kihányták a nappali szőnyegére. Kirázták a tengervizet a lucskos bundájukból, ellopták az ember uzsonnáját a piknikkosárból és hasznavehetetlen műanyagszilánkokká hasogatták a frizbiket. Odavoltak a teniszlabdákért, és lejártak a pályára, hogy összenyálazzanak mindent, amit valaki elől felejtett. Nem lehetett leültetni őket. Állandóan kunyeráltak az asztalnál.

Amikor kiütött a tűz, a kutyák az egyik vendégszobában voltak. Papa gyakran bezárta őket az emeleten, hogyha Clairmont üresen állt, meg éjszakára is. Így el lehetett kerülni, hogy megrágnak a cipőket vagy egész éjszaka a szúnyoghálós ajtónál üvöltsenek.

Papa bezárta a kutyákat, mielőtt elhagyta a szigetet.

Eszünkbe kellett volna, hogy jussanak.

Megöltem azokat a kutyákat. Én élek kutyás háztartásban, én tudtam, hol alszik Fülöp herceg és Fatima. A többiek a Hazudósok közül nem sokat törődtek a kutyákkal – legalábbis nem foglalkoztak velük. Nem úgy, mint én.

És halálra égtek. Hogy feledkezhettem meg így róluk? Hogy feledkezhettem bele annyira az ostoba bűnözési tapasztalatomba, a jóleső borzongásba, a nagynénik és a Papa iránti dühömbé...

Fatima és Fülöp herceg, amint égnek. A forró ajtó mellett szimatolnak, belélegzik a füstöt, reménykedve csóválják a farkukat, várják, hogy valaki majd jön és kiengedi őket, csaholnak.

Micsoda szörnyű halál annak a két szerencsétlen, drága, komisz, nevetlen kutyának.

KIROHANOK WINDERMERE-BŐL. Sötét van odakinn, már majdnem vacsoraidő. Az érzelmek kicsordulnak a szememből, összerándítják az arcomat, zihálnak a testemben, amint a kutyákra gondolok, ahogy a megmentőjükre várnak, az ajtót bámulják és a beáramló füstöt.

Hová mehetnék? Nem bírnék szembenézni a Hazudósokkal Cuddledownban. Red Gate-ben ott lehet Will és Carrie néni. Olyan rohadtul kicsi ez a sziget, ami azt illeti, hogy egyáltalán nincs hová mennem. Csapdába estem a szigeten, ahol megöltem azokat a nyomorult, nyomorult kutyákat.

Minden hősködésem reggelről,

a hatalom,

a tökéletes bűntény,

a patriarchátus megdöntése,

hogya mi, a Hazudósok megmentettük a nyári idillt és még jobbá tettük,

hogya azzal kovácsoltuk eggyé a családot, hogya egy részét elpusztítottuk...

mindezt csak téveszme.

A kutyák elpusztultak,

azok a hülye, drága kutyák,

a kutyák, akiket megmenthettem volna,

az ártatlan kutyák, akiknek felragyogott a pofája, hogya egy falatka hamburgert csempészett nekik az ember az asztal alatt,

vagy akár csak kimondta a nevüket;

a kutyák, akik imádtak hajózni,

akik egész álló nap szabadon szaladgáltak sáros tappancaikon.

Miféle ember az olyan, aki anélkül cselekszik, hogya előbb végiggondolná, ki lehet elzárva egy emeleti szobában, azokban az embereken bízva, akik eddig mindig vigyáztak rá és szerették?

Különös, néma zokogás szakad fel belőlem, ahogy Windermere és Red Gate között állok az ösvényen. Az arcomom ömlik a könny, a mellkasom rángatózik. Hazabotorkálok.

Gat a lépcsőn ül.

FELPATTAN, AMIKOR MEGLÁT, ÉS ÁTÖLEL. A vállába temetem az arcom, és sírok, a karomat a kabátja alatt bújtatom át, úgy kapaszkodom a derekába.

Nem kérdezi meg, mi a baj, amíg el nem mondom neki.

– A kutyák – mondom végül. – Megöltük a kutyákat.

Egy pillanatig hallgat. Aztán:

– Igen.

Nem szólok többet, amíg a testem fel nem hagy a reszketéssel.

– Ülünk le – mondja Gat.

Letelepszünk a tornáclépcsőre. Gat az enyémmnek támasztja a fejét.

– Imádtam azokat a kutyákat – mondom.

– Mind imádtuk őket.

– Én... – elakad a hangom. – Nem hiszem, hogy kéne még beszélnem erről, különben megint bőgni fogok.

– Rendben.

Elüldögélünk még ott egy kicsit.

– Ez minden? – kérdezi Gat.

– Tessék?

– Ezért sírtál?

– Az kéne még csak, hogy legyen valami más is!

Gat nem szól.

És még mindig nem szól.

– Jézusom, még van valami más is – nyögöm ki, és a mellkasomban mintha jeges üreg támadna.

– Igen – bólint Gat. – Van még más is.

– Más is van, amiről senki nem mond semmit. Más is van, amire anyu jobb szeretné, ha nem emlékeznék.

Gat egy pillanatig elgondolkodni látszik.

– Azt hiszem, mondjuk már egy ideje neked, de nem hallod meg. Beteg voltál, Cadence.

– Mert nem mondjátok meg egyenesen.

– Nem.

– De mi a francért nem?

– Penny azt mondja, hogy így lesz a legjobb. És... hát, mivel mind itt vagyunk, abban bíztam, hogy majd eszedbe jut. – Leveszi a karját a vállamról, és átkarolja a saját térdét.

Gat, az én Gatem.

Szemlélődés és lelkesedés. Becsvágy és erős feketekávé. Szeretem a barna szeme szemhéját, a sötét, sima bőrét, a lebiggyedő alsó ajkát. Az elméjét. Az eszét.

Megpusztilom az arcát.

– Többre emlékszem kettőnkéről, mint korábban – vallom meg neki. – Emlékszem, hogy ott csókolóztunk a közlekedő ajtajában, mielőtt minden rosszra fordult volna. Rád és rám, amikor kinn voltunk a tenispályán, és elmesélted, hogy kérte meg Ed Carrie kezét. A parti sétányra, a lapos

sziklára, ahol senki sem láthatott meg bennünket. És lenn, a parton, az öbölben, amikor a tűzről beszélünk.

Gat bólint.

– De még mindig nem emlékszem, mi sikerült félre – mondom. – Miért nem voltunk együtt, amikor megsérültem. Összevesztünk valamin? Csináltam valamit? Visszamentél Raquelhez? – Nem bírok a szemébe nézni. – Azt gondolom, megérdemlem, hogy őszintén válaszolj, még akkor is, hogyha abból, ami közöttünk van, nem lesz már soha semmi.

Gatnek összegyűrődik az arca, és a tenyerébe temeti.

– Nem tudom, mit tegyek – motyogja. – Nem tudom, mit kéne most tennem.

– Csak áruld el!

– Nem maradhatok itt veled – mondja hirtelen. – Vissza kell mennem Cuddledownba.

– De miért?

– Muszáj – vágja rá, és már talpon is van és megy. Aztán megáll és visszafordul. – Mindent összekavartam. Szörnyen sajnálom, Cady! Annyira, de annyira sajnálom! – Megint sír. – Nem lett volna szabad, hogy megcsókoljalak, nem lett volna szabad azt a hintát csinálnom neked, vagy rózsákat adnom neked. Nem lett volna szabad, hogy gyönyörűnek nevezzelek.

– De én is akartam!

– Tudom, de ennek ellenére is tartanom kellett volna a távolságot. Teljesen beteg, hogy ebbe mind belerángattalak. Iszonyúan bánom.

– Gyere vissza! – kérlelem, és amikor nem mozdul, én megyek oda hozzá. A nyakára teszem a kezemet, az arca mellé simulok az arcommal. Úgy csókolom meg, hogy tudnia kell: komolyan gondolom. Az ajka olyan puha, és ő a legcsodálatosabb ember, akit ismerek, a legcsodálatosabb ember, akit valaha is ismertem, és nem számít, hogy miféle rossz dolgok történtek kettőnk között, vagy hogy mi történik majd ezután.

– Szeretlek – suttogom.

Gat elhúzza magát tőlem.

– Pontosan erről beszélek. Ne haragudj! Csak látni akartalak.

Megfordul, és elnyeli a sötétség.

A KÓRHÁZBAN, MARTHA'S VINEYARDON. A tizenötös nyáron, a balesetem után.

Kék lepedő alatt feküdtem az ágyban. Azt hinné az ember, hogy a kórházban fehér az ágynemű, de ez kék volt. A szobában forróság. A karomban infúzió.

Anyu és Papa bámultak le rám. Papánál egy doboz karamella volt Edgartownból, ajándékba hozta.

Meghatódtam, hogy emlékszik rá, szeretem az edgartowni karamellát.

Zenét hallgattam, be volt dugva a fülembe, úgyhogy nem hallhattam, mit beszélnek a felnőttek.

Anyu sírt.

Papa felnyitotta a karamellás dobozt, letört egy kis darabkát és odakínálta nekem.

A dal:

*Odaveszett az ifjúságunk,
pedig mi nem vesztegettük el,
ne feledd hát a nevemet,
mert mi írtuk a történelmet,
na na na na, na na na.*

FELEMELTEM A KEZEMET, HOGY KIVEGYEM A FÜLEMBŐL a hallgatókat. A szemem elé kerülő kéz be volt kötözve.

Mind a kettő vastagon be volt kötözve.

És a lábam is. Éreztem rajta a kötszert a kék lepedő alatt.

Azért volt a kezem-lábam bepólyálva, mert megégettem magam.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT, volt egyszer egy király, és volt neki három gyönyörű leánya.

Nem, nem is. Várjunk csak.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három medve, akik az erdőben éltek egy kis kunyhóban.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három kecskegida, akik a híd mellett éltek.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három katona, akik együtt masíroztak végig az utakon a háború után.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három kismalac.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három fivér.

Nem, a következő lesz az. Azt a változatot keresem:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három gyönyörű gyermek, két fiú és egy lány.

Mindegyikük születésekor örvendeztek a szülők, örvendeztek a mennyben, de még a tündérek is örvendeztek. A tündérek eljöttek a keresztelőkre és varázslatos ajándékokat adtak a kisbabáknak.

Ruganyosságot, erőfeszítést és csípős gúnyt.

Szemlélődést és lelkesedést. Becsvágyat és erős feketekávé.

Cukrot, kíváncsiságot, nyári záport.

De persze ott volt a gonosz boszorkány.

Mindig van egy gonosz boszorkány.

A boszorkány épp annyi idős volt, mint a gyönyörű gyermekek, és ahogy nőttek-nődögéltek, a banya egyre féltékenyebb lett a lányra, és féltékeny lett a fiúkra is. Nekik megadattak ezek a tündéri ajándékok, amelyeket a boszorkánytól születésekor megtagadtak.

Az idősebbik fiú erős volt és gyors, jó képességű és jóképű. No persze az is igaz, hogy kifejezetten alacsony.

A másik fiú igyekvő volt és nyíltszívű. No persze az is igaz, hogy betolakodó volt.

És a lány szellemes volt, nagylelkű és tudta, mi a helyes. No persze az is igaz, hogy tehetetlennek érezte magát.

A boszorkánynak nem voltak adottságai, mert a szülei magukra haragították a tündéreket. Őt senki sem halmozta el adományokkal. Egyedül volt. Nem maradt más tehetsége, csak a rút, gonosz mágia.

Összetévesztette az önsanyargatást a jótékonyossággal, és elajándékozta a földi javait anélkül, hogy bármi jót is tett volna velük.

Összetévesztette a gyengélkedést a bátorsággal, és fájdalomban vergődve azt képzelte, hogy jutalmat érdemel.

Összetévesztette a szellemeskedést az intelligenciával, és inkább megneveltette az embereket, mint hogy könnyítsen a szívükön vagy elgondolkoztassa őket.

Nem volt mása, csak a mágia, és azt arra használta, hogy elpusztítsa mindazt, amit mindennél jobban csodált. Meglátogatta mindhárom ifjút a tizedik születésnapján, de még nem bántotta őket. Valamelyik tündér – talán az orgonatündér lehetett – védőburka megakadályozta benne.

Ezért aztán csak megátkozta őket.

– Amikor betöltöd a tizenhatot – nyilatkoztatta ki a boszorkány féltékeny dühében –, amikor

mindannyian betöltitek a tizenhatot – szónokolt a gyönyörű gyermekeknek –, megsúrójátok az ujjatokat az orsóval. Nem, jobbat tudok! Egy szál gyufát fogtok meggyújtani, bizony, gyufát fogtok gyújtani, és elpusztultok a lángjában.

A gyönyörű gyermekek szülei megrémültek az átoktól, és mindent megtettek, ahogy az ember ilyen esetekben teszi, hogy elkerüljék a beteljesülését. Elköltöztek és elköltöztették a gyermekeiket is hetedhétországon túlra, egy széljárta sziget elrejtett palotájába. Egy palotába, ahol nem volt gyufa.

Oda, ahol biztosan biztonságban lesznek.

Oda, ahol biztosan soha nem talál rájuk a gonosz boszorkány.

De bizony rájuk talált. És amikor tizenöt évesek lettek a gyönyörű gyermekek, nem sokkal a tizenhatodik születésnapjuk előtt, amikor az aggódó szüleik még nem is számítottak rá, a féltékeny boszorkány szőke hajadon képében beférkőzött az életükbe, és magával vitte mérgező, gyűlöletteljes lényét.

A hajadon összebarátkozott a gyönyörű gyermekekkel. Puszilgatta őket, elvitte őket hajózni, karamellát hozott nekik és történeteket mesélt.

És aztán a kezükbe adott egy doboz gyufát.

A gyermekek el voltak ragadtatva, hiszen közel tizenhat évesen még soha nem láttak tüzet.

Csak tessék, gyújtsátok meg, mondta a boszorkány, és mosolygott. A tűz csodálatos. Nem történik semmi baj.

Csak tessék, mondta, a lángok majd megtisztítják a lelketeket.

Csak tessék, mondta, hiszen képesek vagytok önállóan gondolkodni.

Csak tessék, mondta. Mire jó az élet, amit éltek, ha nem vagytok készek cselekedni?

És ők hallgattak rá.

Elvették tőle a gyufát és meggyújtották. És a boszorkány nézte, hogy ég porrá a szépségük,

a ruganyosságuk,

az intelligenciájuk,

a szellemességük,

a nyílt szívük,

a bájuk,

a jövőről szőtt álmaik.

Csak nézte, hogyan válik minden füstté.

EZ AZ IGAZSÁG A GYÖNYÖRŰ SINCLAIR CSALÁDRÓL. Legalábbis az az igazság, amit Papa ismer. Az az igazság, amit megakadályozott, hogy az újságokba kerüljön.

Egy éjjel, két nyárral ezelőtt, egy langymeleg júliusi estén,

Gatwich Matthew Patil,

Mirren Sinclair Sheffield,

és

Jonathan Sinclair Dennis

életüket veszítették egy kigyulladt házban, amit valószínűsíthetően egy, a közlekedőben felborult kanna motorbenzin okozott. A kérdéses ház porig égett, még mielőtt a környező szigetekről a helyszínre érkeztek volna a tűzoltók.

Cadence Sinclair Eastman a szigeten volt a tűz keletkezésének időpontjában, de nem vette észre, csak mikor már nagyon elharapódzott. Hiába eszmélt rá, hogy emberek és állatok rekedtek az égő épületben, a lángtenger addigra megakadályozta, hogy behatoljon az épületbe. Kezén és lábán súlyos égési sérüléseket szenvedett mentési kísérletei közben. Ezek után a sziget egy másik házába futott, és onnan értesítette a hatóságokat.

Mikor a segítség megérkezett, Eastman kisasszony a kisebbik öbölben feküdt magzati pózban, félig a víz alatt. Nem volt képes a történetekre vonatkozó kérdéseket megválaszolni, és úgy tűnt, fejsérülést szenvedett. A szerencsétlenséget követő napokban erős nyugtató- és bódítószer hatása alatt állt.

A sziget tulajdonosa, Harris Sinclair elutasította, hogy a tűz eredetének kivizsgálásra nyomozás induljon. A ház körül álló fákat is megtizedelte a csapás.

Gatwick Matthew Patil,

Mirren Sinclair Sheffield,

és

Jonathan Sinclair Dennis

földi maradványainak gyászszertartást szerveztek

szülővárosukban, Cambridge-ben és New York Cityben.

Cadence Sinclair Eastman nem volt olyan állapotban, hogy jelen tudjon lenni.

A következő nyáron a Sinclair család visszatért a Beechwood szigetre. Darabjaikra hullottak. Gyászoltak. Rengeteget ittak.

Aztán új házat emeltek a régi hamvain.

Cadence Sinclair Eastmannak nem maradtak emlékei a tűzeset körülményeiről, még arról sem, hogy valaha is megtörtént. Az égési sérülései hamar meggyógyultak, de az elmúlt nyár eseményeit illetően szelektív amnézia jeleit mutatta. Megmaradt abban a hitében, hogy úszás közben szenvedett fejsérülést. Az orvosok feltételezése szerint a testé-lelkét megnyomorító fejfájásait a tudatalattiba szorult feldolgozatlan gyász és büntudat okozta. A lány komoly gyógyszeres kezelés alatt állt és mind fizikailag, mind pszichésen rendkívül sérülékeny állapotba került.

Ugyanezek az orvosok azt javasolták Cadence édesanyjának, hogy hagyjon fel a tragédia folyamatos magyarázatával, hogyha Cadence nem képes magától emlékezni rá. Túl nagy terhet jelent mindennap újra és újra szembesülni ezzel a traumával. Hadd emlékezzen akkor, amikor eljön az ideje.

Nem ajánlatos, hogy visszatérjen a Beechwood szigetre, mielőtt elégséges ideje lenne gyógyulni. Ami azt illeti, legjobb volna mindent elkövetni, hogy a balesetet követő nyáron feltétlenül távol lehessen tartani onnét.

Cadence azt a nyugtalanító igényt kezdte mutatni, hogy meg szeretne válni minden nem feltétlenül szükséges ingóságától, még olyasmiktól is, amiknek pedig érzelmi töltetű értéke volna, olyasféléképpen, mintha múltbéli bűneiért próbálna vezekelni. A haját sötétre festette, és nagyon egyszerűen kezdett öltözködni. Édesanyja szaksegítséget kért Cadence viselkedésnek ügyében, és azt a választ kapta, hogy mindez a gyászmunka normális velejárójának tűnik.

A balesetet követő második évben a család elkezdett magára találni. Cadence számos hosszú hiányzás után újra iskolába kezdett járni. Egy idő után pedig kifejezte abbéli vágyát, hogy szeretne visszatérni a Beechwood szigetre. Az orvosok és a család többi tagja is egyetértett: talán jót tenne neki, ha megengednék.

A szigeten talán véget érhetne a gyógyulása.

NE FELEDJÉTEK, SEMMIKÉPP SE ÖNTSÉTEK LE A LÁBATOKAT! Vagy a ruhátokat!

Áztassátok el a szekrényeket, a törülközőket, az ágyneműt, a padlót, a könyveket és az ágyakat.

Ne feledjétek, hogy a benzineskannát messzire tegyétek le a gyújtóstól, hogy fel tudjátok kapni.

Csak addig maradjatok, amíg látjátok, hogy tüzet fog. Aztán futás. A konyhai lépcsőt használjuk, és a közlekedőn keresztül, a hátsó ajtón megyünk ki.

Ne feledjétek magatokkal vinni a kannát, és letenni a csónakházban.

Cuddledownban találkozunk. Ott bedobjuk a cuccainkat a mosógépbe, átöltözünk, és megnézzük, hogy áll a lángoló pokol, mielőtt hívnánk a tűzoltókat.

Ezek voltak az utolsó szavaim hozzájuk. Bármelyikükhöz.

Johnny és Mirren benzineskannákkal és régi újságokkal felszerelve nekiiramodott Clairmont két felső szintjének.

Megcsókoltam Gatet, és ő is lerohant az alagsorba.

– Egy jobb világban találkozunk! – kiáltotta vissza nekem, és én nevettem.

Egy kicsit részegek voltunk. Rájártunk a nagynénik megmaradt borára, amióta elmentek a szigetről. Az alkoholtól mámorosan gondtalannak és hatalmasnak éreztem magam, ahogy ott álltam egyedül a konyhában. Aztán elszédültem és hányingerem lett.

Hideg volt a házban. Úgy tűnt, hogy ami ilyen, az meg is érdemli, hogy elpusztuljon. Telis-tele volt olyan tárgyakkal, amiken a nagynénik ölték egymást. Értékes festmények, porcelán, fényképek. Egytől egyig szították a családi dühöt. Ököllet vágtam a konyha falát ékítő fényképre, amelyen anyu, Carrie és Bess vigyorog gyerekkorában a kamerába. Az üveg szilánkokra tört, és én visszahőköltem.

A bor elhomályosította az agyamat. Nem voltam hozzászokva, hogy igyak.

Fél kezemben a kannával, fél kezemben az újságos szatyorral úgy döntöttem, hogy olyan hamar túlesem ezen az egészen, ahogy csak lehet. Először a konyhát locsoltam fel, aztán a kamrát. Nekiláttam az étkezőnek, és már a nappali kanapéit öntöztem, amikor észbe kaptam, hogy a tulsó végén, a háznak a közlekedőtől és a hátsó ajtótól legtávolabb eső oldalán kellett volna kezdenem. Hiszen az volt a kijáratunk. A konyhát kellett volna a végére hagynom, hogy ki tudjak rohanni anélkül, hogy a lábam benzines lenne.

Micsoda marha vagyok!

A főbejárat, amelyik az első tornácra nyílik a nappaliból, már elázott, de még volt egy harmadik kijárat. Papa dolgozószobájából nyílt, a személyzeti épület felé vezető ösvény felé. Legfeljebb majd azt használom.

Eláztattam a hall nagyrészét, aztán a varrósobát, és közben megcsapott a gyász egy hulláma, amiért elpusztítom Nagyí gyönyörű nyomott pamutjait és tarka fonalait. Nagyon utálta volna, amit teszek. Úgy szerette az anyagait, a régi varrógépét, a szépséges, szépséges tárgyait.

Micsoda marha vagyok már megint! A vászoncipőm is csupa benzin lett.

Na, jó. Semmi pánik. Addig rajtam maradnak, amíg mindent fel nem locsolok, és amint kinn vagyok, visszadobom a cipőmet a tűzbe.

Papa dolgozószobájában felálltam az asztalra, és egészen a plafonig lefröcsköltem a könyvespolcokat, magamtól messzire eltartva lengettem a kannát. Még mindig elég sok benzinem

maradt, és ez volt az utolsó szobám, úgyhogy alaposan eláztattam a könyveket is.

A végére hagytam a padlót, leszórtam rá a gyújtósomat, és kihátráltam a rövidke folyosóra, ami az ajtóhoz vezetett. Lerúgtam a cipőmet, és bevágtam őket a régi újságokra. Átléptem egy darabka még száraz padlóra, és letettem a kannát. Előhúztam a farmerom zsebéből egy doboz gyufát, és lángra lobbantottam a papírtörülköző-gurigámat.

Bedobtam a gyújtós közepébe a gurigát, és néztem, ahogy meggyullad. Tüzet fogott, növekedett és terjedni kezdett. A dolgozószoba kétszárnyú ajtaján át láttam, hogy szalad a láng végig a hall egyik oldalán, és be a nappaliba a másik oldalon. Felgyulladt a kanapé.

És akkor az orrom előtt lángra kapott a könyvespolc, a benzinnel átitatott papír gyorsabban égett mindennél. Hirtelenjében lángra kapott a plafon. Nem bírtam elvenni róla a tekintetemet. A lángok retteneteseek voltak. Nem evilágból valók.

Valaki felsikoltott.

És újra sikoltott.

A fölöttem levő szobából hallatszott, az egyik hálóból. Johnny dolgozott az első emeleten. Meggyújtottam a dolgozószobát, ami gyorsabban égett mindennél, és Johnny még nem volt kinn.

Nem, nem, nem, nem, nem! Nekivettem magam a hátsó ajtónak, de be volt zárva rajta a heveder. A kezem síkos volt a benzintől. A fém máris felforrósodott. Kinyitottam a zárat – az elsőt, a másodikat, a harmadikat –, de valami nem működött jól, és az ajtó beragadt.

Még egy sikoly.

Újra megpróbáltam a hevedereket. Nem ment. Feladtam.

A kezemmel eltakartam a számat és az orromat, és átrohantam a lángoló dolgozószobán, végig a lángokban álló hallon, be a konyhába. Az még nem gyulladt meg, hála az égnek. Végigszáguldottam a nedves padlón a közlekedő ajtaja felé. Megbotlottam, elcsúsztam és én is eláztam a benzintócsákban.

A farmerom szegélye meggyulladt, mikor átrohantam az irodán. A lángok a padlót borító benzint nyalogatták, és megkóstolták a régi, békebeli konyhaszekrényeket és Nagy vidám mintás konyharuháit. Tűz cikázott végig az orrom előtt a közlekedő ajtaja előtt, és láttam, hogy most már bokától térdig lángokban áll a farmerom. Az ajtó felé vettem magam, rohantam át a lángokon.

– Ki a házból! – ordítottam, bár magam sem hittem, hogy bárki meghallana. – Mindenki kifelé a házból!

Odakinn ledobtam magam a fűbe. Addig hengergőztem a porban, amíg ki nem aludt a nadrágom.

Azt már láttam, hogy Clairmont két fölső szintje lángokban áll,

és hogy az én földszintem is teljesen kigyulladt. Az alagsorról nem tudtam eldönteni.

– Gat? Johnny? Mirren? Hol vagytok?

Semmi válasz.

Megpróbáltam elnyomni a pánikot, és győzködtem magam, hogy mostanra biztosan kinn vannak.

Nyugalom. Minden rendben lesz. Nem is lehet másként.

– Hol vagytok? – ordítottam újra, és rohanni kezdtem.

Újra semmi válasz.

A csónakházban kellett lenniük, biztos leteszik a kannákat. Az nem is volt messze, úgyhogy rohantam és olyan hangosan kiáltoztam a nevüket, ahogy csak bírtam. Meztelen lábam furcsa visszhangot vetve csattogott a deszkázott ösvényen.

Az ajtó csukva volt. Felrántottam.

– Gat! Johnny? Mirren!

Senki nem volt ott, de könnyen meg lehetett, hogy már lementek Cuddledownba, nem igaz? Azon törik a fejüket, hogy mi tarthat nekem ilyen sokáig.

A deszkaösvény a csónakháztól a tenispályák mellett vezet le egészen Cuddledownig. Megint futottam, és a sziget furcsán susogott a sötétben. Újra meg újra elismételtem magamban: ott vannak lenn. Rám várnak. Aggódnak értem.

Nevetni fogunk, mert mind biztonságban vagyunk. Jeges vízbe áztatjuk az égési sebeimet, és iszonyú szerencsésnek fogjuk érezni magunkat.

Így lesz.

De ahogy közeledtem hozzá, láttam, hogy a házban sötét van.

Senki sem várt ott.

Visszaszáguldottam Clairmonthoz, és mikor a szemem elé tárult, tetőtől talpig lángolt. Égett a toronyszoba, égtek a hálósobák, az alagsori ablakok vörösen izzottak. Forróság mindenütt.

A közlekedőbe nyíló ajtóhoz szaladtam és felrántottam. Füst áramlott ki. Lerángattam magamról a benzinben úszó pulcsimat és nadrágomat, fuldokoltam, öklendeztem. Bevettem magam, és megindultam a konyhai lépcsőn az alagsor felé.

A lépcsősor közepén áthatolhatatlan tűzfal magasodott. Egy fal.

Gat nem jutott ki. És már nem is fog.

Visszafordultam és futni kezdtem Johnny és Mirren felé, de a talpam alatt már égett a fa.

Egyszer csak fellobbant a lépcsőkörlát. A lábam előtt szikrát vetve beomlottak a következő fokok.

Hátrahőköltem.

Nem tudtam felmenni.

Nem tudtam megmenteni őket.

Nem volt már sehová

sehová

sehová

sehová se menni,

csak lefelé.

OLYAN ÉLESEN EMLÉKSZEM RÁ, mintha csak most történe, miközben még mindig Windermere teraszlépcsőjén ülök, és még mindig a pontra meredek, ahol Gat eltűnt a sötétségben. A felismerés, hogy mit is tettem, úgy jelentkezik a mellkasomban, mint valamiféle köd, hideg és sötét és terjeszkedik. Eltorzul az arcom és összegörnyedek. A jeges köd a mellemből a hátamba terjed és fel a nyakamon. Végignyilall a fejemen, és le a gerincemen.

Jéghideg, jéghideg bűnbánat.

Nem lett volna szabad a konyhát locsolnom föl elsőnek. Nem lett volna szabad a dolgozószobában gyújtani meg a tüzet.

Micsoda egy marha az, aki ilyen alaposan megnedvesíti a könyveket? Bárki megmondhatta volna, micsoda pusztítás lesz abból. Bárki.

Meg kellett volna állapotodnunk valami időzítésben, hogy mikor indítjuk be a gyújtósunkat.

Erősködhettem volna, hogy maradjunk inkább együtt.

Soha nem lett volna szabad időt vesztegetnem a csónakházzal.

Soha nem lett volna szabad időt vesztegetnem azzal, hogy lerohanjak Cuddledownba.

Ha valamivel hamarabb visszaértem volna Clairmontba, talán kihozhattam volna Johnnyt. Vagy figyelmeztetni tudtam volna Gatet, mielőtt az egész alagsor kigyullad. Talán megtaláltam volna a poroltót, és valahogyan meg tudtam volna fékezni a lángokat.

Talán. Talán.

Bárcsak. Bárcsak.

Annyi mindent akartam magunknak: egy előítéletektől és kényszerűségekől mentes, szabad életet. Szabad életet, amiben szerethetünk és elfogadhatjuk a szeretetet.

És tessék; meggyilkoltam őket.

A Hazudósokat, a drágáimat.

Meggyilkoltam őket. Az én Mirrenemet, Johnnymat, Gatemet.

Ez a tudat a gerincvelőmből a vállamon át az ujjaim hegyéig áramlik. Eljegesednek tőle. Lepattogzanak és letörnek, aprócska jégzilánkok borítják be Windermere lépcsőjét. Rianások szakadnak fel végig a karomon és a vállamon és a torkomon. Az arcom megfagyott és töredezett: egy boszorkány gyászoló grimasza. A torkom elzáródik. Nem jön ki egyetlen hang se rajta.

Itt vagyok jéggé fagyva, amikor azt érdemelném, hogy máglyán égjek el.

Be kellett volna fognom a számat arról, hogy vegyük a kezünkbe az irányítást. Csöndben is maradhattam volna. Lehettem volna nyitottabb a megoldásokra. Teljesen jó lett volna telefonon beszélni. Hamarosan ügyis lett volna jogosítványunk. Hamarosan ügyis egyetemre mentünk volna, és a gyönyörű Sinclair-házakat elnyelte volna a messzeség és a jelentéktelenség.

Lehattunk volna türelmesek.

Lehettem volna én a józan ész szava.

Talán akkor, miután megittuk a nagynénik borát, megfeledkeztünk volna a törekvéseinkről. Az italtól csak elálmosodtunk volna. Elszundítottunk volna a tévé előtt, dühösen és tehetetlenül talán, de anélkül, hogy bármit is felgyújtottunk volna.

Semmit sem tudok visszacsinálni belőle.

Bekúszom a házba, és felmászom a szobámba a töredezett jégkezemre támaszkodva, a fagyott testem szilánkjait csak vonszoló magam után. A sarkam, a térdkalácsom. A takaró alatt is görcsösen vacogok, további porcikáim törnek le és hullanak a párnára. Ujjak. Fogak. Állkapocs. Kulcscsont.

Végül, nagy sokára, végül abbamarad a vacogás. Elkezdek felmelegedni és elolvadok.

Zokogok a nagynénimért, akik elveszítették az elsőszülött gyermekeiket.

Willért, aki elveszítette a bátyját.

Libertyért, Bonnie-ért és Taftért, akik elveszítették a nővérüket.

Papáért, aki nemcsak azt nézte végig, hogy a palotája a porig ég, hanem azt is, hogy odavesznek az unokái.

A kutyákért, a szerencsétlen, komisz kutyákért.

Zokogok a hiú, meggondolatlan panaszkodásom miatt, amit

egész nyáron műveltem. A szégyenletes önsajnálatom miatt. A jövőre szőtt terveim miatt.

Zokogok minden tulajdonomért, amit elajándékoztam. Hiányzik a párnám, a könyveim, a fényképeim. Beleborzongok a jótékonyági téveszmembe, hogy a szégyenem képmutatón erényként mert mutatkozni, hogy mi mindent hazudtam magamnak, miféle büntetéseket róttam ki magamra és miféle büntetéseket róttam ki anyámra.

Kétségbeesve zokogok, mert az egész család cipeli a keresztet, amit én tettem a vállukra, és még inkább kétségbeesve, mert én vagyok ennek a hatalmas gyásznak a kiváltó oka.

Nem sikerült, bárhogy próbáltuk is, megmentenünk az idillt. Annak örökre vége, ha létezett is egyáltalán. Elveszítettük a letűnt napok ártatlanságát, amikor még nem tudtuk, meddig terjed a nagynénik tomboló dühe, amikor még nem halt meg Nagy, és amikor még nem kezdett Papa leépülni.

Még mielőtt bűnözőkké váltunk. Még mielőtt kísértetekké váltunk.

A nagynénik nem azért ölelgetik egymást, mert megszabadultak Clairmont súlyától és mindattól, amit jelképezett, hanem a tragédia és az együttérzés okán. Nem azért, mert felszabadítottuk őket, hanem azért, mert romba döntöttük őket, és csak a rettenet kényszeríti rá őket, hogy egymásba kapaszkodjanak.

Johnny. Johnny le akarta futni a maratont. Egymás után akarta maga mögött hagyni a mérföldeket, és bebizonyítani, hogy nem köpi ki a tüdejét. Bebizonyítani, hogy van akkora férfi, amilyenek Papa látni akarta, bebizonyítani, hogy micsoda erő lakozik benne annak ellenére is, hogy milyen kicsire nőtt.

A tüdeje füsttel telt meg. Nincs már semmi, amit bebizonyíthat. Nincs már semmi, amiért futhat.

Autót akart és flancos tortákat enni, amiket a cukrászdák kirakatában lát az ember. Nagyokat akart nevetni és festményeket vásárolni és készítettett elegáns ruhákat viselni. Pulcsikat, sálakat, mindenféle bolyhos holmit, főleg csíkosakat. Tonhalat akart építeni legóból, és kiakasztani a falra, mint egy preparált állatot. Határozottan elutasította, hogy komoly legyen, dühítően komolytalan volt, és mégis olyannyira elkötelezett mindazon dolgok iránt, amik valóban számítottak neki, amennyire csak valaki lehet. A futás iránt. Will és Carrie iránt. A Hazudósok iránt. Az igazságérzete nem ismert megalkuvást. Gondolkodás nélkül lemondott az egyetemi tandíjalapjáról, hogy kiálljon az elvei miatt.

Johnny izmos karjára gondolok, a naptej vékony csíkjára az orrán, arra az időre, amikor mindketten egyszerre kaptunk kiütéseket a mérges szömörcétől, és egymás mellett feküdtünk vakarózva a függőágyban. Arra, amikor Mirrennek és nekem babaházat épített hullámkartonból meg a parton talált kavicsokból.

Jonathan Sinclair Dennis, ragyogó fénysugár lehattél volna a sötétben olyan sok embernek.

És az is voltál. Az voltál.

A lehető legszörnyebb módon hagytalak cserben.

Zokogok Mirrenért, aki annyira el akart jutni Kongóba. Nem tudta még, hogy miféle életet szeretne, vagy hogy miben is hisz pontosan; csak kereste a helyét a világban, és Kongó vonzotta. Soha nem lesz már számára valóságos helyé, soha nem lesz már több, mint fényképek és filmek és történetek, amelyeket emberek szórakoztatására jelentettek meg.

Mirren sokat beszélt a szexuális együttlétről, de sosem próbálta ki. Amikor kisebbek voltunk, későig fennmaradtunk, ott feküdtünk egymás mellett hálósáokban Windermere teraszán, nevettünk és karamellát ettünk. Barbie babákon öltük egymást és kifestettük egymást és szerelemről álmodoztunk. Mirrennek sosem

lesz esküvője sárga rózsákkal és egy vőlegénnyel, aki szereti annyira, hogy idétlen sárga övsálat kössön a kedvéért.

Ingerlékeny volt. És parancsolgatott. De mindig viccesen csinálta. Könnyű volt feldühíteni, és szinte mindig dühös volt Bessre és bosszankodott az ikrek miatt – de utána mindig leterítette a bűntudat és nyöszörgött a lelkiismeretfurdalás kínjaitól, amiért olyan éles a nyelve. Imádta a családját, imádta valamennyiüket, és könyveket olvasott nekik és segített nekik fagylaltot főzni és nekik adta a fényes kagylókat, amiket talált.

Soha többet nem tud jóvátenni dolgokat.

Nem akart olyan lenni, mint az anyja. Nem akart királylány lenni, de nem ám. Felfedező, üzletasszony, szamaritánus önkéntes, fagylaltcukrász... valami más.

Valami más, ami soha nem lehet már, az én hibámból.

Mirren, még csak mondani se tudom, hogy sajnálom. Még a Scrabble-ben sincs olyan szó, ami kifejezné, mennyire sajnálom.

És Gat. Az én Gatem.

Soha nem megy egyetemre. Ott volt az a tudásszomjas agya, ami állandóan dolgozott valamin; nem válaszokat keresett, hanem megértést. Soha nem fogja kielégíteni a kíváncsiságát, nem fejezi be a valaha írt száz legjobb regény elolvasását, soha nem lesz belőle az a nagyszerű ember, aki lehetett volna.

Meg akarta fékezni a gonoszságot. Ki akarta fejezni a dühét. Nagyban gondolkodott és nagyban élt, az én bátor Gatem. Nem fogta be akkor se, hogyha egyenesen megmondták neki, még akkor is addig beszélt, amíg meg nem hallgatták – és utána cserébe ő is meghallgatott. Határozottan elzárkózott attól, hogy túl könnyen vegye a dolgokat, de mégis könnyen tudott nevetni.

És engem is megnevettetett. És elgondolkodtatott, még akkor is, amikor nem volt kedvem gondolkozni, még akkor is, amikor túl lusta voltam ahhoz, hogy odafigyeljek.

Gat hagyta, hogy ráfolyassam a véretem, hogy csak folyassam és folyassam. És nem bánta, egyszer sem bánta. Azt akarta tudni, miért vérzem. Azt akarta tudni, mit tehetne, hogy begyógyítsa a sebeimet.

Soha nem eszik már csokoládét.

Szerettem őt. Szerettem őt. Legjobb tudásom szerint. De igaza volt. Nem ismertem őt, nem igazán. Soha nem fogom látni a lakásukat, nem kóstolom az anyja főztjét, nem találkozom a barátaival a suliból. Nem fogom látni a takarót az ágyán vagy a posztereket a falán. Sosem fogom tudni, hová tért be reggelenként a sarkon tojásos szendvicserért, és hogy hová lakatolta le a biciklijét.

Még csak azt se tudom, hogy evett-e egyáltalán tojásos szendvicset, vagy kitett-e posztereket a szobájában. Nemtudom, volt-e biciklije vagy éppen ágytakarója. Csak elképzelem a biciklitárolót

egy utcasarkon és a biciklizárakat, mert sosem kísértem haza, sose láttam az életét, és sose ismertem meg azt az embert, aki Gat olyankor, amikor nincs Beechwoodon.

A szobája most már biztosan üres. Két éve, hogy halott.

Lehattunk volna.

Lehattunk volna.

Elveszítettelek, Gat, azért, mert annyira kétségbeesetten, annyira kétségbeesetten szerettelek.

Arra gondolok, hogy a Hazudósaim halálra égnek, az utolsó perceikre, ahogy füstöt lélegeznek, ahogy a bőrük lángra kap. Hogy mennyire kellett fájni.

Mirren haja lángokban. Johnny teste a padlón. Gat keze, az ujjai hegye megégtek, a karja összezsugorodik a tűzben.

A kézfejen szavak. A balon: *Gat*. A jobbon: *Cadence*.

Az én kézírásom.

Azért sírok, mert én vagyok az egyetlen közülünk, aki még él.

Mert egyedül kell végigmennem az életen a Hazudósok nélkül. Mert nekik is végig kell menniük, bármi várjon is rájuk, nélkülem.

Én, Gat, Johnny és Mirren.

Mirren, Gat, Johnny és én.

Itt voltunk egész nyáron.

És nem voltunk itt.

Igen, és mégsem.

Az én hibám, az én hibám, az enyém – és mégis szeretnek. Dacára a szegény, szerencsétlen kutyáknak, dacára a hülyeségemnek és nagyvonalú átgondolatlanságomnak, dacára a közös bűnünknek. Dacára az önzésemnek, dacára a siránkozásomnak, dacára az ostoba vakszerencsének, aminek köszönhetően én vagyok az egyetlen, aki életben maradt, és hogy nem vagyok képes mégsem értékelni, miközben nekik... nekik semmijük sincs. Nincs már semmijük, csak ez az egy, utolsó, közös nyarunk.

Mind elmondták, hogy szeretnek.

Éreztem Gat csókjában.

Johnny nevetésében.

Mirren meg még a tengeren is átkiáltotta.

AZT HISZEM, PONT EZÉRT VOLTAK ITT.

Szükségem volt rájuk.

ANYU AZ AJTÓMON DÖRÖMBÖL, ÉS SZÓLONGAT.

Nem válaszolok.

Egy óra múlva megint bedörömböl.

– Engedj már be, jó?

– Hagyj békén!

– Fáj a fejed? Csak szólj, ha igen!

– Nem a fejem – mondom. – Valami más.

– Szeretlek, Cady – mondja.

Állandóan ezt mondogatja, amióta csak beteg lettem, de most először érzem meg, hogy mit is mond ilyenkor anyu:

Szeretlek minden gyászom ellenére. Pedig örült vagy.

Szeretlek mindannak ellenére, amit gyanítom, hogy tettél.

– Ugye tudod, hogy *mindannyian* szeretünk? – kiált az ajtó túoldaláról. – Bess nénéd, Carrie nénéd, Papa és mindenki más is! Bess áfonyás pitét süt éppen, azt a fajtát, amelyiket úgy szereted. Egy fél óra múlva kész. Kaphatsz belőle reggelire, megkérdeztem.

Feltápaszkodom. Az ajtóhoz megyek és résnyire kinyitom.

– Mondd meg Bessnek, hogy köszönöm – mondom. – Csak most egyszerűen nem tudok menni.

– Sírtál – állapítja meg anyu.

– Egy kicsit.

– Értem.

– Sajnálom. Tudom, hogy azt akarod, hogy menjek fel a házba reggelizni.

– Nem kell azt mondanod, hogy sajnálod – sóhajtja anyu. – Soha, igazán soha nem kell mondanod, Cady.

MINT RENDESEN, SENKI SEM TŰNIK FEL CUDDLEDOWNBAN, amíg a lábam nem koppan a lépcsőn. Akkor aztán Johnny felbukkan az ajtóban, és óvatosan lépked az üvegcserepeken. Amikor meglátja az arcomat, megtorpan.

– Emlékszel – mondja.

Bólintok.

– Mindenre emlékszel?

– Nem voltam benne biztos, hogy itt lesztek-e még – válaszolom.

A kezem után nyúl. Az érintése meleg és a teste anyagi, de sápadtnak tűnik, megviseltnek, a szeme alatt táskák. És olyan fiatal.

Csak tizenöt éves.

– Nem maradhatunk már sokáig – mondja Johnny. – Egyre nehezebb és nehezebb lesz.

Bólintok.

– Mirrennek jutott ki a legpocsékabbul, de Gat és én is érezzük.

– Hová mentek?

– Amikor elmegyünk?

– Aha.

– Ugyanoda, mint akkor, amikor nem vagy itt. Olyan, mint... – Johnny elhallgat, megvakarja a fejét. – Olyan, mint pihenni. Ha úgy nézed, olyan, mint a semmi. És őszintén szólva, Cady, bármennyire szeretlek is, kibaszottul elfáradtam. Nem akarok mást, csak lefeküdni és végezni mindennel. Ez mind szörnyen régen történt már, legalábbis nekem.

A szemébe nézek.

– Annyira, annyira sajnálom, drága, öreg Johnny! – mondom ki, és érzem, hogy gyűlnek a könnyek a szememben.

– Nem a te hibád – válaszolja Johnny. – Mármost együtt csináltuk, mindannyiunknak elment az esze, és muszáj vállalnunk érte a felelősséget. Nem szabad egyedül cipelned a súlyát – magyarázza. – Légy szomorú, sajnáld, ha kell, de ne vedd a válladra mindenestül!

Belépünk a házba, és Mirren jön ki a szobája ajtaján. Ráeszmélek, hogy valószínűleg csak abban a pillanatban tűnt fel, amikor beléptem az ajtón. Megölel. A mézszőke haja fakó, és a szája széle száraz és kicserepedett.

– Úgy sajnálom, hogy nem csináltam ezt az egészet ügyesebben, Cady! – mondja. – Ezt az egy esélyt kaptam, hogy itt lehessenek, és nem is tudom, elnyújtottam és olyan sokat hazudtam neked!

– Semmi baj.

– Toleráns ember akarok lenni, de annyi maradék düh dolgozik bennem, tudod? Azt képzeltem, hogy bölcs leszek, olyan, mint egy szent, de ehelyett csak féltékeny voltam rád és mérges mindenkire a családban. Egyszerűen csak elbénáztam, és most meg már nem lehet visszacsinálni – hadarja, és a vállamba temeti az arcát.

Átölelem.

– Nem tudsz a bőrödből kibújni, Mirren – mondom neki. – És nem is szeretném, ha másmilyen volnál.

– Mennem kell – mondja hirtelen. – Nem maradhatok tovább. Lemegyek a tengerhez.

Ne. Kérlek.

Ne menj. Ne hagyj el, Mirren. Mirren.

Szükségem van rád.

Ezt akarom ordítani. De nem teszem.

És egy részem fel akarja hasítani az ereit, hogy végigömöljön a vér a nappali padlóján; vagy gyászoló tócsává olvadhatnak.

De azt se teszem. Nem panaszkodom és nem kérek szánalmat.

Csak elsírom magam. Sírok és magamhoz szorítom Mirrent és megpusztilom a forró arcán és megpróbálom emlékezetembe vésni minden arcvonását.

Egymás kezét fogva megyünk le hárman a kis öbölbe.

Gat már ott van, ránk vár. Az arcéle kirajzolódik a ragyogó ég előtt. Mindig így fogok emlékezni rá. Megfordul és mosolyog rám. Odarohan hozzám, felkap és megpörget maga körül, mintha ünnepelnék valamit. Mintha mi volnánk a boldog pár a tengerparton, akik a strandon élik meg a szerelmet.

Már nem zokogok, de folyamatosan, szünet nélkül peregnek végig a könnyek az arcomon. Johnny leveti az ingét és a kezembe nyomja.

– Töröld le a taknyodat – javasolja kedvesen.

Mirren is ledobja a ruháját, és ott áll fürdőruhában.

– Nem hiszem el, hogy képes voltál bikinibe öltözni erre az alkalomra – csóválja Gat a fejét, de a karjával még mindig engem ölel.

– Elment az eszed – teszi hozzá Johnny.

– Imádom ezt a bikinit – erősködik Mirren. – Edgartownban vettem a tizenötös nyáron. Emlékszel rá, Cady?

Rájövök, hogy emlékszem.

Halálosan unatkoztunk, a kicsik biciklit béreltek és elmentek valami tájtúrára Oak Bluffs felé, és fogalmunk se volt róla, mikor érnek majd vissza. Nekünk viszont meg kellett várnunk őket, hogy haza tudjuk vinni őket a hajóval. Úgyhogy tengtünk-lengtünk, karamellát vásároltunk, bámultuk a szélzsákokat, és végül bementünk egy szuvenírboltba, és felpróbáltuk a létező legizléstelenebb fürdőruhákat.

– Az van a fenekére írva, hogy *Vineyard a szerelmeseké* – árulom el Johnnynak.

Mirren megfordul, és megbizonyosodunk róla, hogy tényleg.

– Egy utolsó nagy fellángolás, hát nem? – kérdi nem minden keserűség nélkül.

Mirren odalép mellém, megpusztil és annyit mond:

– Légy egy kicsit kedvesebb, mint amennyire feltétlenül szükséges, Cady, és minden rendben lesz.

– És sose egyél meg semmit, ami nagyobb a tulajdon seggednél! – kiáltja Johnny. Gyorsan megölel, és már rúgja is le a cipőjét. Mindketten belegázolnak a tengerbe.

Gathez fordulok.

– Te is mész?

Bólint.

– Annyira rettenetesen sajnálom, Gat – mondom. – Annyira, de annyira sajnálom, és soha az életben nem fogom tudni jóvátenni.

Megcsókol, és érzem, hogy reszket, és úgy ölelem át, mintha visszatarthatnám attól, hogy eltűnjön,

mintha ez a pillanat örökké tarthatna, de a bőre hűvös és nedves a könnyektől, és tudom, hogy mennie kell.

Olyan jó, amikor szeretik az embert, még akkor is, hogyha nem lesz tartós.

Olyan jó tudni, hogy egyszer, valamikor volt olyan, hogy Gat és én.

Aztán nekiindul, és nem bírom elviselni, hogy ne lehessen velem, és azt gondolom, hogy ez még nem lehet a vége. Nem lehetséges, hogy többé ne legyünk együtt, nem lehet, amikor ennyire valódi a szerelmünk. A meséknek jó véget kell érniük.

De nem.

Itthagytam.

Persze már régen halott.

A történetnek már réges-régen vége.

Gat úgy rohan be a tengerbe, hogy vissza sem néz, alámerül ruhástul, és átúszik az aprócska hullámok alatt.

A Hazudósok úszni kezdenek, túl az öböl csücskén, ki a nyílt óceánba. A nap magasan áll az égen, és ragyog a vizen, olyan fényesen, olyan fényesen. És akkor alámerülnek...

vagy nem is tudom

vagy nem is tudom

És nyomuk vész.

Ott maradok Beechwood sziget déli csücskén. Ott állok lenn a kis öbölben egyesegyedül.

NAGYON SOKÁIG ALSZOM, TALÁN NAPOKON ÁT. Nem bírok felkelni.

Kinyitom a szemem, és világos van odakinn.

Kinyitom a szemem, és sötét van.

Végül talpra kecmergek. A fürdőszobai tükörben a hajam már nem fekete. Rozsdás barnára kopott, és a töve szőke. A bőröm szeplős, az ajkam leégett.

Nem vagyok benne biztos, hogy ki az a lány a tükörben.

Bosh, Grendel és Poppy loholnak a nyomomban, amikor kimegyek a házból, lihegnek és a farkukat csóválják. Az Új Clairmont konyhájában a nagynénik szendvicset készítenek piknikebédhez. Ginny a hűtőszekrényt takarítja. Ed üveges limonádét és gyömbért pakol egy hűtőládába.

Ed.

Szia, Ed.

Int nekem. Kinyit egy üveg gyömbért, és Carrie kezébe nyomja. Egy újabb zacskó jég után tapogatózik a ládában. Bonnie olvas és Liberty paradicsomot szeletel. Két cukrászdai logós doboz, az egyikén *csokoládé*, a másikon *vanília* felirat. Boldog születésnapot kívánok az ikreknek.

Bonnie felnéz a *Mind láttuk a szellemet* könyvéből.

– Jobban érzed magad?– tudakolja.

– Jobban.

– Hát, nem nézel ki sokkal jobban.

– Kuss már! – csattan fel Liberty. – Bonnie egy hárpia, és ezzel nincs nagyon mit tenni. De holnap reggel kimegyünk cső-sízni, ha van hozzá kedved.

– Oké – válaszolom.

– De nem vezethetsz. Mi vezetünk.

– Rendben.

Anyu megölel, egyike ez a hosszú, gondoskodó, aggodalmas öleléseinek, de nem mondok neki semmit.

Még nem. Még egy darabig talán nem.

Úgyis tudja, hogy emlékszem.

Már akkor tudta, amikor az ajtóhoz jött, láttam rajta.

Hagyom, hogy elém tegyen egy sütit, amit reggeliről tett félre nekem, és kiveszek egy kis narancslevet a hűtőből.

Találok egy filctollat, és a kezemre írok:

A balra: *Légy kicsit*. A jobbra: *kedvesebb*.

Odakinn Taft és Will idétlenkednek a japánkertben. Szokatlan formájú kavicsokat keresnek. Velük keresgélek. Azt mondják, csillogósokat nézzek, meg olyanokat, amikből nyílhegyet lehet csinálni.

Amikor Taft a kezembe nyom egy lila kavicsot, amit most talált, mert eszébe jut, hogy szeretem a lila köveket, a zsebembe teszem.

PAPA ÉS ÉN BEMEGYÜNK EDGARTOWNBA DÉLUTÁN. Bess erősködik, hogy majd ő vezeti a motorcsónakot, de mikor átérünk, megy a dolgára, és hagy bennünket vásárolni. Csinos textil válltáskákat találok az ikreknek, és Papa ragaszkodik hozzá, hogy vegyen nekem egy mesekönyvet az edgartowni könyvesboltban.

– Látom, visszajött Ed – mondom, amíg sorban állunk a pénztárnál.

– Mhm.

– Nem kedveled őt.

– Nem különösebben.

– De mégis itt van.

– Igen.

– Carrie-vel.

– Igen, igen. – Papa összeráncolja a homlokát. – És most ne bosszants tovább. Menjünk inkább karamellát venni.

És így is teszünk.

Jól sikerült kirándulás ez. Csak egyszer szólít Mirrennek.

AZ IKREK SZÜLETÉSNAPJÁT VACSORÁNÁL ÜNNEPELJÜK TORTÁVAL és ajándékokkal. Taftnak a fejébe száll a sok édesség, és felsérti a térdét, amikor lehuppan egy nagyobb szikláról a kertben. Bemegyek vele a házba, keresek neki egy ragtapaszt a fürdőszobában.

– Mindig Mirren intézte a ragtapaszaimat – árulja el. – Mármint amikor kicsi voltam.

Megszorítom a karját.

– Szeretnéd, ha mostantól én csinálnám?

– Ne már! – nyög fel. – Már tízéves vagyok.

MÁSNAP LEMEGYEK CUDDLEDOWNBA, és benézek a mosogató alá.

Találok rongyokat és citromillatú tisztítószert. Papírtörülőt. Egy tartály hipót.

Felsőpröm az üvegcserepeket és az összegubancolt szalagokat. Zsákszámra szedem össze az üres üvegeket. Felporszívózom a szőnyegbe taposott csipszet. Felsúrolom a konyha ragacsos padlóját. Kimosom a takarókat.

Levakarom a mocskot az ablakokról, a társasjátékokat visszateszem a dobozba és be a szekrénybe, és összeszedem a szemetet a hálósobákból.

A bútorokat úgy hagyom, ahogy Mirren szerette.

Hirtelen ötlettől vezérelve fogok egy vázlatfüzetet és egy golyóstollat, amit Taft szobájában találtam, és rajzolni kezdek. Nem sokkal jobbak egyszerű pálcikaemberkéknél, de azért látszik, hogy az én Hazudósaim azok.

Gat, a drámai vonalú orrával, törökülésben ül és egy könyvet olvas.

Mirren bikiniben táncol.

Johnny arcán maszk és bűvárpipa, és fél kezében egy tarisznyarák.

Amikor elkészülök, felteszem a hűtőajtóra az aput meg Nagyit és a kutyákat ábrázoló régi

kréтаразок мelle.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT, volt egyszer egy király és volt neki három gyönyörű leánya. Ezek a lányok nővé serdültek, és a nőknek gyermekeik születtek, rengeteg, rengeteg gyermekük, csakhogy valami baj történt,

valami marhaság,

egy bűntény,

valami rettenetes,

valami, ami elkerülhető lett volna,

valami, aminek sosem lett volna szabad megtörténnie,

és mégis valami, amit idővel mégis meg tudnak majd bocsátani.

A gyerekek meghaltak egy tűzben, egy kivételével az összes.

Csak egy maradt, és ő...

Nem, ez így nem igaz.

A gyerekek meghaltak a tűzben, három lány és két fiú kivételével.

Három lány és két fiú maradt.

Cadence, Liberty, Bonnie, Taft és Will.

És a három királylány, az anyák összeomlottak a düh és a kétségbeesés súlya alatt. Ittak és vásároltak és éhezették magukat és mindent lesúroltak és engedtek a kényszereiknek. Gyászukban egymásba kapaszkodtak, megbocsátottak egymásnak és zokogtak. Az apák is dühöngtek, de ők messze voltak; és a király, ami őt illeti, ő csöndes örületbe zuhant, ahonnét csak nagyon ritkán bukkant elő régi önmaga.

A gyerekek pedig megkergültek a bánattól. Gyötörte őket a bűntudat, hogy életben maradtak, gyötörte őket a fájdalom a fejükben, a félelem a kísértetektől, gyötörték őket a rémálmok és a furcsa kényszerek, mindenféle büntetés, amit kiszabtak magukra, amiért ők élnek, mikor a többiek meghaltak.

A királylányok, az apák, a király és a gyerekek, mind tojáshéjként törtek össze, elporladásukban is gyönyörűek – mert mindig gyönyörűek voltak. Úgy tűnt,

mintha

mintha

ez a tragédia a család végét jelentené.

És talán így is volt.

De talán nem.

Gyönyörű család voltak. Még mindig.

És tudatában is voltak. Sőt, a tragédia hagyta sebhely idővel majd a ragyogás jelévé válik. A misztérium jele és a csodálat forrása azok szemében, akik elég messziről szemlélik a családot.

– A legidősebb gyerekeik meghaltak egy tűzesetben – mondják a falusiak Burlingtonban, a szomszédok Cambridge-ben, a magániskolai szülők alsó-Manhattanben. – Kigyulladt a sziget – mondják. – Emlékszel rá? Pár éve történt.

A három gyönyörű királylány még gyönyörűbbé vált a szemlélődők előtt.

És ez nem kerülte el a figyelmüket. Ahogy az apjukét sem, dacára a leépülésének.

*De a megmaradt gyerekek,
Cadence, Liberty, Bonnie, Taft és Will,
ők tudják, hogy a tragédiában nincs semmi ragyogó.*

Ők tudják, hogy a való életben a tragédia nem úgy alakul, mint a színpadon vagy egy könyv lapjai között. Se nem kiszabott büntetés, se nem megtanulandó lecke. A rettenet nem köthető mindössze egyetlen emberhez.

A tragédia zűrzavaros, utálatos, ostoba és bonyolult.

Ezt tudják a gyerekek.

*És tudják, hogy a történetek,
amiket a családjukról mesélnek,
egyszerre igazak és nem igazak.*

Számtalan variáció létezik.

És az emberek valamennyit mesélik és mesélni fogják.

A TELJES NEVEM CADENCE SINCLAIR EASTMAN.

Burlingtonban élek, Vermontban, anyuval és három kutyával.

Majdnem tizennyolc éves vagyok.

Van egy agyonhasznált könyvtári kölcsönzőjegyem, egy borítékom telis-tele szárított japán rózsákkal, egy mesekönyvem és egy maréknyi kerekded, lila kavicsom. És nem sok másom.

Én vagyok

az elkövetője

egy átgondolatlan, téveszmékből táplálkozó bűnténynek,

ami tragédiába

fordult.

Az igaz, hogy beleszerettem valakibe, aki meghalt azzal a két emberrel egyetemben, akiket a világon a legjobban szerettem.

Ez a legfőbb dolog, amit tudni lehet rólam,

és sokáig ez volt az egyetlen, amit tudni lehetett,

noha én magam nem tudtam.

De még kell másnak is lennie.

És lesz is majd más.

A TELJES NEVEM CADENCE SINCLAIR EASTMAN.

Migrénes fejfájásoktól szenvedek. Nem szenvedhetem a bolondokat.

Szeretem a szavak nyakatekerségét.

Kitartok.

Köszönetnyilvánítás

Mindenekelőtt köszönet illeti Beverly Horowitzot és Elisabeth Kaplant a regénynek nyújtott megszámlálhatatlanféle támogatásukért.

Sarah Mlynowskinak (kétszer is), Justine Larbalestiernek, Lauren Myracle-nek, Scott Westerfeldnek és Robin Wassermannak, akik az első vázлатаim után tanácsokkal segítettek. Még soha nem mutattam meg ennyi embernek kéziratomat, és még soha nem volt ilyen kínzóan szükségem mások segítségére. Köszönöm Sara Zarnak, Ally Carternek és Len Jenkinnek is.

Köszönöm Libba Braynek, Gayle Formannek, Dan Poblackinak, Sunita Apte-nek, és Ayun Hallidaynek, plusz Robinnak, Sarah-nak és Bobnak, hogy nem hagytak magamra és beszélgettek velem a vásárlásról is, amíg a könyvet írtam. Végtelen hálám illeti Donna Brayt, Louisa Thompsont, Eddie Gamarrát, John Greent, Melissa Sarvert és Arielle Datzot. A Random House-nál: Angela Carlinót, Rebecca Gudelist, Lisa McClatchyt, Colleen Fellinghamet, Alison Kolanit, Rachel Feldet, Adrienne Weintraubot, Lisa Nadelt, Judith Hautot, Lauren Donovan, Dominique Ciminát és mindenki mást is, aki olyan sok kreativitást fektetett abba, hogy ez a könyv megtalálhassa a közönségét.

És végül, különösen köszönöm a családomnak, akik a legkevésbé sem olyanok, mint Sinclairék.

A GABO Kiadó e-könyveiről

A könyv lehet fűzött, ragasztott, kemény borítós, vagy puha fedelű. A legfontosabb mégis az, ami benne található. Az e-könyv új köntösbe öltözteti az olvasmányokat, hogy azok se maradjanak le az olvasás élményéről, akik lapozgatás helyett klikkelve keresik a legfrissebb tartalmakat.

Fontosnak tartjuk, hogy bárhol, bármilyen készüléken olvashassa könyveinket, ezért a kemény másolásvédelem helyett a felhasználást nem akadályozó vízjelezést választottuk. Példányát szabadon átmásolhatja számítógépére, e-könyv olvasójára vagy telefonjára. A Dibook rendszerében (www.dibook.hu) vásárolt könyveinkből mindig a legfrissebb verziószámú, javított másolatot érheti el.

Kiadónk arra törekszik, hogy olyan könyveket adjon az olvasók kezébe, amelyek kifogástalanok, ám hibák sajnos mindig előfordulhatnak. Kérjük, ha bármilyen szerkesztési hiányosságot vagy tévedést észlel e-könyveinkben, azt jelezze az info@gabo.hu e-mail címen.

További könyvek és érdekességek a kiadó oldalán: www.gabo.hu

E-könyveinket itt érheti el: www.dibook.hu

Kövessen minket Facebookon is: www.facebook.com/GABOKIADO

Ha tetszett a könyv, olvassa el ezt is:

Ava Dellaira

Kedves halottak! (részlet)

(A teljes e-könyv megvásárolható a www.dibook.hu oldalon.)

Kedves Kurt Cobain!

Mrs. Buster ma azt adta első házi feladatnak angolból, hogy írjunk levelet valakinek, aki már nem él. Mintha a levél utolérhetne téged az égben vagy a kísértetek postáján. Nyilván azt akarta, hogy egy régi elnöknek írjunk, vagy ilyesmi, de nekem olyasvalaki kell, akihez beszélhetek. Egy elnökkel nem tudnék beszélni. Veled tudok.

Bár elmondhatnád nekem, hol vagy most, és miért mentél el! Te voltál May nővérem kedvenc zenésze. Amióta May elment, nehéz nekem egyedül, mert nem tudom pontosan, ki vagyok. Pedig most, hogy elkezdtem a középiskolát, ki kell derítenem, méghozzá gyorsan. Mert ki merem jelenteni, hogy másképp megfulladhatok itt.

Amit a középiskoláról tudok, Maytól tudom. Az első napomon odamentem a szekrényéhez, és kikerestem a szerelést, amelyet ő viselt az első napon: egy rakott szoknyát és egy rózsaszín kasmír pulóvert, amiről levágta a nyakát, és a helyére tűzött egy Nirvana-jelet: a szmájlit, aminek két x van a szeme helyén. De Mayben az a lényeg, hogy gyönyörű volt, úgy gyönyörű, amit nem lehet elfelejteni. A haja tökéletesen sima volt, úgy járt, mint aki túl jó ehhez a világhoz, ezért őrajta volt értelme a szerelésnek. Fölvettem, megbámultam magam May tükrében, próbáltam úgy érezni, mintha jó lennék bármiféle világhoz, de rajtam csak olyan volt, mint egy jelmez. Úgyhogy maradtam a kedvenc felső tagozatos szerelésemnél, ami farmer kertésznadrág hosszú ujjú pólóval és nagy fülkarikával. Amint beléptem a West Mesa Középiskola halljába, rögtön tudtam, hogy hiba volt.

Azután arra jöttem rá, hogy ide nem illik ebédet hozni. Pizzát vagy Nutter Butter mogyorókrémes kekszet illik venni, vagy egyáltalán nem illik ebédelni. Amy nagynéném, akinél most minden második héten lakom, elkezdett jégsalátás-majonézes szendvicseket csinálni nekem császárszemlében, mert May és én ezt szerettük, amikor kicsik voltunk. Valamikor normális családom volt. Mármint nem tökéletes, de megvolt benne anyu, apu, May és én. Most úgy érzem, hogy az régen volt. De Amy néni nagyon igyekszik, és annyira szeret szendvicset csinálni, ezért nem magyarázhatom el, hogy a középiskolába ez nem megfelelő. Úgyhogy bemegyek a lányvécébe, megeszem a császárszemlét, olyan gyorsan, ahogy csak tudom, és bedobom a papírzacskót a tamponos hulladékgyűjtőbe.

Már egy hete vagyok itt, de még mindig nem ismerek senkit. Az én iskolámból nyolcadik után mindenki a Sandiába ment, ahova May járt. Mivel nem akartam, hogy a Sandiában bárki is sajnáljon, és olyanokat kérdezzessen, amikre nem tudok válaszolni, inkább a West Mesába jöttem, ami a néni kerületébe esik. Gondolom, ezt nevezik újrakezdésnek.

Mivel nem akarom az ebédszünet mind a negyvenhárom percét a vécében tölteni, amint megettem a császárszemlét, kijövök, és leülök a kerítés mellé. Láthatatlanná változom, hogy csak figyelhessek.

A fák kezdik levetni a leveleiket, de a levegő még mindig olyan meleg, hogy úszni lehet benne. Különösen szeretem figyelni azt a fiút, akit képzeletben elneveztem Skynak. Mindig bőrdzsekit visel, holott alig múlt el a nyár. Eszembe juttatja, hogy a levegő nemcsak olyasmi, ami csak úgy van, hanem arra való, hogy belélegezzük. Noha Sky az iskolaudvar túlsó végében áll, szinte látom, ahogy a mellkasa hullámszik a lélegzéstől.

Nem tudom, miért, de ezen az idegen helyen jó érzés, hogy Sky ugyanazt a levegőt szívja be, amit én. Ugyanazt a levegőt, amit te. Ugyanazt a levegőt, amit May.

Néha úgy hangzik a zenéd, mintha túl sok lett volna benned. Olyan sok, hogy talán ki se tudtad adni magadból mindet. Talán ezért haltál meg. Talán kirobbant belőled. Azt hiszem, nem úgy csinálom ezt a házi feladatot, ahogy kellene. Talán majd később próbálkozom.

Szeretettel

Laurel

Kedves Kurt Cobain!

Mrs. Buster ma azt adta első házi feladatnak angolból, hogy írjunk levelet valakinek, aki már nem él. Mintha a levél utolérhetne téged az égben vagy a kísértetek postáján. Nyilván azt akarta, hogy egy régi elnöknek írjunk, vagy ilyesmi, de nekem olyasvalaki kell, akihez beszélhetek. Egy elnökkel nem tudnék beszélni. Veled tudok.

Bár elmondhatnád nekem, hol vagy most, és miért mentél el! Te voltál May nővérem kedvenc zenésze. Amióta May elment, nehéz nekem egyedül, mert nem tudom pontosan, ki vagyok. Pedig most, hogy elkezdtem a középiskolát, ki kell derítenem, méghozzá gyorsan. Mert ki merem jelenteni, hogy másképp megfulladhatok itt.

Amit a középiskoláról tudok, Maytól tudom. Az első napomon odamentem a szekrényéhez, és kikerestem a szerelést, amelyet ő viselt az első napon: egy rakott szoknyát és egy rózsaszín kasmír pulóvert, amiről levágta a nyakát, és a helyére tűzött egy Nirvana-jelet: a szmájlit, aminek két x van a szeme helyén. De Mayben az a lényeg, hogy gyönyörű volt, úgy gyönyörű, amit nem lehet elfelejteni. A haja tökéletesen sima volt, úgy járt, mint aki túl jó ehhez a világhoz, ezért őrajta volt értelme a szerelésnek. Fölvettem, megbámultam magam May tükrében, próbáltam úgy érezni, mintha jó lennék bármiféle világhoz, de rajtam csak olyan volt, mint egy jelmez. Úgyhogy maradtam a kedvenc felső tagozatos szerelésemnél, ami farmer kertésznadrág hosszú ujjú pólóval és nagy fülkarikával. Amint beléptem a West Mesa Középiskola halljába, rögtön tudtam, hogy hiba volt.

Azután arra jöttem rá, hogy ide nem illik ebédet hozni. Pizzát vagy Nutter Butter mogyorókrémes kekszet illik venni, vagy egyáltalán nem illik ebédelni. Amy nagynéném, akinél most minden második héten lakom, elkezdett jégsalátás-majonézes szendvicseket csinálni nekem császárszemlében, mert May és én ezt szerettük, amikor kicsik voltunk. Valamikor normális családom volt. Mármint nem tökéletes, de megvolt benne anyu, apu, May és én. Most úgy érzem, hogy az régen volt. De Amy néni nagyon igyekszik, és annyira szeret szendvicset csinálni, ezért nem magyarázhatom el, hogy a középiskolába ez nem megfelelő. Úgyhogy bemegyek a lányvécébe, megeszem a császárszemlét, olyan gyorsan, ahogy csak tudom, és bedobom a papírzacskót a tamponos hulladékgyűjtőbe.

Már egy hete vagyok itt, de még mindig nem ismerek senkit. Az én iskolámból nyolcadik után mindenki a Sandiába ment, ahova May járt. Mivel nem akartam, hogy a Sandiában bárki is sajnáljon, és olyanokat kérdezzessen, amikre nem tudok válaszolni, inkább a West Mesába jöttem, ami a néni kerületébe esik. Gondolom, ezt nevezik újrakezdésnek.

Mivel nem akarom az ebédszünet mind a negyvenhárom percét a vécében tölteni, amint megettem a császárszemlét, kijövök, és leülök a kerítés mellé. Láthatatlanná változom, hogy csak figyelhessek. A fák kezdik levetni a leveleiket, de a levegő még mindig olyan meleg, hogy úszni lehet benne. Különösen szeretem figyelni azt a fiút, akit képzeletben elneveztem Skynak. Mindig bőrdzsekit visel, holott alig múlt el a nyár. Eszembe juttatja, hogy a levegő nemcsak olyasmi, ami csak úgy van, hanem arra való, hogy belélegezzük. Noha Sky az iskolaudvar túlsó végében áll, szinte látom, ahogy a mellkasa hullámszik a lélegzéstől.

Nem tudom, miért, de ezen az idegen helyen jó érzés, hogy Sky ugyanazt a levegőt szívja be, amit én. Ugyanazt a levegőt, amit te. Ugyanazt a levegőt, amit May.

Néha úgy hangzik a zenéd, mintha túl sok lett volna benned. Olyan sok, hogy talán ki se tudtad adni magadból mindet. Talán ezért haltál meg. Talán kirobbant belőled. Azt hiszem, nem úgy csinálom ezt a házi feladatot, ahogy kellene. Talán majd később próbálkozom.

Szeretettel

**Ha érdeklí a folytatás, vásárolja meg a teljes e-könyvet a www.dibook.hu oldalon.
Kiadónk összes könyve a www.gabo.hu oldalon nézhető meg.**

[11](#) Híres, felkapott üdülősziget.

[12](#) A nyolc legelibb amerikai egyetem.

[13](#) Patinás művészeti főiskola Pennsylvaniában.

[14](#) Erős fájdalomcsillapító, rendszeres szedése függőséget okoz.

[15](#) Diana Wynne Jones: *Varázslatos élet*. Geopen, 2002 ford. Kiss Marianne.

[16](#) Diana Wynne Jones: Christopher Chant kilenc élete. Geopen, 2002 ford. Kiss Marianne.

[17](#) Mind az angolban, mind a magyarban ritkán használt latin eredetű szó, jelentése: nem megfelelő, nem a helyzethez illő.

[18](#) Angol etológus.

[19](#) H. G. Wells: A láthatatlan ember. Európa, 1982 ford. Benedek Mihály és Szinnai Tivadar.

[10](#) E. M. Forster: Út Indiába. Palatinus, 2006 ford. Göncz Árpád.

[11](#) Booth Tarkington: *The Magnificent Ambersons* (magyarul nem jelent meg).

[12](#) Evelyn Waugh: Utolsó látogatás. Lazi, 2009 ford. Ottlik Géza.